

CĂRȚI ROMANTICE

AMANDA
QUICK

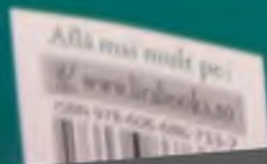
Orava perfectă

AMANDA
QUICK

Orava perfectă

Cu reputația distrusă de zvonurile că și-ar fi otrăvit viitorul soț, Lucinda Bromley trăiește la marginea înaltei societăți, având grijă de sera ei și oferind ocazional consultanță în cazuri de crimă. Fiindcă reputata botanistă are un talent unic: poate detecta aproape orice tip de otravă, mai ales dacă are origini în lumea plantelor. Însă moartea unui lord zguduie liniștea relativă pe care și-a găsit-o, căci la scena crimei Lucinda găsește urme ale unei ferigi unice în Anglia, care i-a fost furată de curând din propria seră. Pentru a desluși acest mister care ar putea să arunce bănuiala chiar asupra ei, Lucinda apelează la un coleg din Societatea Oculă. Caleb Jones conduce o agenție de investigații specială, și Lucinda are încredere că secretele ei vor fi în siguranță. Pe măsură ce ancheta scoate la iveală o conspirație mortală care își are originile în zilele de început ale Societății Oculte, Caleb și Lucinda sunt atrași în mrejele unei pasiuni complexe, dar și în ițele unei nebunii ancestrale care îl poate arunca pe Caleb în abisurile propriului suflet torturat, de unde numai Lucinda îl poate salva.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

capitolul 1

Spre sfârșitul domniei reginei Victoria...

Lucinda se opri la câțiva metri distanță de bărbatul mort, încercând să ignore curenții cumpliți de tensiune ce răvășeau biblioteca elegantă.

Polițistul și membrii familiei îndurerate știau foarte bine cine era ea. O priveau cu un amestec de fascinație macabră și de groază abia disimulată. Nu putea să le găsească vreo vină. Fiind femeia pe care presa o prezentase cândva drept personajul principal într-un scandal sinistru și într-o poveste șocantă de crimă, nu era bine primită în lumea bună.

- Nu pot să cred una ca asta! exclamă bătaios proaspăta văduvă. Inspectore Spellar, cum îndrăznești s-o aduci în această casă pe femeia asta?

- O să dureze doar o clipă, răspunse Spellar. Apoi înclină din cap spre Lucinda poftind-o: Dacă sunteți amabilă, domnișoară Bromley, aș vrea să-mi spuneți părerea dumneavoastră!

Lucinda avu grijă să rămână calmă și stăpână pe sine. Mai târziu membrii familiei fără îndoială vor șopti printre prietenii și asociații lor cum a părut rece ca gheața, exact cum o descrieseră ziarele și fițuicile de scandal. Ca un făcut, gândul a ceea ce urma să facă o înghețase până în măduva oaselor. I-ar fi priit mult mai mult să fie acasă în sera ei, învăluită de parfumurile, culorile și energia plantelor ei dragi. Dar fără să-și poată explica de ce, se pomenise atrasă de munca pe care o făcea din când în când pentru Spellar.

- Desigur, inspectore, zise ea. Acesta este motivul pentru care sunt aici, nu-i așa? Cred că putem spune cu certitudine că n-am fost invitată la ceai!

Se auzi un geamăt șocat din partea surorii văduvei, o fată bătrână cu înfățișare severă, care îi fusese prezentată drept Hannah Rathbone.

- Scandalos! izbucni Hannah. Nu aveți deloc bună-cuviință, domnișoară Bromley? A murit un gentleman. Ați putea măcar să vă comportați într-un mod demn și să părăsiți această casă cât mai repede!

Spellar îi aruncă Lucindei o privire domoală, rugând-o pe mutește să nu-i dea replica. Ea ofră și-și ținu gura. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să pună în pericol ancheta lui Spellar sau să-l determine să se gândească de două ori dacă să-i mai solicite ajutorul pe viitor.

La prima vedere era greu de ghicit profesia lui Spellar. Era un bărbat îndesat, dar solid, cu o înfățișare bonomă, veselă, o mustață stufoasă și cu un cerc subțire de păr cărunt pe creștet, toate acestea distrăgând atenția de la inteligența ascuțită, intuitivă din ochii lui de un albastru-verzui. Puțini dintre cei care nu îl cunoșteau bine ar fi ghicit că avea un real talent pentru a observa până și cele mai mici indicii de la locul unei crime. Era un dar paranormal, însă abilitățile lui erau limitate. Nu putea detecta decât cazurile cele mai evidente de otrăvire.

Corpul lui Fairburn zăcea în mijlocul covorului imens, cu motiv floral. Spellar păși în față și întinse mâna pentru a da la o parte cearșaful pe care cineva îl trăsese peste bărbatul mort.

Lady Fairburn izbucni într-o nouă cascadă de suspine.

- Chiar e cu adevărat necesar? strigă ea distrusă.

Hannah Rathbone o cuprinse în brațe.

- Gata, gata, Annie! murmură ea. Trebuie să te calmezi! Știi că ai nervii foarte sensibili.

Al treilea membru al familiei din cameră, Hamilton Fairburn, cu trăsături dure, masculine, adoptase o expresie sumbră. Era un bărbat frumos, în jur de douăzeci și cinci de ani, și era fiul lui Fairburn dintr-o căsnicie anterioară. Potrivit lui Spellar, Hamilton fusese cel care insistase să fie chemat un detectiv de la Scotland Yard. Însă când Fairburn recunoscuse numele Lucindei, fusese

șocat. Cu toate acestea, deși ar fi putut să refuze s-o primească în conac, nu făcuse acest lucru. Voia ca ancheta să continue, gândi ea, chiar cu prețul de a primi un astfel de personaj feminin notoriu în casa lui.

Lucinda se apropie de cadavru, făcându-și curaj să întâmpine senzațiile tulburătoare care apăreau mereu la o întâlnire cu morții. Oricât de mult s-ar fi pregătit, nu reuși să estompeze în totalitate senzația aceea derutantă de goliciune interioară care se abătu asupra ei când se uita la cadavrul de pe podea. Indiferent ce anume sau cine ar fi fost Fairburn în timpul vieții, esența lui dispăruse.

Însă știa că erau încă prezente la locul faptei unele dovezi care puteau oferi indicii cu privire la modul cum murise. Spellar categoric le remarcase pe majoritatea dintre acestea. Dar dacă exista vreun indiciu privind existența otrăvii, era misiunea ei să-l detecteze. Reziduu extrasenzorial de substanțe toxice rămânea nu numai asupra cadavrului, ci și pe orice atinsese respectivul în acele ultime clipe.

Adesea mai erau și alte dovezi extrem de neplăcute și mult mai evidente. Din experiență știa că majoritatea celor care mureau după ingerarea unei otrăvi se îmbolnăveau grav înainte de a deceda. Erau și excepții, desigur. O administrare îndelungată, lentă, de arsenic ingerat constant nu producea de obicei astfel de rezultate dramatice la sfârșit.

Dar nu exista nici un indiciu că domnul Fairburn suferise de episoade de greață înainte de a muri. Moartea sa ar fi putut fi atribuită unui atac cerebral sau unui infarct. Majoritatea familiilor din cercurile înalte ale societății, cum era și Fairburn, ar fi preferat să accepte un asemenea diagnostic ca să evite astfel vâlva care inevitabil însoțea o anchetă de crimă. Lucinda se întreba în sinea ei ce-l făcuse pe Hamilton Fairburn să anunțe Scotland Yard-ul. În mod clar avea suspiciunile sale.

Tânăra se concentrează o clipă pe reperele vizuale, dar acestea nu-i transmiteau mare lucru. Tenul mortului se făcuse pământiu-cenușiu. Avea ochii deschiși, cu privirea

goală, fixă. Buzele se întredeschiseseră la ultima suflare. Lucinda observă că fusese mai bătrân decât soția lui cu cel puțin douăzeci de ani, lucru care nu era ceva neobișnuit când un văduv bogat se recăsătorea.

Cu mișcări hotărâte, își scoase mănușile din piele subțire. Nu era întotdeauna necesar să atingă cadavrul, dar contactul fizic direct făcea să-i fie mai ușor să prindă nuanțe și urme slabe de energie pe care altfel putea să nu le sesizeze.

Urmă o nouă rundă de sunete șocate din partea lui Lady Fairburn și Hannah Rathbone. Gura lui Hamilton se strânse și mai posacă. Lucinda știa că văzuseră cu toții inelul de pe degetul ei, cel pe care presa de senzație pretindea că l-a folosit ca să ascundă otrava cu care își omorâse logodnicul. Se aplecă și-și trecu ușor degetele peste fruntea mortului. În același timp își ascuți simțurile.

Imediat atmosfera din bibliotecă se schimbă în mod subtil. Aromele răspândite de vasele mari cu amestec de potpuriu se abătură asupra ei în valuri dense, o combinație de mușcate uscate, petale de trandafir, cuișoare, coajă de portocală, ienibahar și violete.

Culorile trandafirilor din cele două vase înalte, impunătoare se intensificară dramatic, în nuanțe ciudate pentru care nici nu existau nume. Deși petalele erau încă deschise la culoare și catifelate, mirosul inconfundabil de degradare era sesizabil. Lucinda nu putea pricepe de ce lumea împodobeia camerele cu flori tăiate. Acestea puteau fi frumoase doar o scurtă perioadă de timp, dar prin definiție erau pe moarte. În concepția ei, florile de vază se potriveau doar la cimitir. Dacă cineva dorea să păstreze puterea unei plante, boboc sau frunze medicinale, acestea trebuiau uscate, se gândi ea, iritată.

Feriga tristă și firavă, ascunsă îndărătul sticlei vasului care o adăpostea, se ofilea. Lucinda estimă în sinea ei că minunata *Trichomanes speciosum*, delicată cum era, nu mai rezista o lună. Își înfrână impulsul de a o salva, amintindu-și că toate conacele din țară arișau cu mândrie o ferigă în salon. Nu le putea salva pe toate.

Nebunia modei cu ferigi ținea de câțiva ani și era încă la putere. Avea chiar și un nume pentru tendința respectivă, *pteridomania*.

Cu ușurința dată de practica îndelungată, Lucinda suprimă energia și culorile lumii vegetale din încăperea care îi distrăgeau atenția și se concentrează asupra cadavrului. Simțurile ei înregistrară un reziduu slab de energie toxică. Cu abilitatea ei, reușea să detecteze aproape orice tip de otravă din cauza modului în care energia substanțelor toxice se răspândea în atmosferă. Dar adevărata ei pricepere ținea de domeniul acelor otrăvuri care își aveau originea în regnul vegetal.

Știu imediat că Fairburn băuse într-adevăr otravă, așa cum bănuise Spellar. Ce o uimi însă fu urma slabă a izului unei anumite specii de ferigă foarte rară. Un fior rece de panică i se prelinse pe șira spinării.

Mai întârzie o clipă sau două examinarea cadavrului, prefăcându-se concentrată pe analiza ei. În realitate, folosi răgazul respectiv pentru a-și liniști respirația și echilibrul nervii. „Stai calmă! Nu arăta nici o emoție!“ Când fu sigură că e suficient de stăpână pe sine, se ridică în picioare și se uită la Spellar.

- Aveați dreptate să fiți suspicios, domnule, anunță ea pe un ton care se voia cât se poate de profesional. A mâncat sau băut ceva foarte otrăvitor cu puțin timp înainte de a muri!

Lady Fairburn scoase un strigăt ascuțit de durere, feminin.

- E așa cum m-am temut! Soțul meu iubit și-a luat viața. Cum mi-a putut face una ca asta?

Și se prăbuși într-un leșin grațios.

- Annie! exclamă Hannah.

Căzu în genunchi lângă sora ei și scoase un flacon elegant din inelul de chei decorativ prins la talie. Îi desfăcu dopul și îl flurură pe sub nasul lui Lady Fairburn. Sărurile mirositoare se dovediră a fi imediat eficiente. Ochii văduvei clipiră și se deschiseră.

Expresia sumbră a lui Hamilton Fairburn se transformă într-o indignare evidentă.

- Vreți să spuneți că tatăl meu s-a sinucis, domnișoară Bromley?

Tânăra își închise simțurile extrasenzoriale și îl privi peste întinderea vastă a covorului.

- N-am spus că a băut în mod deliberat otravă, domnule! Dacă a ingerat-o accidental sau voit este treaba poliției să afle.

Hannah o fixă cu o privire furibundă.

- Cine ești tu să declari moartea domniei sale un caz de otrăvire? Cu siguranță nu ești medic, domnișoară Bromley! De fapt, știm cu toții exact ce ești! Cum îndrăznești să vii în casa asta și să emiți acuzații?

Lucinda își simți temperamentul clocotind. Acesta era aspectul deranjant al muncii ei de consultanță. Opinia publică era chinuită de teama cumplită de otrăvuri din cauza presei de senzație, care în ultimii ani dezvoltase o pasiune morbidă față de acest subiect.

- Nu am venit aici pentru a face acuzații, declară Lucinda, forțându-se să-și păstreze vocea calmă. Inspectorul Spellar mi-a cerut părerea. I-am oferit-o! Acum, vă rog să mă scuzați, voi pleca.

Spellar făcu un pas înainte.

- Vă conduc până la trăsură, domnișoară Bromley!

- Mulțumesc, inspectore!

Ieșiră din bibliotecă și merseră în holul de la intrare, unde îi găsiră pe menajeră și majordom așteptând, amândoi cuprinși de neliniște. Restul servitorilor fără îndoială angajați pentru conacul uriaș rămaseră discrete, ascunși privirii străinilor. Lucinda nu-i condamna. Când exista o suspiciune de otrăvire, de cele mai multe ori servitorii erau primii bănuți.

Majordomul se grăbi să deschidă ușa. Lucinda păși afară pe trepte, urmată de Spellar. Afară îi întâmpină o negură cenușie. Era ora unu după-amiaza, dar ceața era atât de groasă, încât ascundea micul parc din centrul scuarului și acoperea vilele frumoase aflate pe partea opusă. Trăsura personală a Lucindei o aștepta în stradă. Shute, vizitiul ei, pierdea vremea în apropiere. Bărbatul se îndepărtă de balustradă când o văzu și-i deschise portiera.

- Nu vă invidiez pentru acest caz, inspectore Spellar, spuse ea încet.

- Deci a fost otravă! comentă Spellar. Am bănuit.

- Din păcate, mă tem că nu s-a folosit ceva simplu ca arsenicul! Nu veți putea aplica testul domnului Marsh ca probă în cazul dumneavoastră.

- Regret să spun că arsenicul mai nou a scăzut oarecum din preferințe după ce lumea a aflat că există un test pentru a-l detecta.

- Nu disperați, domnule, este un remediu vechi și va fi întotdeauna popular, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru faptul că este disponibil pe scară largă și, dacă este administrat cu răbdare pe o perioadă lungă de timp, produce simptome care pot fi ușor atribuite cătorva boli fatale. La urma urmei nu degeaba îl numesc francezii „praful de moștenire”.

- E adevărat! se strâmbă Spellar. Ne putem întreba doar în gând câți părinți în vârstă și soți incomozi au fost grăbiți pe drumul lor spre lumea cealaltă prin acest mijloc. Ei bine, dacă nu s-a folosit arsenic, atunci ce-a fost? Nu am detectat mirosul de migdale amare și nici nu am observat vreunul dintre celelalte simptome de cianură.

- Sunt sigură că otrava a fost de origine botanică, pe bază de semințe de ricin, care, după cum sigur știți, este foarte toxic.

Fruntea lui Spellar se încreți.

- Aveam impresia că otrăvirea cu ricină produce o îmbolnăvire violentă înainte de a ucide. Domnul Fairburn n-a dat nici un semn de boală.

Lucinda își alege cuvintele cu mare grijă, dorind să-i comunice lui Spellar cât mai mult din adevăr cu putință.

- Oricine a pregătit otrava, a reușit să perfecționeze elementele letale ale plantei în așa fel încât să producă o substanță foarte toxică, care a fost extrem de puternică și de rapidă. Inima Lordului Fairburn s-a oprit înainte ca trupul său să fi avut măcar o șansă de a încerca să elimine poziunea.

- Pari impresionată, domnișoară Bromley! Sprâncelele stufoase ale lui Spellar se uniră a mirare. Înțeleg

că aptitudinile necesare pentru a pregăti o astfel de otrăvă ar fi neobișnuite?

Preț de o clipă talentul său de observație perspicace îi făcu ochii să sclipească. Dispăru apoi aproape imediat sub fațada aceea amabilă, ușor stângace, de om blând pe care o ația. Dar Lucinda știa că trebuia să fie foarte atentă de acum.

- Extrem de rare, răspunse ea vioi. Numai un om de știință sau un chimist de geniu ar fi putut prepara otrava.

- Geniu paranormal? Întrebă în șoaptă Spellar.

- Posibil! oftă ea. Voi fi sinceră, domnule inspector! Nu am mai întâlnit până acum acest amestec special de ingrediente în vreo otrăvă!

Și acesta era nici mai mult, nici mai puțin decât purul adevăr.

- Înțeleg! spuse Spellar cu un aer resemnat. Cred că va trebui să încep să investighez spițeriile, cât m-o ajuta asta. Întotdeauna a existat un comerț subteran cu otrăvuri foarte activ în astfel de locuri. O doamnă care se dorește văduvă ar putea achiziționa destul de ușor o substanță toxică, și când soțul ar cădea mort dintr-odată, ar putea pretinde că a fost un accident. Să spună că a cumpărat substanța pentru a scăpa de șobolani. Din nefericire, s-a întâmplat că soțul ei a băut accidental o parte din ea.

- Există mii de spițerii în Londra!

Bărbatul pufni.

- Ca să nu mai vorbim de dughenele care vând ierburi și leacuri. Dar aș putea să restrâng lista de posibilități concentrându-mă asupra prăvăliilor de lângă această adresă.

Lucinda își trase mânușile pe mâini.

- Sunteți convins că este crimă? Nu o sinucidere?

Licărul de perspicacitate scăpără din nou în ochii lui Spellar.

- Acesta este categoric un caz de crimă, se pronunță el încet. Simt!

Lucinda fu străbătută de un fior, convinsă că intuiția lui nu se înșela.

- Nu pot să nu observ că Lady Fairburn arată foarte atrăgătoare în doliu, comentă ea.

Spellar zâmbi ușor.

- Și eu m-am gândit la asta!

- Credeți că ea l-a ucis?

- Nu ar fi prima oară când o tânără soție nefericită care dorea să fie atât liberă, cât și bogată i-ar fi servit otravă soțului ei cu mult mai în vârstă! Inspectorul se clătină pe călcâie înainte și înapoi, apoi continuă: Dar mai sunt și alte posibilități în această familie! În primul rând, trebuie să găsec sursa otrăvii.

Lucinda simți cum i se strânge stomacul și se strădui să nu-și dea de gol teama prin expresie.

- Da, desigur. Succes, inspectore!

- Mulțumesc că ați venit azi aici. Apoi șopti: Îmi cer scuze pentru grosolănia pe care ați fost obligată s-o îndurați în reședința Fairburn!

- N-ați avut nici o vină! zâmbi firav tânăra. Știm amândoi că sunt obișnuită cu un astfel de comportament.

- Asta nu-l face mai tolerabil! Expresia lui Spellar deveni neobișnuit de serioasă. Faptul că sunteți dispusă să vă expuneți unui astfel de comportament pentru a mă ajuta din când în când mă îndatorează tot mai mult.

- Prostii! Avem un obiectiv comun. Nici unul dintre noi nu dorește să vadă criminali umblând în libertate. Dar mă tem că de data asta aveți mult de furcă!

- Așa se pare! Bună ziua, domnișoară Bromley!

O ajută să urce în mica trăsură elegantă, închise portiera și se dădu înapoi. Lucinda se instală pe perne, își trase faldurile pelerinei strâns în jurul ei cuibărindu-se și se uită afară la marea de ceață.

Urmele de ferigă pe care le detectase în otravă o tulburaseră ca nimic altceva de la moartea tatălui ei. Nu exista decât un singur exemplar de *Ameliopteris amazonensis* în toată Anglia. Până luna trecută, acesta crescuse în sera ei privată.

capitolul 2

Afișele colorate din fața teatrului îl anunțau drept Uimitorul Mysterio, Maestrul încuietorilor. Numele lui adevărat era Edmund Fletcher și era conștient că nu era uimitor pe scenă. S-ar fi descurcat cu orice casă încuiată în care se putea strecura nevăzut ca o ceață. Odată ajuns înăuntru, găsea obiectele de valoare ale proprietarului, indiferent cât de bine erau ascunse. Într-adevăr, era priceput la intrările prin efracție! Partea dificilă era că încercase încă o dată să-și câștige traiul muncind cinstit, efortul său dovedindu-se ca și în cazurile anterioare un eșec lamentabil. În ultima vreme dădea reprezentații în fața unui public restrâns, iar pe măsură ce săptămânile treceau, spectatorii se împușinau tot mai mult. În seara aceasta, aproape trei sferturi dintre scaunele din teatrul micuț erau goale. În ritmul acesta, avea să fie obligat să revină la vechea lui carieră ca să facă rost de banii de chirie. Se spune că o viața de infractor nu-ți asigură traiul zilnic, dar era în mod evident mai profitabilă decât profesia de iluzionist.

- Pentru a-i convinge pe toți cei de față că nu este un truc la mijloc, găsesc vreun voluntar în sală? întrebă el cu voce tare.

Urmă o liniște plictisită. În cele din urmă, cineva ridică mâna.

- Mă ofer eu ca să m-asigur că nu trișezi! spuse un bărbat din rândul al doilea.

- Mulțumesc, domnule! Edmund îi făcu semn să urcă treptele până la scenă, poftindu-l: Dacă sunteți amabil să veniți lângă mine!

Bărbatul vânjos, îmbrăcat într-un costum prea strâmt, urcă treptele până la scenă.

- Cum vă numiți, domnule? îl întrebă Edmund.

- Spriggs! Ce vrei să fac?

- Luați, vă rog, această cheie, domnule Spriggs! spuse Edmund arătându-i cheia mare de fier. După ce intru în cușcă, încuiați-o! M-ați înțeles?

Bărbatul pufni.

- Cred că mă descurc, domnule. Haide! Bagă-te înăuntru!

Probabil că nu era un semn bun că voluntarul din public îi dădea instrucțiuni magicianului, se gândi Edmund. Intră în cușcă și se uită la spectatori printre bare. Se simțea ca un idiot.

- Puteți încuia broasca, domnule Spriggs! anunță.

- Gata-mi-s! Spriggs trânti ușa și răsuci cheia cu aspect antic în broasca mare. Ești bine ferecat! Să te vedem cum ieși de acolo!

Scaunele scârțâiră. Publicul începuse să-și piardă răbdarea. Edmund nu era surprins. Habar n-avea cum percepeau trecerea timpului cei care-l urmăreau - deși numărul de persoane care părăsea sala era un indiciu -, dar din perspectiva lui spectacolul părea interminabil.

Din nou privirea lui se îndreptă spre personajul singular din ultimul rând. În lumina slabă a lămpii de perete, văzu silueta întunecată de pe scaunul din margine. Trăsăturile bărbatului rămâneau învăluite în întuneric, însă personajul transmitea ceva vag periculos, chiar amenințător. Nu aplaudase nici o evadare a lui Edmund, dar nici nu huiduia sau fluiera disprețuitor. Pur și simplu stătea așezat acolo, complet nemișcat și tăcut, înregistrând tot ce se petrecea pe scenă.

Pe Edmund îl străbătu un nou fior de neliniște. Poate că unul dintre creditorii lui devenise nerăbdător și hotărâse să trimită pe cineva fără scrupule ca să recupereze banii. Un alt gând la fel de alarmant îi trecu prin cap. Poate că un detectiv neobișnuit de perspicace de la Scotland Yard descoperise în sfârșit un indiciu de la locul morții lui Jasper Vine care ducea la el. Ei bine, acesta era motivul pentru care inclusiv teatrele minore erau prevăzute cu o ușă în culise ce dădea spre aleile dosnice, întunecate!

- Doamnelor și domnilor, intonă el, pregătindu-și numărul. Se prefăcu a-și aranja papionul și prinse în palmă bucata de metal ascunsă acolo. Uitați-vă foarte atent! Voi descuia acum această ușă cu o simplă atingere a degetelor!

Își ascuți simțurile paranormale și simultan își trecu mâna peste lacăt. Ușa cuștii se deschise. Urmară câteva aplauze lipsite de entuziasm.

- Am văzut trucuri mai de Doamne-ajută la scarmen-
rii de pe stradă, strigă un bărbat din rândul al doilea.

Edmund îl ignoră. Se inclină adânc spre Spriggs.

- Îți mulțumesc pentru ajutor! Se îndreptă, scoase un ceas de buzunar și-l flutură în fața lui Spriggs: Cred că acesta este al dumitale!

Spriggs tresări și-și smulse ceasul din mâinile lui Edmund.

- Dă-mi-l! zise el scurt, după care coborî în grabă de pe scenă și ieși afară din teatru cu pași apăsați.

- Nu ești decât un hoț de buzunare bine îmbrăcat! strigă cineva.

Situația se înrăutățea. Era cazul să-și încheie spectacolul. Merse pe mijlocul scenei, asigurându-se că stă în centrul luminat.

- Și acum, prieteni, spuse el, a sosit momentul să vă spun tuturor adio.

- Călătorie sprâncenată! urlă cineva.

Edmund făcu o reverență adâncă.

- Îmi vreau banii înapoi! strigă un bărbat.

Ignorând batjocura, Edmund se apucă de marginile pelerinei, le ridică în sus, apoi apropie faldurile de satin negru închizându-le, ascunzându-se astfel de public. Își ascuți din nou simțurile, generând și mai multă energie, și execută momentul final.

Pelerina căzu mototolită pe podea, dezvăluind o scenă goală.

În sfârșit se auzi mult așteptatul oftat de uimire din partea publicului. Fluierăturile și huiduielile încetară brusc. Edmund ascultă de cealaltă parte a cortinei zdrențuite din catifea roșie. Trebuia să mai gândească și alte astfel de trucuri șocante, captivante. Însă existau două probleme. Prima consta în faptul că niște elemente de recuzită corespunzătoare, elaborate și dramatice, care realmente ar impresiona erau scumpe. A doua problemă era că nu-i stătea deloc în fire să pună spectacole

în scenă. Prefera să treacă neobservat. Detesta atenția și tot ce presupunea aceasta. Îl stingherea foarte tare să fie în centrul tuturor privirilor. Trebuia să recunoască măcar în sinea lui că menirea sa era să fie hoș, nu iluzionist.

- Vino înapoi aici și arată-ne cum ai făcut asta! strigă cineva prin cortină.

Murmurul de uluire surprinsă care cuprinsese publicul se metamorfoză imediat în dezgust bombănit.

- Un truc pe jumătate bun, se plânse unul. Asta-i tot ce are!

Edmund porni în culise spre cabina lui. Murphy, proprietarul teatrului, se ivi din umbră. Cățelul lui grașuț, Pom, era la picioarele lui. Cu capete late și nasurile plate, cei doi se asemănau într-un mod straniu. Pom își dezgoli colții și scoase un mârâit ascuțit.

- Un public dificil, se scuză Edmund.

- Nu pot spune că e vina lor, replică Murphy pe un ton care suna foarte mult ca mârâitul lui Pom. Fața lui rumenă se strânse într-o încruntare acră când comentă: Orice magician cât de cât valoros se poate elibera dintr-o cușcă încuiată sau de o pereche de cătușe. Trucul tău de final nu-î deloc rău, dar nici nu-i unic, așa-i? Keller Mărețul și Lorenzo Magnificul dispar în fiecare noapte. Și mai fac să dispară și o groază de alte lucruri, inclusiv tinere atrăgătoare.

- Angajează o tânără atrăgătoare și pentru mine și o să-ți arăt că o pot face să dispară, replică Edmund. Am mai discutat despre asta, Murphy! Dacă vrei trucuri mai creative, va trebui să investești în recuzită mai scumpă și asistente drăguțe. Eu cu siguranță nu mi le permit din cât mă plătești!

Pom mârâi. La fel și Murphy.

- Deja te plătesc prea mult! se răsti Murphy.

- Aș câștiga mai mult ca vizitiu de birjă. Dă-te din calea mea, Murphy! Am nevoie să beau ceva.

Edmund merse mai departe pe hol spre cămăruța cât un dulap pe care o folosea pe post de cabină. Murphy se repezi după el. Edmund auzea ghearele lui Pom cum zornăie pe dușumeaua de lemn.

- Stai pe loc! zise Murphy. S-avem o discuție!

Pom chelălăi. Fără să se oprească, Edmund spuse:

- Mai târziu, dacă nu te superi.

- Acum, la naiba! Renunț la angajamentul tău. În seara asta a fost ultima reprezentatie. Poți să-ți strângi lucrurile și să pleci!

Edmund se opri brusc și se răsuci pe călcăie.

- Nu mă poți concedia! Avem un contract.

Pom derapă la oprire și se retrase în grabă. Murphy se îndreptă cât îi permitea statura lui scundă și ajunsese cu capul lui mare, chel în dreptul umerilor lui Edmund.

- Există o clauză în contract care spune că dacă încasărilor de seară scad sub un anumit minim trei spectacole la rând, sunt liber să rezilies contractul. Dacă vrei să știi, câștigurile sunt sub nivelul minim de peste două săptămâni.

- Nu e vina mea că nu știi să-ți faci publicitate și să promovezi prestația unui magician.

- Nu e vina mea că ești un iluzionist mediocru, ripostă Murphy. Toate bune și frumoase cu deblocarea de încuieri și cu faptul că faci să dispară și să reapară câteva lucruri, dar chestiile astea sunt tare învechite. Publicul vrea trucuri noi și mai misterioase. Vor să te vadă levitând. Sau măcar se așteaptă să invoci câteva spirite de pe lumea cealaltă.

- Nu am pretins c-aș fi medium. Sunt magician!

- Unul cu doar două trucuri în mânecă. Ești îndemnat în arta prestidigitației, recunosc! Dar nu-i de ajuns pentru publicul modern.

- Mai lasă-mă două seri, Murphy! spuse Edmund obosit. Promit că voi reveni cu ceva suficient de spectaculos.

- Pfui! Asta ai spus și săptămâna trecută. Îmi pare rău că n-ai talent, Fletcher, dar nu-mi pot permite să-ți mai dau nici o șansă! Am facturi de plătit și o soție și trei copii de hrănit. Contractul nostru încetează acum!

Deci până la urmă era nevoit să revină la viața de infractor. Ei bine, măcar era mai profitabilă, chiar dacă ceva mai periculoasă. Una era să fie concediat din cauza unei slabe prestații pe scenă și alta să ajungă la închisoare

pentru că l-a prins cineva jefuind o casă. Dar exista un oarecare fior în arta intrării prin efracție, un fior pe care nu reușea să-l obțină din nici o activitate legitimă.

Își intensifică în mod voit simțurile, încercând atmosfera cu o energie subtilă. Murphy nu avea nici un dram de abilitate paranormală, dar toată lumea, chiar și cei mai banali și mai enervanți proprietari de teatru, posedă un pic de intuiție.

- O să plec în zori, anunță Edmund. Acum pleacă și ia-ți și câțelul cu tine dacă nu vrei să vă fac pe amândoi să dispăreți. De tot!

Pom scânci alarmat și se strecură în spatele lui Murphy.

Murphy zvâcni din mustăți și făcu ochii mari. Se trase repede un pas înapoi, călcând pe Pom. Câinele chelălăi ascuțit. La fel și Murphy.

- Hei, ia vezi, nu mă poți amenința! zise Murphy. O să chem poliția!

- Nu contează, replică Edmund. Să te fac să dispari ar necesita mai mult efort decât merită. Apropo, înainte să pleci tu cu animalul tău, dă-mi partea mea din încasări!

- N-ai auzit ce-am zis? Nu există nici un câștig în seara asta!

- Am numărat treizeci de persoane în public, inclusiv tipul care a venit mai târziu și s-a așezat pe rândul din spate. Contractul nostru precizează că îmi dai jumătate din totalul încasărilor. Dacă ți-ai propus să mă înșeli, o să aduc eu poliția!

Era o amenințare fără temei, dar nu-i venise altceva în minte.

- În caz că n-ai observat, o bună parte din mulțime a plecat înainte să se încheie spectacolul, insistă Murphy. A trebuit să returnez mare parte din banii de bilete.

- Nu cred că ai returnat nici măcar un penny. Ești mult prea șmecher ca afacerist!

Fața lui Murphy se înroși de indignare, dar vări mâna în buzunar și scoase niște bani. Îi numără foarte atent și îi înmână jumătate. Mormăi:

- Ia-i! Merită să scap de tine. Vezi să-ți strângi toate lucrurile! Orice lași în urmă devine proprietatea mea!

Apoi îl ridică pe Pom, luându-l sub braț, și se îndepărta spre biroul lui de la intrarea în teatru.

Edmund intră în cabină, aprinse lampa cu gaz și calculă rapid banii. Avea suficient să cumpere o sticlă de vin roșu și să-i mai rămână ceva de mâncare pentru a doua zi. Însă fără îndoială, trebuia să-și reia imediat cariera de infractor, începând cel târziu de mâine-seară. Urma să-și facă bagajul și să iasă din teatru pe aleea din spate ca nu cumva individul acela necunoscut din ultimul rând să-l aștepte în față.

Își scoase valiza ponosită de sub masa de toaletă și aruncă repede în ea câteva obiecte. Pelerina de satin cu efect dramatic era încă pe scenă. Nu cumva s-o uite! Nu-i mai trebuia, dar putea măcar s-o vândă unui alt magician începător.

O bătaie în ușă îl îngheță. Tipul din ultimul rând! Intuiția lui era strâns legată de talentul său. Niciodată nu dădea greș în situații ca aceasta.

- La naiba, Murphy, ți-am spus că plec în zori, comentă el cu voce tare.

- Ai fi interesat de un alt angajament?

Vocea bărbatului era șoptită și suna bine educată. Transmitea stăpânire rece și putere brută. Edmund remarcă în sinea lui că nu părea a fi cea a unui recuperator tipic, dar din nu se știe ce motiv nu găsea asta foarte liniștitor.

Își ascuți simțurile, luă valiza și deschise cu precauție ușa. Bărbatul din hol rămase pe loc, cumva la adăpost de strălucirea slabă a lămpii de gaz. Figura umbrită transmitea ceva abil, dur și sălbatic.

- Cine naiba ești? întrebă Edmund, pregătit să creeze la nevoie o mică diversiune.

- Noul tău angajator, sper!

Poate că până la urmă mai putea amâna revenirea la o viață de furțișaguri.

- Ai vrea să angajezi un magician? întrebă Edmund. Se nimerește că sunt dispus să accept o ofertă.

- Nu am nevoie de un magician. Magicienii folosesc scamatorii și recuzită pentru numerele lor uluitoare.

Vreau pe cineva care posedă cu adevărat un talent supranatural pentru a pătrunde prin și a ieși din încăperi încuiate.

Un fior de alarmă îl străbătu pe Edmund.

- Nu știi despre ce vorbești, zise el.

- Nu ești un magician de scenă, domnule Fletcher! Nu te bazezi pe trucuri, nu-i așa?

- Nu înțeleg ce vrei să spui, domnule!

- Ai o capacitate extrasenzorială foarte neobișnuită, care-ți permite să treci de orice încuietore mai complicată. Îți permite, de asemenea, să crezi mici iluzii, care distrag privirea celor din jurul tău în timp ce tu îți vezi de treaba ta. Nu poți efectiv trece prin pereți, dar s-ar putea crede aproape că ești capabil de așa ceva!

- Cine ești? întrebă Edmund, încercând să-și ascundă uimirea.

- Numele meu este Caleb Jones. Am înființat recent o agenție mică de investigații, *Jones și Asociații*, care se ocupă de anchete într-o manieră discretă și confidențială. Constat că la un moment dat s-ar putea să am nevoie de asistența unor consultanți care posedă anumite talente.

- Consultanți?

- Efectuez în prezent o anchetă care necesită abilitățile dumitale neobișnuite, domnule Fletcher! Vei fi bine recompensat, te asigur!

- Ai spus că numele dumitale este Jones. Îmi sună tare cunoscut. Ai vreo legătură cu Societatea Ocultă?

- Te asigur că sunt zile în care legătura mea cu Societatea este mai strânsă decât mi-aș dori.

- Ce anume vrei să fac?

- Vreau să mă ajuți să intru într-o clădire bine încuiată și strașnic păzită. Odată ajunși înăuntru, vom fura un anumit artefact.

În ciuda tuturor necunoscutelor, Edmund simți cum i se accelerează pulsul.

- Sperasem să evit o viață de infractor, răspunse el.

-De ce ai vrea să faci asta? întrebă foarte serios Caleb Jones. La urma urmei, ai un adevărat talent pentru profesia asta!

capitolul 3

Singura dificultate insurmontabilă, enervant de agasantă, care intervenise în modul de a încerca să conducă o agenție de investigații paranormale era că afacerea implica în mod necesar clienți.

Caleb coborî din birjă și urcă treptele de la intrarea reședinței cu numărul doisprezece din Landreth Square. Ridică ciocănelul greu din alamă de la ușă și-l lăasă să cadă de câteva ori.

Clienții reprezentau singurul mare dezavantaj al unei profesii altfel interesante și provocatoare. Îl fascinasă dintotdeauna descoperirea unor tipare și obținerea de răspunsuri - unii ar fi spus până aproape de obsesie. Era încă nou în domeniul investigațiilor, dar observa deja că acesta îi promitea o mulțime de surprize și de provocări, detaliu care era, de asemenea, o bine-venită distragere a atenției de la celălalt aspect care îl preocupa în prezent.

Însă era mare păcat că nu exista nici o altă modalitate prin care să evite să trateze cu persoanele care veneau cu întrebări la agenția Jones. Întotdeauna aceștia se manifestau într-un mod dramatic. Deveneau emoționali. După ce-i contractau serviciile, îl băteau la cap cu mesaje, dorind să afle ce progrese a făcut. Când le oferea răspunsuri, clienții aveau tendința să se împartă în două categorii. Jumătate izburneau în accese de furie. Restul cedau nervos, punându-se pe plâns. Indiferent de reacție, rar erau mulțumiți. Dar, din păcate, clienții păreau a fi o parte necesară a afacerii.

Cel puțin de data asta, urma să intervieveze un potențial client care promitea să fie ieșit din comun. În ciuda animozității obișnuite către cei care abordau agenția

cerând asistență în investigații, nu-și putea înăbuși un ciudat sentiment de nerăbdare.

Evident îi recunoscuse numele din clipa când deschisese biletul de la ea. Lucinda Bromley, cunoscută în presa de senzație drept Lucrezia Bromley, fiica celebrului Arthur Bromley. Ilustru botanist, Bromley cutreierase lumea, ajungând până în cele mai îndepărtate colțuri ale ei, căutând specimene botanice exotice și rare. Fiica și soția lui îl însoțeau adesea. Amelia Bromley murise în urmă cu patru ani, dar Lucinda continuase să meargă cu tatăl ei în călătorii.

Expedițiile lor încetară brusc în urmă cu optsprezece luni, când partenerul de afaceri de ani buni al lui Bromley, Gordon Woodhall, fusese descoperit mort, otrăvit cu cianură. Imediat după aceea, Bromley se sinucisese. Zvonurile potrivit cărora ar fi existat o ceartă între cei doi bărbați împânziseră primele pagini ale tuturor ziarelor din Londra. Însă titlurile din ziare de după crimă și sinucidere erau inofensive în comparație cu cele care distrăseseră atenția publicului la nici o lună mai târziu, când logodnicul Lucindei, un tânăr botanist pe nume Ian Glasson, fusese găsit mort, otrăvit.

Scandalul fusese alimentat de bârfa sordidă ce înconjură evenimentele care precedaseră decesul lui Glasson. Lucinda fusese văzută cum o ia la fugă dintr-un colț ascuns al grădinii de la Societatea Botanică Carstairs, cu corsetul rochiei pe jumătate desfăcut. La scurt timp după aceea, Glasson ieșise cu pas domol din aceeași zonă ferită a domeniului, încheindu-se la pantaloni. Câteva zile mai târziu, bărbatul era în sicriu. Potrivit relatărilor sordide din ziare, Lucinda îi oferise logodnicului ei o ceașcă de ceai otrăvit. Se mai spunea că ascunsese doza letală într-un compartiment secret al inelului pe care-l purta mereu. La o zi după otrăvirea lui Glasson, presa îi dăduse Lucindei numele de Lucrezia, făcând aluzie la infama Lucrezia Borgia, despre care se știa că otrăvise o mulțime de oameni. Conform legendei, nobila doamnă ascundea substanța mortală într-un inel.

Ușa se deschise. O menajeră cu o înfățișare fi-roasă îl cercetă din priviri de parcă îl bănuia că venise să fure argintăria.

-Am venit s-o văd pe domnișoara Bromley, zise Caleb, întinzându-i servitoarei cartea lui de vizită. Sunt așteptat, adăugă el.

Menajera studie cartea de vizită cu o căutătură dezaprobatore, apoi fără tragere de inimă făcu un pas în spate.

-Da, domnule Jones! Urmați-mă, vă rog!

Caleb intră în holul pavat cu marmură. O oglindă mare, într-o ramă aurită, masivă, atârna pe perete deasupra unei măsuțe cu incrustații elaborate. Tava de argint pe care se așezau cărțile de vizită de la musafiri era goală.

Bărbatul se aștepta să fie primit în salon. În schimb, menajera păși întins spre colțul îndepărtat al casei, traversă o bibliotecă înșesată cu cărți, hărți, globuri și ziare, iar la capătul acesteia femeia deschise o ușă dublă de sticlă. Caleb se pomeni în pragul unei sere uriașe. Structura de sticlă și fier cu model complicat adăpostea o adevărată junglă de verdeață. Căldura umedă îl întâmpină în valuri, îmbibată cu mirosuri de pământ fertil, dens și de vegetație luxuriantă.

Dinspre seră radiau și alte feluri de curenți. Bărbatul simți șoaptele inconfundabile de energie. Era o senzație remarcabilă, de înviorare. Atmosfera din seră avea efectul unui tonic asupra tuturor simțurilor sale.

-A venit domnul Jones, domnișoară Bromley, anunță menajera pe un ton suficient de puternic încât să răzbată până în capătul serei.

Marea de verdeață era așa de deasă încât Caleb nu o observă pe femeia cu șorț de grădinărit și mănuși din piele decât abia când apăru din spatele unei cascade de orhidee mov. Un sentiment de nerăbdare îl cuprinse, încordându-i mușchii și tendoanele. Avea o senzație inexplicabilă de tensiune. Cuvântul „înviator” îi veni din nou în minte. Nu știa la ce se așteptase, dar

Lucinda Bromley reprezenta o imagine pitorească, extrem de rară, care îl luă cu totul prin surprindere.

Probabil că, dată fiind renumea ei, Caleb se așteptase la o lady sofisticată, elegantă, cu o fațadă fermecătoare și manierată care ar fi putut să ascundă o inimă înveninată. La urma urmei, Lucrezia Borgia avea o anumită faimă. Însă Lucinda arăta mai mult ca o Titania aeriană, ca o Regină a Zânelor studioasă. Părul ei te ducea cu gândul la un roșu de asfințit exploziv. Tânăra încercase să-și îmblânzească buclele roșii cu ace și câteva panglici, dar în zadar.

Inteligența îi lumina trăsăturile, transformând un chip care altfel putea fi descris drept „acceptabil” într-unul pentru care cel mai nimerit cuvânt era „captivant”. Bărbatul își dădu seama că nu-i venea să-și ia ochii de la ea. Tânăra îl inspectă cu privirea mijită din spatele lentilelor scânteietoare ale unei perechi de ochelari cu ramă aurită. Ochii ei aveau o nuanță adâncă de albastru, fascinantă.

Purta un șorț lung, din piele, cu multe buzunare, peste o rochie simplă, gri. Într-o mână ținea o foarfecă de grădină. Lamele lungi, ascuțite ale uneltei o făceau să semene cu o armă medievală stranie, menită să însoțească un cavaler în armură. De șorț atârnavă prinse alte unelte cu aspect la fel de amenințător.

– Mulțumesc, doamnă Shute, zise Lucinda. Adu-ne, te rog, ceai în bibliotecă.

Caleb remarcă în sinea lui încântat că vocea ei nu era deloc ca de zână. În locul clinchetului acela iritant și ascuțit ca niște clopoței de spiriduș pe care multe femei îl cultivau, tonul ei era cald, sigur și hotărât. Radia în jurul ei energie ca o aură invizibilă. „O femeie cu puteri”, se gândi el.

Mai cunoscuse și alte femei cu abilități puternice. Nu erau ceva neobișnuit în cercurile superioare ale Societății Oculte, dar ceva din sinea lui reacționa la energia Lucindei într-un mod care era nou și ciudat de tulburător. Fu nevoit să se abțină a se apropia de ea.

- O să aduc ceaiul, doamnă, răspunse doamna Shute, răsucindu-se pe călcâie și întorcându-se pe unde venise.

Lucinda îi adresă lui Caleb un zâmbet calm, politicos. Bărbatul simți că devenise precaută. Intuia că nu mai era convinsă că făcuse bine să-l cheme la ea. Mulți clienți deveneau rezervați după ce stabileau o întâlnire.

- Vă mulțumesc că ați venit astăzi. Știu că sunteți foarte ocupat, domnule Jones.

- Nu vă faceți probleme. Nu mi-a fost deloc greu să ajung, răspunse el, alungându-și din minte lista lungă de proiecte presante și de responsabilități care ar fi trebuit să-i monopolizeze toată atenția. Mă bucur că vă pot fi de ajutor.

Era prima dată când spunea acest lucru unui client. Bănuia că era și singura dată.

- Mergem în bibliotecă?

- Cum doriți.

Tânăra desfăcu nodul de la șorțul murdar de pământ și și-l scoase peste cap. Uneltele de metal din buzunare zornăiră. O urmări cum își scoate mânușile groase din piele. Avea într-adevăr un inel, remarcă el, după cum descrisese presa. Era lucrat din aur masiv, cu o montură complicată, decorat cu o piatră de lapis-lazuli, de un albastru-închis, și un chihlimbar. Inelul părea vechi, iar ca stil amintea vag de Renaștere. Era categoric suficient de mare ca să ascundă un compartiment secret, se gândi el, intrigat. Lucinda se opri în fața lui, privindu-l întrebătoare.

Caleb își dădu seama că rămăsese pe loc, drept în calea ei, privind-o fix. Se adună și, cu un efort imens de voință, se dădu într-o parte, lăsând-o să pășească în bibliotecă. Când trecu pe lângă el, Caleb își ascuți în mod voit simțurile, delectându-se cu micul vârtej de energie care agită atmosfera. „O, da, categoric o femeie cu puteri!“

Lucinda se așeză la un birou aglomerat, din mahon, și-l pofti pe scaunul din fața ei.

- Luați loc, vă rog, domnule Jones!

Bărbatul se așeză pe scaunul indicat de ea.

- În bilet ați spus că problema este urgentă.

- Chiar este! Tânăra își împreună mâinile foarte strâns pe suportul de sugativă și-l privi lung înainte de a începe: Ați auzit cumva recent de moartea lordului Fairburn?

- Am văzut ceva interesant în ziarele de dimineață. Parcă sinucidere.

- Se prea poate să fi fost. Asta rămâne de stabilit. Familia, sau cel puțin unul dintre membrii familiei, fiul lui Fairburn, a cerut Scotland Yard-ului să facă o anchetă.

- Nu aflasem asta.

- Din motive evidente, familia și-ar dori ca investigația să rămână secretă.

- Cum de știți despre ea?

- Inspectorul care conduce ancheta mi-a cerut părerea. I-am oferit consultanță domnului Spellar de câteva ori.

- Îl știu pe Spellar. E un membru al Societății Oculte.

- Într-adevăr, replică Lucinda cu un zâmbet abia schițat, sfidător. Ca și mine, domnule Jones.

- Mi-am dat seama. Nimeni din afara Societății n-ar avea cum să știe de existența Agenției Jones, cu atât mai puțin să mă contacteze.

Tânăra roși.

- Da, desigur. Iertați-mă! Mă tem că uneori sunt tentată să fiu oarecum în defensivă. Își drese glasul, apoi continuă: Familia mea are un renume. Sunt sigură că aveți cunoștință de bârfele care circulă.

- Am auzit câteva zvonuri, zise el neutru.

- Nu mă îndoiesc de asta. Degetele i se încordară vizibil, până când mâinile nu-i mai păreau pur și simplu împreunate, ci încleștate de-a dreptul. Reluă: Acele zvonuri vă vor afecta decizia în privința preluării sau nu a cazului meu?

- Dacă ar fi fost așa, n-aș mai fi venit. Cred că măcar atât ar fi trebuit să fie evident, domnișoară Bromley. După cum cred că știți, Societatea Ocultă nu se conformează întotdeauna aceluiași reguli ca lumea obișnuită. Se opri o secundă, apoi urmă: Și nici eu, de altfel.

- Înțeleg.

- Bănuiesc că și dumneavoastră ați auzit bârfe despre mine.

- Da, domnule Jones, confirmă ea în șoaptă. Este unul dintre motivele pentru care v-am cerut să veniți astăzi aici. Printre altele, se spune că sunteți foarte preocupat de mistere.

- Mi se reproșează că ar fi un defect. Dar în apărarea mea aș zice că mă interesează doar misterele foarte interesante.

- Da. Nu știu dacă situația mea o să vi se pară interesantă, dar vă asigur că veți vedea că este foarte îngrijorătoare.

- De ce nu-mi spuneți mai multe despre misterul dumneavoastră?

- Da, desigur. Lucinda își îndreptă umerii eleganți trăgându-i spre spate. Apoi continuă: După cum poate știți, am un oarecare bagaj de cunoștințe botanice. Printre altele, pot detecta otrava. Dacă otrava se bazează pe ierburi aromatice sau plante, pot de obicei să determin cu precizie ingredientele din substanța toxică.

- Ați dedus că lordul Fairburn a fost otrăvit?

Tânăra îi zâmbi ambiguu.

- Observ că ați intuit deja concluzia la care am ajuns. Da, în mod categoric a băut un amestec mortal. Singura întrebare acum este dacă a fost sinucidere sau crimă. Să vă spun drept, cred că este puțin probabil ca inspectorul Spellar să poată dovedi crima.

- E de notorietate cât de dificil este să dovedești un caz de crimă prin otrăvire, chiar și atunci când există probe solide, ca în cazul arsenicului sau al cianurii. Este prea ușor să convingi un juriu că a fost un accident sau că victima și-a luat singură viața.

- Da, știu. Dar dacă sunt circumstanțe atenuante... Se opri brusc.

- De ce sunteți atât de preocupată de deznodământul acestui caz, domnișoară Bromley? Doar este clar responsabilitatea lui Spellar să decidă dacă a fost crimă, nu a dumneata!

Lucinda inspiră adânc, vrând să se liniștească. Încerca să-și mascheze tensiunea, dar bărbatul reușea să-i sesizeze fiorii lăuntrice la fel de limpede de parcă i-ar fi văzut aura. Nu era doar nerăbdătoare în privința rezolvării cazului Fairburn; era speriată.

- Când inspectorul Spellar m-a chemat să văd cadavrul ieri la reședința familiei Fairburn, spuse ea încet, i-am confirmat că...

- Ați văzut cadavrul?

Lucinda se încruntă și-l privi întrebătoare.

- Păi, da, desigur! Cum altfel să-mi dau seama dacă ar fi putut fi otrăvit?

Era uimit.

- Dumnezeu mare! Habar n-aveam!

- Habar n-aveați despre ce anume?

- Am înțeles că Spellar vă consultă uneori, dar nu-mi închipuiam că sunteți nevoită să examinați fizic corpurile victimelor pentru a vă exprima o opinie.

Tânăra ridică din sprâncene.

- Cum credeți că procedez în aceste consultații?

- Păi nu știu, recunosc el. Nu m-am gândit. Am presupus doar că Spellar vă aducea niște probe. Poate ceașca otrăvită sau haina victimei.

- Văd că nu considerați o activitate potrivită pentru o lady ceea ce fac pentru inspectorul Spellar.

- N-am spus asta!

- Nici nu era nevoie, răspunse ea, fluturând din mână ca să-i respingă intenția de a se apăra. Vă asigur că nu sunteți singurul care crede asta! Nimeni, în afară de inspectorul Spellar, nu aprobă ce fac. De fapt, cred că nici Spellar nu e întru totul de acord, dar este devotat profesiei sale și de aceea este mai mult decît dispus să profite de eventualul ajutor pe care i-l pot oferi.

- Domnișoară Bromley...

- Dată fiind istoria oarecum bizară a familiei mele, sunt destul de obișnuită cu dezaprobarea.

- La naiba, domnișoară Bromley, nu vă las să-mi atribuiți vorbe pe care nu le-am rostit! Se pomeni în picioare înainte de a conștientiza ce face, cu palmele sprijinite

de birou: Nu emit prejudecăți la adresa dumitale! Da, sunt uimit să aflu că munca de consultații presupune să vedeți cadavrele victimelor. Trebuie să recunoașteți că o astfel de activitate în general este într-o câțva neobișnuită pentru o lady!

- Zău? Tânăra își desfăcu palmele și se sprijini repede de spătarul scaunului. Și atunci cine credeți că este de obicei responsabil cu îngrijirea celor care cad grav bolnavi și mor în marea majoritate a caselor? Cei mai mulți oameni nu merg la spital să moară, domnule! Majoritatea mor acasă și la căpătâiul lor când le vine sfârșitul sunt femei.

- Vorbim de persoane care sunt omorâte, nu despre cei care sfârșesc din cauze naturale.

- Credeți că un gen de moarte este mai violent decât celălalt? Dacă da, înseamnă că n-ați fost chemat să asistați la prea multe morți. Vă asigur că o așa-zisă moarte naturală poate fi cu mult mai cumplită, mai dureroasă, mai agonizantă decât una rapidă cauzată de o otrăvă sau de un glonț în cap.

- Ei, drăcie, nu-mi vine să cred că sunt prins în asemenea dispută ridicolă. N-am venit aici ca să discut munca dumitale de consultață, domnișoară Bromley! Am venit pentru că m-ați chemat. Aș sugera să ne vedem de treaba noastră.

Tânăra îi aruncă o privire de gheață.

- Dumneata ai început cearta!

- Pe dracu'!

Lucinda clipi și-și înclină bărbia.

- Folosești mereu genul ăsta de limbaj când ești în compania unei doamne, domnule? Sau te simți liber să folosești un astfel de vocabular colorat tocmai pentru că te aflu de față cu o anumită lady?

Bărbatul zâmbi trist.

- Mă scuzați, domnișoară Bromley. Dar trebuie să recunosc că sunt surprins să aflu că o doamnă care dă consultații la locul crimelor este șocată de un limbaj puțin mai necizelat.

Lucinda îi întoarse zâmbetul cu un surâs ca de gheață.

- Vreți să spuneți că nu sunt o doamnă cum se cuvine?

Bărbatul se îndreptă brusc, se întoarse cu spatele și merse la fereastră.

- Asta este cea mai bizară conversație din câte am avut vreodată! Și de asemenea și cea mai inutilă! Dacă sunteți amabilă să-mi spuneți de ce m-ați convocat astăzi aici, poate că am reuși să înaintăm cu scopul întâlnirii.

Un ciocănit rapid în ușa îl întrerupse. Bărbatul întoarse capul și o văzu pe menajeră cum intră cu o tavă pregătită pentru servit ceaiul. Doamna Shute îl străfulgeră cu privirea, transmițându-i în tăcere și fără echivoc că auzise discuția inflăcărată.

- Mulțumesc, doamnă Shute, zise Lucinda moale, ca și când n-ar fi fost cu totul enervată de oaspetele ei. Poți să lași tava pe masă. O să torn eu.

- Da, doamnă!

Cu o altă căutătură dezaprobatore spre Caleb, menajera plecă, închizând încet ușa după ea.

Limbajul lui fusese realmente îngrozitor. E adevărat că nu fusese niciodată renumit pentru manierele sale de salon. Nu prea avea răbdare cu politețurile sociale. Dar în general nu-și pierdea buna-cuviință într-atât încât să afurisească în prezența femeilor, indiferent de statutul sau de originea lor.

Lucinda se ridică și merse să ia loc pe canapea. Înălță ceainicul și-l întrebă liniștită și amabilă, de parcă n-ar fi existat nici o dispută:

- Cu lapte și zahăr, domnule?

Însă obrazii îi erau ușor îmbujorați, iar privirea îi licărea bătaios.

„Când nu mai ai atuuri, apucă-te de turnat ceaiul“, se gândi el.

- Fără, mulțumesc, răspunse el, pe un ton încă ușor îmbufnat.

Încercă să analizeze intensitatea nouă, strălucitoare ce emana dinspre Lucinda. Nu s-ar fi putut spune efectiv că sclipea, dar părea și mai dinamică.

- Mai bine ați lua loc din nou, îl îndemnă ea. Mai avem multe de discutat.

- Sunt uimit că doriți să-mi mai solicitați serviciile, în ciuda vocabularului meu.

- Doar nu v-aș putea da afară, domnule. Turnă ceaiul cu o mână delicată. Serviciile dumitale sunt unice și îmi sunt necesare. Lăsă ceainicul jos și reluă: Deci, se pare că nu pot renunța la dumneata!

Bărbatul simți cum colțurile gurii încep să i se relaxeze într-un zâmbet, în ciuda dispoziției sale. Apucă farfuriuța cu ceașca de ceai și se așează în fotoliu.

- Și eu, domnișoară Bromley, se pare că sunt nevoit să rămân lângă dumneata.

- Nu chiar, domnule. Sunteți liber să-mi refuzați solicitarea serviciilor dumitale de investigații. Știm amândoi că nu vă este necesar onorariul exorbitant pe care sunt convinsă că intenționați să mi-l cereți.

- Aș putea renunța la bani, admise el. Dar nu și la cazul acesta.

Lucinda se opri cu ceașca la jumătatea drumului spre buze și făcu ochii mari.

- Dar încă nu v-am spus ce anume vreau să investigați.

- Nu contează. Nu cazul mă interesează, domnișoară Bromley. Înghiți o gură de ceai și lăsă ceașca jos, adăugând: Ci dumneavoastră.

Tânăra nu se clinti.

- Ce vreți să spuneți?

- Sunteți un gen de femeie extrem de neobișnuit, cum sunt convins că știți. N-am mai cunoscut pe nimeni ca dumneavoastră. Vă consider... Se opri, căutând cuvântul potrivit. Apoi reluă: ... interesantă! În sinea lui „fascinată” ar fi fost mai aproape de adevăr. De aceea, mă aștept ca misterul să se dovedească la fel de provocator.

- Înțeleg! Lucinda nu părea nici încântată, nici insultată. Mai degrabă resemnată; poate un pic dezamăgită, deși își masca bine reacția. Continuă: Dat fiind domeniul dumneavoastră neobișnuit de activitate, presupun că se justifică.

Lui Caleb nu-i plăcu deloc cum sună replica.

- În ce sens?

- Sunteți un om atras de puzzle-uri. Lucinda așeză cu grijă ceașca pe farfurie. Momentan sunt ca un mister pentru dumneata, deoarece nu mă conformez modelului de comportament feminin care este în general considerat drept acceptabil de societate. Așadar, sunteți curios în privința mea!

- Nu-i vorba de asta, zise el iritat. Se opri, dându-și seama că într-un fel ea avea dreptate. Era un mister pentru el; unul pe care se simțea obligat să-l exploreze. Încheie: Nu chiar!

- Ba da, este exact asta, contracară ea. Însă beți ceaiul pe care tocmai vi l-am turnat, prin urmare nu am ce să vă reproșez.

- Despre ce naiba vorbiți?

Lucinda îi adresă din nou un zâmbet rece.

- Sunt foarte puțini domni care au curajul să bea ceai cu mine, domnule Jones!

- Nu-mi imaginez de ce ar ezita vreun bărbat, zâmbi el firav. Este un ceai excelent!

- Se spune că otrava care l-a ucis pe logodnicul meu i-a fost dată într-o ceașcă de ceai pe care l-am turnat eu.

- Ce-i viața fără un pic de risc? replică el și mai luă o înghițitură zdravănă de ceai înainte să lase ceașca jos. Ei, și acum legat de chestiunea pe care doreți s-o investigați. N-ați vrea să-mi dați detalii? Sau ați prefera să ne mai duelăm în vorbe un pic? Rețineți că nu mă deranjează acest aspect. Mi se pare chiar stimulant.

Lucinda îl fixă preț de o clipă, două cu privirea inexpressivă mascată de ochelarii de vedere. Apoi izbucni în râs. Nu genul chicotelii vesele de bal sau râsul scăzut, seducător al femeii de lume. Pur și simplu, un hohot autentic de râs feminin, încât trebui să-și lase ceașca jos ca să-și tamponeze colțurile ochilor cu șervețelul.

- Prea bine, domnule Jones, reuși în sfârșit să zică. Sunteți neobișnuit, după cum mi s-a spus. Mototoli șervetul în palmă și se adună: Aveți dreptate. E cazul să abordăm problema. Așa cum spuneam, inspectorul Spellar m-a chemat să văd cadavrul lordului Fairburn.

- Și ați dedus că Fairburn a fost otrăvit.

- Da! I-am și spus lui Spellar. I-am mai dat de înțeles că baza otrăvii a fost planta de ricin. Dar mai sunt niște aspecte ciudate la acest caz. În primul rând, persoana care a alcătuit acest amestec letal trebuie să fie pricepută în materie de botanică și de chimie.

- De ce spunei asta?

- Pentru că a știut cum să facă o variantă a otrăvii extrem de rafinată, puternică și cu acțiune rapidă. Lordul Fairburn a murit înainte să se îmbolnăvească, ceea ce este foarte neobișnuit în situația unor otrăvuri botanice. Victima de obicei se confruntă mai întâi cu o serie de simptome fizice evidente. Sunt convinsă că nu este nevoie să intru în detaliu.

- Convulsii, vomă, diaree, completă el ridicând din umeri. Cred că am stabilit deja că prefer să spun lucrurilor pe nume.

Lucinda clipi din nou într-un mod pe care el începea să-l recunoască drept indiciu că fusese luată pe nepregătite. Era un semn mic, dar revelator.

- Într-adevăr, conchise ea.

- Vreți să spunei că viteza cu care a acționat otrava va făcut să credeți că a fost concepută de un om de știință sau de un chimist? întrebă el.

- Da, așa cred! După cum știți, există nenumărate substanțe potențial otrăvitoare disponibile în spițerii. Se pot cumpăra absolut fără nici o dificultate arsenic și cianură. Și cine știe ce conțin unele dintre acele iercuri îngrozitoare care sunt atât de populare? Dar otrava folosită pentru a-l ucide pe lordul Fairburn n-a fost una cumpărată ușor. Nici una simplu de preparat.

Capacitatea lui extrasenzorială se ascuți.

- Vreți să spunei că a fost produsă într-un laborator, nu în magazia vreunei spițerii.

- Spun mai mult decât atât, domnule Jones! Cred că știu cine a preparat otrava care l-a ucis pe lordul Fairburn.

Bărbatul nu se clinti deloc, nici nu-și luă ochii de la ea. I se părea că este mai mult decât interesantă. Nici

măcar cuvântul fascinantă nu reușea s-o descrie pe Lucinda Bromley.

- De unde știți asta, domnișoară Bromley?

Tânăra inspiră adânc.

- Pe lângă urmele de ricină, am recunoscut un alt ingredient în otrava care l-a omorât pe Fairburn. Este derivat dintr-o specie extrem de rară de ferigă care cândva creștea în sera mea. Cred că ucigașul m-a vizitat luna trecută ca s-o fure.

Auzind acest detaliu, Caleb înțelese brusc adevărata miză a cazului respectiv.

- Drăcie! șopti el. Nu l-ați informat pe Spellar de musafirul dumneavoastră sau despre furt, nu-i așa?

- Nu! N-am îndrăznit să-i pomenesc de urmele de *Ameliopteris amazonensis* pe care le-am detectat în otrava pe care a băut-o lordul Fairburn. Ar fi ajuns fără să vrea la o concluzie ce părea evidentă.

- Că dumneavoastră ați preparat otrava, încheie Caleb.

capitolul 4

Era o tensiune deranjantă în aura lui, pe care Lucinda o sesizase de când musafirul pășise în seră. La un individ slab, un astfel de dezechilibru de energii ar fi condus la o boală gravă de natură fizică. Bănuia că, inconștient, Caleb Jones controla dizarmonia prin simpla putere a voinței lui. Se îndoia că el era atent la curenții stranii, nesănătoși ce pulsau în jurul lui.

Însă starea lui de sănătate nu era problema ei, își reaminti singură, decât dacă l-ar fi împiedicat să desfășoare o investigație temeinică. Intuiția îi spunea că nu era cazul. Fermitatea și hotărârea interioară emanau mult mai puternic în aura lui față de energiile nefirești. Caleb Jones era un bărbat care ducea la bun sfârșit orice își punea în minte să facă, indiferent de riscuri.

Întâlnirea aceasta era chiar ultimul lucru pe care și-l dorea, dar nu reușise să găsească o alternativă. Lucinda se afla într-o situație cumplită, iar problema era de natură

paranormală. Asta însemna că avea nevoie de o agenție de investigații care putea aborda paranormalul. Singura de care știa era recent înființata Agenție Jones.

Din păcate, implicarea agenției însemna să aibă de-a face cu cineva din familia Jones, care, din spusele tuturor, erau un grup excentric, periculos. Societatea Ocultă era o organizație secretă celebră, iar membrii puternici din clanul Jones - descendenții fondatorului - erau mereu în centrul ei.

Lucinda ghicise că pe Caleb Jones îl va atrage imediat aflarea adevărului. Se spunea că toți din familie posedau un talent puternic de un anume tip, și se aștepta ca și Caleb să dea dovadă de cunoștințe de excepție pentru profesia sa neobișnuită.

Ce o uimise fusese frisonul de curiozitate intensă, de fascinație efectivă care o străbătuse când îi simțise prezența la început în seră. Micii fiori de trezire la viață ce o străbăteau acum nu puteau fi descriși decât drept alarmant de senzuali în esență. Senzațiile erau deranjante și confuze; genul de emoții care ar putea fi iertate unei domnișoare inocente de optsprezece ani, dar care erau foarte nepotrivite la o femeie de douăzeci și șapte de ani; o femeie umblată în lume.

„Pentru numele lui Dumnezeu, oficial sunt scoasă din joc; o fată bătrână. Iar el este un Jones. Ce naiba se întâmplă cu mine?”

Caleb Jones transmitea o forță irezistibilă, dar avea și un aer posac, melancolic. De parcă ar fi cercetat viața cu puterile depline ale inteligenței și talentelor sale și ar fi concluzionat că avea să-i ofere prea puține motive de bucurie, însă el totuși avea să persevereze. Chiar și dacă n-ar fi știut că este un descendent direct al lui Sylvester Jones, fondatorul Societății, i-ar fi recunoscut lui Caleb meritul talentului său puternic.

De asemenea, mai ardea ceva în el, o intensitate ce-l consuma cu totul, un fel de scop unic, care - ea știa - era o sabie cu două tăișuri. Din experiență, Lucinda știa că exista mereu o linie de demarcație fină între capacitatea de a te concentra conștient asupra unui obiectiv

și o obsesie nesănătoasă. Bănuia că la Caleb linia aceea fusese încălcată de mai multe ori. Acest lucru, adăugat dezechilibrului din aura lui, era alarmant, dar nu prea mai avea de ales acum. Exista riscul ca Jones să fie singurul ei aliat în fața unei acuzații de crimă.

Își strânse în jur corsetul invizibil al calmului și se pregăti să înainteze cu planul ei.

- Acum mă înțelegeți de ce v-am rugat să veniți azi aici, domnule Jones, zise. Aș vrea să investigați furtul ferigii mele. Sunt convinsă că, atunci când veți găsi hoțul, veți descoperi că tot el a pregătit otrava care l-a ucis pe lordul Fairburn. Îl veți descoperi și-l veți preda inspectorului Spellar, împreună cu dovada corespunzătoare a vinovăției lui.

Caleb ridică din sprâncene.

- Toate acestea fără să vă implic numele în situație, bănuiesc?

Lucinda se încruntă.

- Păi da, bineînțeles! Tocmai asta era ideea de a angaja pe cineva ca dumneata să faci investigații în particular, nu-i așa? Este de așteptat o garanție a confidențialității în această privință.

- Așa se spune.

- Domnule Jones!

- Sunt oarecum novice în acest domeniu al anchetelor în particular, dar am descoperit că în general clienții par să creadă că există o serie de reguli pe care trebuie să le urmez. Presupunerea aceasta mi se pare obositoare și iritantă.

Tânăra era îngrozită.

- Domnule Jones, dacă v-ați prezentat aici cu motivații false, să fiți sigur că voi merge direct la noul Maestru al Societății și voi depune o plângere împotriva serviciilor dumneavoastră în termenii cei mai serioși posibili!

- Probabil că ar fi mai bine să nu-l deranjați pe Gabe acum. Este foarte ocupat încercând să reorganizeze consiliul de conducere. Pare să creadă că poate efectiv scăpa de câțiva din acei bătrâni nebuni și rablagiți care încă se mai joacă de-a alchimia. L-am avertizat că unii dintre

ei ar putea deveni periculoși dacă află că urmează să fie înlocuiți, dar el insistă că se impune necesitatea unui element de democrație pentru a îndruma Societatea pe calea ei pentru noul secol.

- Domnule Jones, spuse ea pe un ton sever, încerc să discut cazul meu cu dumneavoastră!

- Exact! Unde rămăsesem? A, da, la confidențialitate.

- Păi și atunci? Sunteți pregătit să-mi garantați că veți păstra pentru dumneavoastră tot ceea ce ține de această problemă?

- Domnișoară Bromley, s-ar putea să vă surprindă, dar majoritatea lucrurilor le păstrez secrete. Nu sunt un tip sociabil. Puteți întreba pe oricine mă cunoaște să vă confirme. Disprețuiesc conversația de salon și, chiar dacă ascult mereu bârfa, pentru că mi se pare adesea o sursă bună de informații, nu mă lansez niciodată în ea.

Lucinda îl crezu imediat.

- Înțeleg.

- Vă promit că vă voi apăra secretele.

Se simți ușurată.

- Mulțumesc!

- Cu o singură excepție.

Lucinda încremeni.

- Ce anume?

- Chiar dacă serviciile mele sunt disponibile tuturor membrilor Societății Oculte, se înțelege că prima mea răspundere este să protejez secretele organizației.

Ea alungă nerăbdătoare observația.

- Da, da, lucrul ăsta a fost clar enunțat de Gabriel Jones când a anunțat înființarea firmei dumneavoastră. Vă asigur că problema mea nu are nimic de-a face cu secretele Societății Oculte. Este pur și simplu o chestiune privind furtul unei plante și o crimă. Singurul meu scop este să nu intru la închisoare.

În ochii lui licări un amuzament ca de gheață.

- O ambiție rațională! Bărbatul scoase un carneaș și un creion dintr-un buzunar interior al hainei sale elegant croite și se interesă: Spuneți-mi despre furt!

Lucinda împinse într-o parte ceașca și farfuria.

- Acum o lună, m-a vizitat un bărbat care s-a prezentat drept doctorul Knox. A pretins că a fost recomandat de-un vechi prieten de-al tatălui meu. Ca și dumneata, domnule Jones, nu ies în lume! Cu toate astea, din când în când mă bucur de compania celor care sunt la fel de interesați ca mine de botanică.

- Să înțeleg că Knox era foarte interesat de plantele rare?

- Da! A cerut să-mi vadă sera, spunând că a citit toate lucrările și cărțile tatălui meu. Era foarte entuziast și cunoscător. N-am avut nici un motiv să-l refuz.

Caleb ridică privirea din carnețel.

- Oferiți în mod frecvent astfel de vizionări ale serei?

- Nu, bineînțeles că nu! Doar nu-i o grădină botanică gen Kew Gardens sau Societatea Carstairs.

Vechea furie se reaprinse în ea. Reuși cu greu să nu o arate, dar simți cum i se înclăștează ușor maxilarul. Bănuia că domnul Jones, ca fin observator ce era, avea să remarce mișcarea.

- Înțeleg, zise acesta.

- În orice caz, după moartea tatălui meu și a logodnicului meu, au fost foarte puține alte cereri de vizitare a serei mele, vă asigur!

Lucindei i se păru că întrezărește în mimica lui ceva ce părea a fi compasiune, dar dispăru într-o clipă. Își zise că se înșelase. Era puțin probabil ca un bărbat precum Caleb Jones să recunoască o asemenea sensibilitate delicată, nici dacă situația l-ar fi implicat direct.

- Vă rog să vă continuați relatarea, domnișoară Bromley!

- Eu și doctorul Knox am stat două ore în seră. Nu după mult timp a devenit evident că era cu precădere interesat de plantele și ierburile mele medicinale.

Caleb se opri iar din scris și îi aruncă o privire intensă, întrebătoare.

- Cultivați plante medicinale?

- Sunt specialitatea mea, domnule Jones.

- N-am știut.

- Ambii mei părinți au fost botaniști talentați, dar domeniu! principal de interes al mamei a fost studiul

proprietăților medicinale ale plantelor și ierburilor. Am moștenit fascinația ei în această direcție. După moartea ei, am continuat să-l însoțesc pe tata în expedițiile sale în căutare de plante. Exemplarul care i-a atras atenția doctorului Knox a fost o ferigă extrem de rară pe care am descoperit-o în ultima noastră călătorie în Amazon. I-am dat numele de *Amelopteris amazonensis* după mama mea, al cărei nume era Amelia.

- Dumneavoastră ați descoperit feriga?

- Nu chiar. Oamenii dintr-un trib mic care trăiesc în partea aceea a lumii au acest merit. Dar după ce m-am întors din expediție, n-am reușit să găsesc nici o mențiune despre ea în nici o carte sau studiu, biblioteca noastră fiind te asigur, exhaustivă.

Caleb studie gânditor rafturile înșesate cu cărți și remarcă:

- Văd.

- O femeie-vraci din trib mi-a arătat feriga și mi-a explicat ce proprietăți are. Mi-a spus numele pe care cei din trib îl dăduseră plantei și care rudimentar s-ar traduce ca Ochiul Secret.

- Cum se utilizează feriga?

- Ei bine, tribul o folosește în anumite ceremonii religioase. Dar mă îndoiesc că doctorul Knox este un om religios, cu atât mai puțin că ar respecta niște ritualuri sacre care sunt practicate doar de un mic grup de oameni care trăiesc într-un sat foarte izolat din America de Sud. Nu, domnule Jones, el mi-a folosit feriga pentru a face într-un fel ca otrava să acționeze mai rapid și pentru a-i masca gustul și mirosul.

- Știți ce efect are feriga atunci când este folosită în ceremoniile tribului? Întrebă Caleb.

Întrebarea o surprinse. Cei mai mulți ar fi respins sau ignorat credințele unui popor care trăia într-o țară îndepărtată.

- Femeia-vraci a tribului susținea că o infuzie făcută din ferigă ar putea deschide acel „ochi secret” al omului, după cum cred cei din poporul ei. Sunt convinsă că cei

din trib asta cred că se întâmplă când beau amestecul, dar la fel e și cu religia, nu-i așa? Totul este să crezi.

- Știți cumva la ce se referea vraciul prin deschiderea ochiului secret?

Interesul lui viu, neașteptat în privința proprietăților ferigii, mai degrabă decât a furtului începu să o neliniștească. Unele zvonuri pe care le auzise despre Caleb Jones sugerau că ar putea fi altceva decât un simplu excentric.

„Este prea târziu să-l dau afară”, îi trecu prin gând. Îi spusese deja secretul ei. Oricum nu-l putea înlocui. Existau mulți indivizi în Londra care pretindeau că posedă talente de medium. Paranormalul era la modă. Dar după cum știa orice om rațional din cadrul Societății Oculte, marea majoritate a acestor practicanți erau mincinoși și șarlatani. Avea nevoie disperată de abilitățile lui Caleb Jones.

- Nu pretind căș fi vreun expert în convingerile religioase ale vraciului, zise ea precaută. Dar în opinia acesteia, „ochiul secret” este expresia folosită de trib pentru a se referi la ceea ce am numi starea de reverie a unui individ.

Caleb Jones păru cuprins de o încremenire generală, alarmantă.

- Nenorocitul! rosti el pe un ton înghețat, șoptit. Basil Hulsey!

Lucinda îi aruncă o privire dezaprobatoare.

- Tot necivilizat vă exprimați, domnule Jones? Chiar vi se pare atât de surprinzător că există persoane în afara Angliei care au cunoștințe legate de paranormal? Doar nu suntem singurii care posedă aptitudini extrasenzoriale!

Se întrerupse brusc, deoarece Caleb se ridică de pe scaun cu forța unui vulcan care erupe. Traversă camera spre canapea, o trase pe Lucinda în picioare și o prinse în brațe.

- Domnișoară Bromley, n-ai idee cât de mult m-ai ajutat. Zău, îmi vine să te sărut în semn de recunoștință!

Lucinda era atât de uimită că nu putu rosti nici măcar un protest de doamnă ofensată. De pe buze îi scăpă

un sunet ce semăna mai degrabă cu un chițăit, și în clipa următoare, gura lui i-o acoperi pe a ei și atmosfera fu incendiată de o energie toridă.

capitolul 5

Lucinda intuï că sărutul fusese doar un gest rapid, negândit, determinat de emoția cu totul inexplicabilă care păru să-l fi copleșit pe altfel extrem de stăpânitul domn Jones. Cu toate acestea, știa că trebuia să se arate șocată de o asemenea încălcare a etichetei.

Săruturile furate erau apanajul ticăloșilor care profitau de tinerele nevinovate și al perechilor temerare care reușeau să se strecoare din sălile de bal înfierbântate în grădinile cufundate în umbrele nopții. În rândul celor cu căsnicii respectabile, astfel de săruturi erau marca legăturilor ilicite.

Pentru femeia care permitea unui bărbat să-și aroge astfel de libertăți scandaloase exista un cuvânt: ușoară!

„Ah, dar am fost numită mult mai rău“, se gândi Lucinda.

În orice caz, acest sărut nu fusese o clipă clandestină de pasiune, savurată de către doi îndrăgostiți. Fusese doar o scânteie de exuberanță neobișnuită la un bărbat care, bănuia ea, rareori își îngăduia să se lase în voia unor pasiuni puternice.

Sărutul ar fi trebuit să se încheie la fel de repede cum începuse, lăsând între ei un moment de stânjenală trecătoare. Însă așa cum plumbul se transformă în aur în creuzetul unui alchimist, îmbrățișarea trecu derutant de la surprinzătoare la mistuitoare într-o fracțiune de secundă. Măinile lui Caleb se strânsură brusc pe brațele ei. O trase mai aproape și-și adânci sărutul. Gura lui era acum caldă și o apăsa pe a ei, amețind-o. Era ca și cum îi oferea un elixir irezistibil, aromat cu promisiuni întunecate și periculoase.

Un fior de claritate uluitoare o cutremură. O ușă se deschise undeva, oferind o priveliște spre o grădină

fabuloasă, plină de flori și plante exotice, incredibil de vii, care până atunci existaseră doar în visele ei. Era o lume înfloritoare de energie și viață, un loc plin de mister și farmec.

Uimirea ei inițială se evaporă, fiind înlocuită de un val de căldură tulburătoare ce o încântă. Dar căldura înfiorată care o străbătea nu era singura senzație nouă în atmosferă. Toate simțurile ei, psihice și fizice, se aprinseră dintr-odată în tot spectrul lor. Simți cum se concentrează în întregime asupra lui Caleb Jones.

El mormăi ceva neinteligibil, cuvinte care cu siguranță aparțineau nopții, vorbe mult prea ațățătoare pentru a fi rostite vreodată la lumina zilei. Respirația i se înăspri. Un alt val de excitație impetuos izbucni în ea, când el îi depărtă buzele cu ale lui. Apoi mâinile lui se mișcă, alunecând în jurul ei, astfel încât s-o poată înlănțui, lipind-o de trupul lui dur.

Lucinda începu să tremure, nu de teamă, ci de nerăbdare. Grădina magică îi făcea cu ochiul, plină cu o junglă vie de verdeață, ce răspândea o energie extraordinară de seducătoare. Își înfășură brațele în jurul gâtului lui Caleb și își permise să se cufunde mai adânc în îmbrățișare și în acel vârtej periculos de curenți care se învârteau în jurul lor.

„Deci aceasta este pasiunea, se gândi ea. Oh, Doamne! Habar n-aveam!“

Caleb o eliberă cu un imbold așa de puternic încât Lucinda se dădu un pas în spate.

- Drăcie! exclamă el, privind-o uimit din cale-afară. N-ai fi zis că trăise acea îmbrățișare pasională cu o clipă în urmă. Se înconjură din nou de acel autocontrol de fier ca barele unei celule de temniță. Se scuză: Iartă-mă, domnișoară Bromley! Nu știi ce m-a apucat!

Lucindei îi trebuiră câteva secunde ca să poată rosti ceva.

- Nu-i nici o problemă, îngăimă ea în cele din urmă sperând că s-a exprimat cu nepăsare, ca o femeie de lume. Îmi dau seama că n-ai intenționat să mă insulti. Ai fost în mod clar cuprins de entuziasm profesional!

Urmă o pauză scurtă. El nu-și luă ochii de la ea.

- Entuziasm profesional? repetă el pe un ton ciudat de neutru.

Lucinda își dădu seama că rama ochelarilor i se strămbase. Se concentrează să o îndrepte.

- Te-am înțeles, desigur!

- Serios? Bărbatul nu părea mulțumit.

- Păi, da! Așa ceva mi s-a întâmplat de mai multe ori.

- Chiar așa? Părea fascinat.

- Afectează nervii, știi.

- Ce anume afectează nervii?

Ea își drese glasul.

- Un acces neașteptat de entuziasm profesional. Ei bine, poate copleși chiar și pe un bărbat ca dumneata cu o stăpânire de sine atât de puternică! Lucinda merse în spatele biroului și aproape că se prăbuși în scaun, încercând încă să-și tragă sufletul și să-și calmeze bătăile inimii. Evident, ăăă, excesul de stimulare pe care l-ai simțit cu puțin timp în urmă a fost inspirat de vreun indiciu pe care ți l-am furnizat involuntar. Sunt convinsă că este de bun augur pentru investigație.

Preț de câteva secunde neliniștitoare el nu se mișcă. Stătea pe loc uitându-se la ea ca și când ar fi fost o creatură până atunci necunoscută, pe care o întâlnise în biroul domnului Darwin. Tocmai când Lucinda credea că nu mai putea suporta privirea aceea cercetătoare, bărbatul se întoarse spre ușile terasei și contemplă verdețea din spatele ei.

- O observație foarte pătrunzătoare, domnișoară Bromley, zise el. Mi-ai oferit într-adevăr un indiciu. Eram în căutarea unui astfel de element de legătură de aproape două luni.

Lucinda își împreună iar mâinile pe birou și încercă să-și ordoneze un pic simțurile bulversate. I se părea că încă mai simte vârtejul de energie senzuală din încăpere. Cu siguranță sărutul îi suprastimulasese imaginația.

- Acest element are de-a face cu o persoană pe nume Basil Hulsey? întrebă ea.

- Sunt convins! Dar ca să fiu sigur, cum l-ai descrie pe bărbatul care s-a recomandat drept Knox?

- E mic de statură, aproape chel. Mai degrabă, neîngrijit și ciufulit. Îmi amintesc că avea cămașa pătată cu substanțe chimice. Purta ochelari. Tânăra ezită înainte de a relua: Părea fusiform.

- Fusiform?

- Arăta ca o insectă uriașă!

- Asta categoric se potrivește cu descrierea pe care am mai auzit-o, roști el cu satisfacție.

- Aș aprecia să-mi dai o explicație, domnule Jones.

Caleb se întoarse spre ea. Fiecare trăsătură a figurii și posturii lui devenise din nou serioasă și fermă; dar Lucinda simțea nerăbdarea vânătorului abia mascată.

- Este o poveste lungă, zise el. Nu am timp să intru în toate detaliile. Este suficient să-ți spun că, acum aproximativ două luni, un om de știință de un geniu întunecat și cu abilități paranormale pe nume doctor Basil Hulsey a provocat numeroase probleme Societății. A avut loc chiar și o crimă. Poate că ai citit în presă relatări despre Monstrul de la miezul nopții?

- Da, desigur! Toată lumea din Londra a urmărit în ziare cazul acela îngrozitor. A fost așa o ușurare când am auzit de moartea Monstrului. Lucinda se opri, încercând să-și amintească: Dar nu rețin să se fi pomenit de un anume doctor Hulsey!

- Situația a fost incontestabil mult mai complicată decât a înțeles presa sau Scotland Yard-ul. Trebuie să mă crezi pe cuvânt când îți spun că Hulsey a fost implicat. Din păcate, a fugit înainte să poată fi prins. L-am tot căutat, dar își pierduse urma. Până acum!

- Cu siguranță găsirea lui Hulsey este treaba poliției.

- N-are rost să las cazul în seama autorităților, până când nu-l găsesc pe nenorocit și dovezi ale crimelor lui, spuse Caleb. Dar chiar și atunci când o să dau de el, s-ar putea să nu fie posibil să fac rost de o dovadă care să fie acceptată într-o sală de judecată.

- Atunci ce Dumnezeu o să faci? Întrebă ea, uluită.

Caleb se uită la ea impasibil.

- Sunt sigur că o să-mi vină o idee!

Un alt fior o străbătu. De data aceasta, senzația nu avea nimic de-a face cu pasiunea. Hotărî că era mai indicat să nu-l preseze pe Caleb cu întrebări despre planurile lui de a-i veni de hac lui Hulseley. Asta era treaba Societății Oculte. La rândul ei, avea propriile probleme. Probabil cel mai bine era să schimbe subiectul.

- De ce mi-ar fura doctorul Hulseley feriga? întrebă ea.

- Este tocmai genul de specimen care l-ar interesa. Domeniul de cercetare al lui Hulseley este studierea viselor. Cu ceva timp în urmă a inventat o poziune care inducea coșmaruri letale. Cele mai multe dintre victimele lui au murit.

Lucinda se cutremură.

- Groaznic!

- După ce Hulseley a dispărut, am descoperit unele dintre caietele lui. E clar că este fascinat de vise de ceva timp. Este convins că în starea de vis vălul dintre normal și paranormal este foarte subțire, aproape transparent. Scopul lui este să afle cum să manipuleze acea stare. Însă problemele principale ale doctorului Hulseley par a fi de natură financiară.

- Ce vrei să spui?

Caleb începu să măsoare camera cu pași rari, trăsăturile sale brăzdate de înverșunare exprimând o intensă concentrare.

- Toate indiciile indicau că Hulseley provine dintr-un mediu sărac. Nu cred că are relații sociale și desigur nici avere personală. Este costisitor să înființezi un laborator bine echipat.

- Cu alte cuvinte, are nevoie de un patron care să-i finanțeze cercetarea.

Caleb îi aruncă o privire peste umăr, arătând că era mulțumit de concluzia ei. „De parcă aș fi un copil istet sau un câine de companie inteligent care tocmai a trecut un test, se gândi ea. Ce enervant!“

- Exact! Caleb continuă să măsoare camera. Cu toate acestea, ultimii săi patroni nu au fost interesați în principal

de studierea viselor. Ei aveau un cu totul alt scop în minte. L-au angajat să recreeze formula fondatorului.

Se opri și o privi foarte atent, așteptând în mod evident o reacție de un anume fel. Neștiind exact ce urmărește, Lucinda dădu doar din cap.

- Continuă, îl îndemnă ea politicos.

El se încruntă.

- Nu pari surprinsă, domnișoară Bromley!

- Ar trebui să fiu?

- Majoritatea persoanelor din cadrul Societății cred că formula nu este decât o legendă asociată cu Sylvester Alchimistul.

- Țin minte că în câteva ocazii părinții mei au făcut speculații cu privire la posibila compoziție a unei astfel de formule. E chiar atât de ciudat? Drogul fondatorului, dacă a existat vreodată, ar fi fost în esență botanic, iar părinții mei au fost botaniști foarte talentați. Era perfect normal să fi fost interesați de el.

- Drăcie! Vocea lui Caleb se îngroșă de frustrare: S-a zis cu secretele întunecate, bine ascunse ale societății!

Lucinda așteptă, dar de data asta bărbatul nu se mai scuză pentru limbajul nepolitic. Trebuia să se obișnuiască cu lipsa manierelor de salon ale lui Caleb.

- Dacă te consolează în vreun fel, părinții mei au ajuns în cele din urmă la concluzia că orice formulă chimică ce ar spori abilitățile psihice ale cuiva ar putea fi extrem de periculoasă și în mod inerent imprevizibilă, zise ea. Pur și simplu, nu știm prea multe despre simptomele parapsihice ca să riscăm să ne jucăm cu acest aspect al firii noastre!

- Părinții dumitale au fost foarte înțelepți, spuse Caleb, articulând fiecare cuvânt cu mult respect.

- Și mai erau convinși că era foarte puțin probabil ca Sylvester să-și fi atins vreodată scopul de a crea un astfel de elixir. La urma urmei, a trăit pe la sfârșitul anilor 1600. Pe vremea aceea lumea încă mai credea în alchimie. N-ar fi avut avantajele științei moderne.

- Din păcate, aici se înșelau părinții dumitale, se încruntă Caleb. Sylvester chiar a născocit o rețetă pentru

o astfel de formulă. Afurisenia funcționează, dar există după cum bănuiau domnul și doamna Bromley, niște efecte secundare urâte!

Uimită, Lucinda îl privi fix o secundă.

- Ești sigur?

- Da!

- Care sunt aceste efecte secundare pe care le-ai menționat? întrebă ea, brusc intrigată, fără să vrea. La urma urmei, și ea era botanist.

Caleb se opri în colțul opus al camerei și se uită spre ea.

- Printre altele, substanța provoacă imediat dependență, explică el. Puținele lucruri pe care le știm despre efectele ei provin din jurnalele vechi ale lui Sylvester și din însemnările celor care au încercat s-o recreeze.

- Hulsey nu e primul care a încercat să prepare drogul?

- Din păcate, nu. Cu ceva timp în urmă, un individ pe nume John Stilwell a efectuat, de asemenea, experimente privind formula respectivă și a murit în cursul lor. Iar caietele și lucrările lui au fost confiscate de către noul Maestru al Societății.

- Gabriel Jones, vărul dumitale!

Bărbatul aprobă înclinând din cap și continuă:

- Aceste notițe sunt acum ținute în siguranță în marile seif din sediul Societății Oculte. Le-am studiat. Câteva detalii sar imediat în ochi. Potrivit lui Stilwell odată ce o persoană începe să ia drogul, nu se mai poate opri. Dacă o face, probabil va înnebuni.

- Într-adevăr o otravă foarte periculoasă, remarcă ea, cântărind în gând informațiile. Dar spui că funcționează!

Caleb ezită, fiind tentat să nege adevărul.

- Da, recunosc eu el în cele din urmă. Deși în ce măsură și pentru cât timp, nu se știe încă. Nimeni dintre cei care l-au luat n-au trăit suficient de mult încât să ne ofere astfel de informații utile.

Lucinda începuse să bată darabana cu degetele pe brațul scaunului.

- Adică, nimeni pe care să-l cunoști personal!

Bărbatul îi aruncă o privire ascuțită, cercetătoare.

- Fără supărare, domnișoară Bromley, dar în condițiile date, mi se pare o afirmație cam ciudată.

- Cum rămâne cu fondatorul însuși, Sylvester Jones?

Caleb păru mai întâi speriat, apoi, spre surprinderea ei, zâmbi ușor. Recunoscu în sinea ei că avea un zâmbet fermecător. Ce păcat că nu își îngăduia să zâmbească mai des! Dar pe de altă parte, discutau despre crimă și despre alte subiecte similare care nu stârneau în general amuzamentul.

Caleb traversă cameră și se opri în fața biroului ei.

- Am să-ți spun un secret din familia Jones, domnișoară Bromley. Suntem cu toții convinși că strămoșul nostru a murit probabil din cauza drogului. Dar cum era deja bătrân la momentul acela, nu avem nici o posibilitate de a dovedi că n-ar fi murit din cauze naturale.

- Hm!

- Știm însă că bătrânul alchimist a băut formula la momentul morții sale și că se aștepta ca aceasta să-i adauge câteva decenii la durata vieții. Putem spune cu certitudine că substanța nu și-a atins acest scop, dar dacă l-a omorât sau nu efectiv nu s-a stabilit niciodată.

- Hm!

- Interesul dumitale pentru acest subiect începe să mă îngrijoreze, zise Caleb sec. Poate că ar trebui să-ți reamintesc că discutăm o chestiune considerată de către Maestru și Consiliu ca fiind secretul cel mai bine păzit al Societății.

- Mă ameninți, domnule Jones? Dacă este așa, va trebui să aștepti să-ți vină rândul. În momentul de față sunt mult mai preocupată de posibilitatea de a merge la Inchisoare decât de consecințele ofensării Maestrului și a Consiliului.

Colțurile gurii lui se ridicară din nou și amuzamentul îi luci în ochi.

- Da, observ!

- Să revenim la Hulsey, îl îndemnă ea.

- Mda, Hulsey. După cum spuneam, este obsedat de cercetările sale. I-am distrus vechiul laborator și, din câte se pare, cei care i-au finanțat experimentele nu mai sunt

În măsură să-l susțină în continuare. Dar am bănuț
nu va rămâne inactiv pentru mult timp. Nu e firesc.

Lucinda vru să întrebe ce s-a întâmplat mai exact cu
soțul suspinătorii financiare ai lui Hulsey, dar chibru
că n-ar fi prudent să se intereseze.

- Crezi că și-a găsit un alt patron? Întrebă în schimb.

- Sau cineva implicat în încercarea de a inventa dro-
gul a dat de el.

Lucinda înțelese.

- Hulsey n-ar ezita să facă un târg faustian cu acest
nou finanțator al său.

- O fi Hulsey un om modern de știință, dar, după ce
v-am citit caietele, pot să vă asigur că în sinea lui gândes-
te ca un alchimist. Unii indivizi ar negocia și cu diavolul
pentru a obține aur. Hulsey și-ar vinde sufletul în schim-
bul unui laborator complet dotat.

- Ai spus că ai fost în căutarea lui Hulsey, dar nu
piendur urma?

Caleb se frecă la ceafă într-un gest care îi evidența
frustrarea.

- În caietele lui Hulsey erau enumerate multe dintre
medicamentele rare, mirodeniile și plantele pe care le
folosește în experimentele sale. Am încercat să suprave-
ghez spîșerile și prăvăliile care vînd plante din Londra
gîndindu-mă că mai devreme sau mai tîrziu va începe
să cumpere ingredientele de care are nevoie. Dar
nu s-a dovedit a fi cu mult peste puterile de acoperire
ale micu mele agenții. Ai idee ce multe prăvălii sunt în
acest oraș care vînd poțiuni medicinale, ierburi și con-
dimente? Există literalmente sute, dacă nu mii.

Lucinda zîmbi cu tristețe.

- Am avut recent o discuție similară cu insepctul
Spellar. Numărul este de ordinul miiilor, domnule. Și nu
trebuie să uităm de negustorii de leacuri brevetate. Unii
dintre ei vînd noaptea tincturi și elixiruri foarte rare și
scumpe. Ca să nu mai pomenim și de fierărașii!

Caleb arăna din dinți.

- După cum fără îndoială îți imaginezi, până acum n-am avut deloc noroc să remarc un tipar privind cum-păraturile care-l ar indica pe Hulsey.

- De ce ești atât de sigur că acest doctor Hulsey este cel care mi-a furat feriga?

- Este posibil să încerc marea cu degetul, dar există o logică foarte încurajatoare cu privire la toată această chestiune. Oricine și-a furat feriga ar trebui să fie conștient de proprietățile ei parapsihice neobișnuite. Ar trebui, de asemenea, să aibă vaste cunoștințe științifice. Statistic vorbind, în momentul de față nu poate exista un număr prea mare de astfel de oameni în Londra. Iar momentul este potrivit. Sunt puțin peste opt săptămâni de când a dispărut Hulsey. Ar fi avut multe șanse între timp să-și vândă serviciile unui alt patron.

- Cred că așa este.

Caleb scoase ceasul de buzunar și se încruntă văzând cât era ora.

- La naiba!

- Ce mai e acum, domnule Jones?

- Mai am multe întrebări pentru dumneata, domnișoară Bromley, dar le las pe mâine. Am o altă investigație extrem de urgentă, care necesită atenția mea în seara asta. Trebuie să mă ocup de pregătiri. Vărl ceasul înapoi în buzunar și reluă: După ce închei acea problemă, voi fi liber să mă concentrez asupra lui Hulsey.

Se îndreptă spre ușă, fără nici o intenție de a-i adresa vreun rămas-bun politic. Alarmată, Lucinda sări în picioare.

- Un moment, te rog, domnule Jones!

Caleb se întoarse, ținând mâna strâns pe clanța, și ridică o sprânceană nerăbdător.

- Da, domnișoară Bromley?

- Vreau să fim înțeleși asupra unui punct foarte important, domnule, zise ea ferm. Te angajez pentru a investiga furtul ferigii mele. Dacă se întâmplă ca acel om de știință nebun pe care-l știi, Hulsey, să fie cel care a furat și a pregătit otrava ce l-a fost dată lordului Fairburn, foarte bine! Dar în mod sigur nu te angajez pentru

a prinde cine știe ce alchimist nebun care încearcă să perfecționeze formula respectivă. Sarcina dumitale este să mă ții departe de închisoare. De acord?

Pentru prima dată, Caleb îi zâmbi cu adevărat.

- De acord, domnișoară Bromley, răspunse el deschizând ușa.

- Mai mult, insist să-mi trimiți rapoarte frecvente și periodice privind progresul anchetei, strigă după el.

- Nu te teme, domnișoară Bromley, voi lua din nou legătura cu dumneata. Și în curând!

Bărbatul ieși pe ușă în hol.

Inima ei fu cuprinsă de deznădejde. „Sunt pierdută.”

În mintea ei era convinsă că, pentru Caleb Jones, interesele Societății Oculte aveau să fie mereu pe primul loc. Nu putea decât să se roage ca încercarea ei disperată de a evita o acuzație de crimă să coincidă cu planurile lui Caleb de a-l prinde pe Hulsey. Dacă ar fi nevoită să aleagă între cele două obiective, știa că ea va fi pe plan secund.

capitolul 6

Izul puternic al nerăbdării periculoase ce se înalță din rândul bărbaților înveșmântați în pelerine cu glugă era atât de puternic, încât părea să întunece atmosfera din interiorul sălii antice de piatră. Umbrele mișcătoare și împrăștiate de felinare îi apăreau simțurilor lui Caleb ca niște entități vii ce pulsau și zvâcneau în ritmuri teribile precum ciudate animale de pradă care așteptau să se înfrupte din sângele promis.

Cu un efort de voință, Caleb alungă monștrii imaginari. Nu era ușor. Capacitatea de a percepe tiparele periculoase și legături întunecate unde alții vedeau o simplă întâmplare era darul lui. Și totodată blestemul lui. Chiar dacă această abilitate de a face salturi intuitive uriașe numai pe baza câtorva aluzii sau indicații vagi era de mare ajutor, avea și unele efecte secundare nefericite. În ultimul timp începuse să-și facă griji

că labirinturile uluitoare, multidimensionale pe care le construia în mintea lui când lucra la o problemă nu erau doar rezultatul talentului său puternic, ci mai degrabă halucinații efective, create de un creier febril.

Din locul lui aflat în al doilea rând vedea foarte bine altarul și ușa boltită, acoperită cu o draperie, în colțul îndepărtat. Un băiat de aproximativ doisprezece sau treisprezece ani zăcea întins pe o lespede din piatră, cu încheieturile și gleznele legate cu frânghie. Era treaz, dar amețit, de frică sau de la o doză zdravănă de opiu. „Probabil a doua variantă“, se gândi Caleb. Mulțumii în gând pentru această mică binecuvântare. Băiatul nu era suficient de alert încât să înțeleagă pericolul.

Nu așa ar fi vrut să se ocupe de caz, dar când primise mesajul de la informatorul său, era prea târziu pentru a mai născoci alt plan. Chiar și așa, abia avea timp să încerce o acțiune de salvare.

Primele zvonuri cu privire la existența cultului îi ajunseseră la urechi cu doar câteva zile în urmă. Când își dăduse seama că acela care îl înființase avea abilități puternice și era foarte posibil să fie un nebun periculos, se consultase imediat cu Gabe. Nici unul dintre ei nu întrezărea vreun mod de a construi un caz care putea fi predat poliției, cel puțin nu înainte de a fi săvârșite violențe grave. Ajunseseră amândoi la concluzia că Agenția Jones n-avea de ales decât să acționeze.

Murmurul incantațiilor șoptite începu în primul rând de siluete acoperite cu glugă și se răspândi rapid spre rândurile al doilea și al treilea. Era un amestec nedeslușit de latină presărat din când în când cu un cuvânt grecesc pentru efect dramatic. Caleb se îndoia că vreunul dintre cei prezenți înțelegea realmente ceea ce se rostea. Acoliiții erau toți băieți tineri, adolescenți și, judecând după accent, erau luați de pe stradă.

Făcuse o numărătoare rapidă când el și ceilalți intrașeră în sală. Erau cincisprezece siluete înșirate în rânduri de câte cinci în fața altarului. Alți doi acoliiți erau postați la fiecare capăt al lespezii de piatră. Unul era ceva mai înalt decât celălalt și mai solid. Bărbat, nu băiat

tânăr. Liderul și cei mai apropiați asociați ai lui nu apăruseră încă. Murmurul aspru al incantării deveni puternic și mai răsunător. Caleb traducea în gând vorbele, absent, în timp ce fixa cu privirea ușa drapată.

„...Mărite Charon, o spirit demonic, căutăm la tine puterea pe care ai promis-o aceloră dintre noi care urmează calea adevărată...”

„...Slavă stăpânului nostru, Slujitorul lui Charon care conduce forțele întunericului...”

Draperia de catifea neagră ce acoperea ușa boltită fu brusc înlăturată. Un tânăr într-o robă gri fluturând fiind mult prea mare pentru el, intră solemn în cameră. Ținea cu ambele mâini mânerul incrustat cu pietre prețioase al unui pumnal. Lumina felinarelor păru să scape un pic mai tare, strălucind tăios pe arma malefică. Simțurile lui Caleb fură biciuite și împrôscate de emanațiile puternice. Își dădu seama că grupul găsisese pumnalul folosit de către cultul antic etrusc. Un artefact paranormal periculos.

Peste adunare se lăsă tăcerea. Energia perversă de dorințe păgâne se intensifică în cameră. Caleb își strecură mâinile în faldurile robei și apucă mânerul revolverului. Ar avea ocazia să tragă o dată sau de două ori, înainte ca acoliții să tabere pe el. Nu se îndoia că, orbiți dincolo de rațiune de liderul lor, s-ar sacrifica pentru acesta. Pe de altă parte, ultimul lucru pe care și-l dorea în seara asta era să împuște un biet băiat care avusese ghinionul de a intra sub influența hipnotizantă a șefului cultului.

-Iată-l pe Slujitorul lui Charon, onorați-i prezența! intonă cu voce spartă băiatul cu pumnalul. În seara asta va trece prin Vâl ca să invoce marile puteri!

O altă siluetă apăru în cadrul ușii, înaltă, subțire, învăluită în robă neagră. Pe degete îi luceau inele masive. Gluga îi ascundea trăsăturile feței.

Chiar din locul în care stătea în al doilea rând, Caleb simți energia întunecată, bolnavă din jurul Slujitorului.

Acoliții căzură în genunchi. Caleb se conformă fără tragere de inimă.

Slujitorul lui Charon se uită la băiatul care ținea pumnalul.

- Jertfa este gata!

- Da, stăpâne, zise băiatul.

Cel menit a fi victimă își reveni din confuzia indusă de droguri.

- Ce-i asta? mormăi el bolborosit. Unde naiba mă aflu?

- Tăcere! ordonă băiatul care ținea pumnalul.

Celălalt clipi de câteva ori, încă dezorientat.

- Tu ești, Arnie? Ce naiba faci îmbrăcat în roba aia caraghioasă?

- Liniște, țipă Arnie, cu o voce copilăroasă și speriată.

- Destul, hotărî liderul. Ar fi trebuit legat la ochi și să-i puneți căluș. Nu este potrivit ca jertfa să se uite la chipul Slujitorului lui Charon!

„Tot timpul e greu să dai peste un personal bun“, se gândi Caleb. Aproape că îi compătimea situația. La rândul lui, pierduse șirul menajerelor pe care le tot schimbuse în ultimii ani.

- Da, stăpâne, declară Arnie în grabă. O să mă ocup!

Băiatul ezită, neștiind ce să facă cu pumnalul. Apoi îl așează pe altar.

- Dă-mi pumnalul! porunci Slujitorul lui Charon.

Cel mai înalt dintre cei doi acolți cu glugă postați lângă altar se mișcă ușor vrând să-i înmâneze pumnalul liderului. Mâna lui mângâie lama. Atmosfera din jurul pumnalului se tulbură brusc, ca și când ar fi fost învăluită ușor în ceață. În clipa următoare artefactul dispăru cu totul.

Pentru câteva secunde, nimeni nu se mișcă. Toți, inclusiv Slujitorul lui Charon, rămaseră neclintiți, uitându-se fix la locul unde pumnalul fusese vizibil o clipă mai devreme. Caleb profită de confuzia colectivă ca să se ridice în picioare. Porni repede spre altar.

Slujitorul lui Charon privi în sus, încă uluit, și-l văzu pe Caleb venind spre el. În cele din urmă păru să înțeleagă că situația se complica.

- Cine ești? strigă acesta, trăgându-se în spate, cu o mână ridicată de parcă voia să alunge un demon.

Caleb îi arată pistolul.

- A intervenit o mică schimbare în spectacolul din seara asta.

Slujitorul se uită la armă.

- Nu. Imposibil! Charon nu-ți va permite să-mi faci rău!

Băiatul de pe altar se ridică în capul oaselor cu un aer amețit. Frânghiile care-i legaseră încheieturile mâinilor și gleznelor fuseseră tăiate.

- Ce se întâmplă? întrebă el.

Pumnalul reapăru în mâna acolitului înalt.

- Plecăm, spuse acesta.

Bărbatul îl săltă în brațe pe băiat, îl aruncă peste umăr și dispăru prin ușa cu draperie.

- Opreți-l! strigă Slujitorul lui Charon.

Se iscă o agitație nebună când câteva siluete cu glugă încercară să treacă deodată prin ușa respectivă.

Se auzi zgomot de sticlă spartă pe piatră. Caleb înțelese că unul dintre felinare fusesse răsturnat. Urmă un șuierat de rău augur. Flăcările se înălțară mari, dând să muște parcă lacom robele din apropiere.

- Foc! strigă un băiat.

Strigăte răgușite, îngrozite răsunară prin încăpere, prinzând ecou între zidurile de piatră. Urmă un tunet răsunător de pantofi și ghete când acoliții care fugeau speriați luară cu asalt cele două ieșiri, înghiontindu-se.

Unul dintre tinerii panicați care voiau să scape se ciocni de Caleb. Impactul îl trânti la podea și pistolul îi zbură din mână, alunecând departe.

- Ticălosul! murmură Caleb.

Intervenția lui nu mergea deloc bine. Se rostogoli în picioare tocmai la timp pentru a-l vedea pe Slujitor cum se năpustește spre ușa drapată. Sări înainte și reuși să prindă de guler din spate. Îl trase tare.

Slujitorul lui Charon nu căzu la pământ, ci se potolă ni înspre altar. Gluga îi căzu, dezvăluind fața acvilinată

a unui bărbat cam de treizeci de ani. Acesta vâri mâna în faldurile robei și scoase un pistol.

- La naiba cu tine! urlă el. O să te învăț minte să te pui cu Slujitorul lui Charon!

Apăsă pe trăgaci, dar era într-o poziție instabilă și extrem de agitat, așa că, deloc surprinzător, rată la mare distanță. Înainte să apuce să tragă a doua oară, Caleb îl doborî. Amândoi se loviră de podeaua dură de piatră cu un bufnet sec. Robele largi se dovediră a fi o piedică serioasă în aplicarea de lovituri puternice. În valul tot mai mare al luminii focului, Caleb zări pe jos pistolul adversarului său.

Liderul de cult se lupta cu înverșunarea unui om care părea realmente posedat de demoni. Dar eforturile lui nu demonstrau vreo coordonare a mișcărilor, fiind doar o mare învălmășeală fără direcție de zbateri, pumni și țipete. În plus, profera o mulțime de blestemății ciudate.

- Vei arde în temnița de foc a lui Charon, necredinciosule! Prin puterea lui Charon, îți poruncesc să mori!

„Omul este cu adevărat nebun“, se gândi Caleb. Nu era doar un alt criminal periculos, cu abilități paranormale, care se autointitulase șeful unui cult. Slujitorul chiar credea în stăpânul demonic pe care îl crease în mintea lui dementă.

- Trebuie să plecăm de aici, îi spuse Caleb, încercând să se adreseze unei urme de rațiune din mintea pierdută a bărbatului.

- E Charon! exclamă liderul, ridicându-se în genunchi, fascinat dintr-odată de flăcări. Este aici! În lumina scăpărătoare a limbilor de foc chipul său exprima admirație și uimire euforică. A venit să mă salveze din mâinile tale! Acum vei plăti cu sufletul pentru îndrăzneala de a ataca un slujitor al demonului!

Flăcările ajunseseră la o masă acoperită cu pânză. Materialul negru se aprinse repede și încăperea se umplu de rotocoale de fum dens. Liderul părea cu totul transfigurată de infernul declanșat.

Caleb luă pistolul și-l lovi cu putere pe individ în ceafă cu tocul armei.

Liderul se prăbuși în față.

Caleb vâri arma în buzunar; apoi stând aplecat, străduindu-se să evite valul de fum gros, scoase o batista mare și și-o puse peste nas și gură. Inspectând rapid de jur împrejur constată că doar ei doi mai rămăseseră în încăpere. Il prinse încă o dată pe Slujitorul inconștient de gulerul robei și îl târi de-a lungul podelei de piatră.

Târi povara până dincolo de draperia neagră de catifea. Aerul din spatele ușii era mai plăcut, dar coridorul era neluminat. Bezna pândea din toate colțurile.

Caleb aruncă batista și își lipi una din palme de zidul tunelului de piatră. În spatele lui se auzi un nou șuierat puternic când flăcările mari cuprinseră draperia de catifea, sfâșiind-o. Nu se mai uită în urmă. Luându-se după direcția zidului de piatră și ghidându-se după curentul de aer, Caleb înaintă spre capătul celălalt al tunelului, trăgându-l după el pe liderul de cult.

Undeva în față apăru o lumină de felinar, străpungând întunericul. O clipă mai târziu, silueta unei umbre se contură înaintea lui. Lumina galbenă strălucitoare dezvălui un chip familiar.

- Ca să vezi, dau peste tine aici, vere! exclamă Caleb.

- Ce naiba te-a reținut atât? zise Gabriel Jones întinzând mâna să-l ridice pe liderul leșinat. Planul era să ieși cu Fletcher și cu băiatul!

- N-am vrut să risc să-l pierd pe ticălos. Caleb inspiră aer curat. Apoi a intervenit o mică problemă cu un foc.

- Da, văd asta! Cine-i ăsta?

- Nu-i știu încă numele. Își spune Slujitorul lui Charon. Indiferent cine-o fi, e nebun de legat! Fletcher și băiatul sunt bine?

- Da. Te așteaptă afară. La fel și Spellar și câțiva polițiști. Au adunat câțiva membri de cult pentru interogatoriu.

- N-are nici un rost să-i aresteze. Sunt toți tineri, creduli, crescuți pe stradă. Sunt convins că puțina com-ingere pe care o aveau în puterile stăpânului demonic tocmai s-a risipit.

leșiră din tunel și văzură câțiva acoliți speriați și un număr considerabil de polițiști patrulând în jurul curții

unui han vechi, abandonat, care slujise drept templu pentru cult. Felinarele luminau scena haotică.

Edmund Fletcher se grăbi în întâmpinarea lui. Băiatul pe care îl salvase venea pe urmele lui.

- Sunteți bine, domnule? întrebă Edmund.

Tânărul era cuprins de o agitație triumfătoare. Caleb recunoscuse reacția ce urma adesea după un moment periculos, combinată cu emoția electrizantă ce rezulta din forțarea la maximum a capacităților paranormale. Și el începea să simtă o agitație asemănătoare.

Nu era prima dată când trăia o astfel de amețelă extremă. Ce nu înțelegea însă era de ce se gândi brusc la Lucinda Bromley.

- Sunt bine, răspunse Caleb. Începu să tușească, dar reuși să-l strângă de umăr pe Edmund pentru a-l felicita: Ai făcut o treabă excelentă! Ne-ai băgat înăuntru fără să atragi atenția, ai trecut de toate acele uși încuiate și l-ai scos și pe băiat teafăr. O reușită grozavă!

Edmund rânji mulțumit.

- Credeți că veți mai avea și alte misiuni pentru mine?

- Nu-ți face griji. Sunt sigur că Agenția Jones va avea nevoie ocazional de cineva cu talentele tale.

Băiatul ridică privirea.

- Iertare, domnule, dar eu și domnul Fletcher am tot vorbit despre agenția dumneavoastră de detectivi. Pare a fi o treabă foarte interesantă. Ați avea nevoie de vreun agent cu abilitățile mele?

Caleb se uită la el.

- Cum te cheamă?

- Kit, domnule. Kit Hubbard.

- Ce fel de abilități ai, Kit Hubbard?

- Păi, nu pot face lucrurile să dispară ca domnul Fletcher aici de față, zise Kit serios, dar mă pricep foarte bine să găsesc lucruri.

- Cum adică?

- Este o îndemânare cu care m-am procopsit oarecum în ultimii ani. Nu eram în stare de asta înainte, cum sunt acum.

Capacitățile paranormale puternice apăreau de obicei la pubertate.

Gabe și Caleb schimbă priviri între ei. Până de curând, apartenența la Societatea Ocultă fusese restrânsă numai pentru aceia care se nășteau sau se căsătoreau cu membri ai ei. Păstrarea secretului organizației fusese esențială pentru supraviețuirea ei de-a lungul câtorva secole. În epocile precedente, cei care pretinsese că posedă capacități paranormale fuseseră acuzați de vrăjitorie. Acea istorie periculoasă a făcut ca grupul să se abțină de la recrutarea de membri talentați din exterior, indiferent de clasa lor socială.

Dar lumea era în schimbare. Acum era o epocă modernă, iar noul Maestru al Societății era un bărbat cu gândire foarte modernă.

Gabe îl studie pe băiat.

- Pare a fi un talent foarte interesant, Kit.

Kit arată spre pumnalul incrustat cu pietre prețioase pe care Edmund Fletcher îl ținea în mână.

- Eu sunt cel care a găsit cuțitul acela pentru domnul Hatcher de colo.

Cu toții se uită la liderul îmbrăcat în robă cu glugă, care tocmai începea să se foiască.

- Așa îl cheamă, Hatcher? se interesă Caleb.

- Așa-i spunea Arnie, răspuse Kit. Arnie lucrează pentru el, știți... Mi-a zis că, dacă îi aduc pumnalul al domnului Hatcher, o să primesc mai mulți bani decât am văzut în toată viața mea. Ei bine, i l-am găsit. Era într-o casă veche de pe Skidmore Street. Proprietarul murise de mult timp și nimeni nu golise pivnița. După care m-am trezit pe lespedeaa aceea de piatră, cu Arnie ținând pumnalul deasupra capului meu.

- Aș vrea să aud mai multe despre talentul tău, Kit, zise Caleb. Sunt aproape sigur că agenția are nevoie de un tânăr cu abilitățile tale.

Kit rânji.

- Plățiți bine, domnule?

- Foarte bine. Întreabă-l pe domnul Fletcher.

Edmund râse și-i ciufuli părul lui Kit.

- O misiune pentru Agenția Jones o să-ți acopere chiriya pentru câteva luni și mai rămâi cu niște bani să-i cumperi mamei tale o bonetă drăguță, nouă.

- Mamei i-ar plăcea asta, declară Kit vesel.

- Mai mult ca sigur va crede că te-ai apucat de ticăloșii, interveni Caleb. Ceea ce n-ar fi foarte departe de adevăr.

Spellar se contură dintre umbre. Îl salută pe Gabe cu o mișcare din cap.

- M-am gândit c-ar fi mai bine să vă previn că zvonurile deja au început să circule, domnule. Domnii de la ziare vor apărea din clipă în clipă. Povestea asta va ajunge un subiect de senzație într-o zi sau două. Știu că nu vreți pe cât posibil ca Societatea sau numele familiei Jones să fie implicate.

Trăiau vremuri moderne, dar aveau încă motive întemeiate să trateze cu precauție presa, se gândi Caleb.

- Mulțumesc, inspectore, răspuse Gabe. Ar fi cazul ca detectivii Agenției Jones să se retragă. Îi privi pe Kit și pe Edmund. Voi doi veniți cu noi. Vă ducem la casele voastre. M-aștept ca mama lui Kit să fie cam îngrijorată pentru el.

Kit se uită la Hatcher.

- Ce-o să se întâmple cu el? O să ajungă la închisoare?

Hatcher prinse momentul și începu să mormăie spre Spellar.

- Charon a venit să mă salveze, spuse el. A iscat o furtună mare de foc, dar o fantomă de pe lumea cealaltă a îndrăznit să-l oprească. Îl fixă pe Caleb cu ochii larg deschiși și febrili de furie: Să tremuri de groază, fantomă! Vei simți în curând mânia Demonului!

Spellar se întoarse spre Kit și spuse:

- Cred că mai mult ca sigur acest domn va ajunge în curând într-un ospiciu.

O parte din energia năvalnică care îl însuflețise pe Caleb se stinse, fiind înlocuită de un fior ca de gheață.

- O soartă mai rea decât moartea, comentă el foarte liniștit.

capitolul 7

Caleb folosi cheia, intră singur în holul de la intrare al casei întunecate și merse la etaj. Când ajunse în capul scării, străbătu holul și deschise ușa de la biblioteca-laborator. Aprinse lămpile cu gaz și scrută de jur împrejur încăperea mare care era fie refugiul, fie iadul său privat, în funcție de circumstanțe și de starea lui de spirit. În ultimul timp, asemănarea cu un infern era tot mai pregnantă.

Cea mai mare parte din colecția de relicve și artefacte paranormale ale Societății era păstrată în sediul acesteia, un conac de la țară, aflat la mare distanță. Dar multe dintre vechile dosare ale organizației, unele datând de la sfârșitul anilor 1600, când societatea fusese înființată, erau adăpostite aici. Familia lui le avea în custodie de câteva generații.

Elementele cele mai valoroase din colecția sa, inclusiv mai multe jurnale personale ale lui Sylvester Jones, erau puse la adăpost în seiful mare, construit în zidul de piatră al vilei vechi.

Laboratorul anexat bibliotecii era dotat cu cele mai moderne aparate. Caleb însă nu era un om de știință cu abilități paranormale; adevăratele sale talente se manifestau într-o altă direcție, dar era totuși pe deplin capabil să efectueze un număr mare de experimente. Știa să folosească diversele instrumente și dispozitive aranjate pe bancul de lucru.

Fusese dintotdeauna atras de tainele paranormalului. Dar în ultimul timp, ceea ce cândva se manifestase ca un pur interes intelectual devenise, potrivit rudelor și prietenilor săi apropiați, o obsesie nesănătoasă.

Se vorbea pe ascuns că o moștenea din familie; că în generația actuală a familiei Jones, el era adevăratul moștenitor al genialului, dar periculos de excentricului Sylvester. Anturajul lui era îngrijorat că setea fondatorului pentru cunoașterea interzisă se transmisese pe linie genealogică până la Caleb, o sămânță întunecată care aștepta să prindă rădăcini în pământ fertil. Planta

periculoasă nu înflorea în fiecare generație. Conform legendei familiei, mai apăruse doar o dată după Sylvester, la străbunicul lui Caleb, Erasmus Jones. Erasmus se născuse cu un talent ca acela al lui Caleb. Însă la mai puțin de doi ani după ce se căsătorise și avusese un fiu, Erasmus începuse brusc să dea dovadă de niște excenricități din ce în ce mai ciudate. Se cufundase rapid în nebunie și în cele din urmă își luase viața.

Caleb știa că toată lumea din clanul Jones considera că schimbările pe care le observaseră la el începuseră de la descoperirea mormântului lui Sylvester și a jurnalelor cu secrete de alchimie pe care acesta le conținea. Însă numai el și tatăl lui știau adevărul. Chiar și în cadrul familiei Jones, numeroasă și puternică din punct de vedere al abilităților paranormale, era totuși posibil să păstrezi un secret dacă îl ascundeai bine.

Străbătu labirintul de rafturi cu volume vechi, legate în piele și se opri în fața șemineului stins. Lângă șemineu erau un pat de companie și două scaune. De obicei dormea aici și tot aici își primea musafirii ocazionali. Foarte rar folosea celelalte camere. Cele mai multe dintre piesele de mobilier din casă erau acoperite cu huse prăfuite.

Pe o măsuță se aflau o carafă și două pahare. Își turnă niște brandy și merse la fereastră să se uite în bezna de afară. Gândurile lui se întoarseră în timp, la o noapte la fel de întunecată, în care se crezuse că tatăl său era pe moarte. Fergus Jones îi alungase pe toți cei care stăteau de veghe în jurul lui: asistenta, un grup de rude și servitorii, îngăduindu-i doar lui Caleb să rămână.

-Vino mai aproape, fiule, șoptise Fergus, cu voce slabă și răgușită.

Caleb se depărtase de piciorul patului, venind să stea lângă tatăl lui. Era încă uimit de momentul neașteptat al crizei. Până în urmă cu trei zile, tatăl lui fusese un bărbat în formă și sănătos de șaiszeci și șase de ani, care nu dădea nici un semn de slăbiciune în afară de o ușoară durere a articulațiilor, pe care o trata cu salicină. Vânător fiind, ca atâția alți bărbați din familia Jones, se bucurase

întotdeauna de o constituție robustă și îi părea dat să ajungă până la o vârstă la fel de înaintată ca a tatălui său.

Caleb îl ajuta pe Gabe într-o anchetă privind faptul formulei fondatorului când fusese chemat urgent fiind anunțat că tatăl său căzuse la pat în urma unei infecții bruște la plămâni. Îl lăsase pe vărul lui să continue ancheta pe cont propriu și se grăbise să ajungă la moșia familiei.

Deși fusese îngrijorat, se aștepta ca tatăl său să-și revină. Abia când intrase în locuința solemnă, încărcată cu draperii grele, trase la ferestre, și ascultase pronosticul sumbru al doctorului, înțelesese cât de gravă era situația.

El și tatăl său fuseseră întotdeauna apropiați; cu atât mai mult după moartea prematură a mamei lui, Alice care murise într-un accident de călărie, când el avea douăzeci și unu de ani. Fergus nu se mai recăsătorise Caleb fiind unicul copil rezultat din mariajul celor doi.

În șemineu ardea un foc cu flăcări mari, încălzind camera bolnavului până la o temperatură incomodă, dar oarece, deși tot corpul îi era fierbinte la atingere, Fergus se plângea de frig. Senzația nefirească de rece, explicată asistenta cu un aer de satisfacție morbidă, era unul dintre semnele sigure de apropiere a morții.

Fergus se uitase în sus la el din teancul de perne. Deși în marea parte a zilei alunecase și își revenise periodic din delir, ochii lui aveau acum o claritate febrilă. Îl privea pe Caleb de mână.

- Trebuie să-ți spun ceva, îi șoptise.

- Ce este? întrebă Caleb, cuprinzând în palmă mâna fierbinte a tatălui.

- Sunt pe moarte, Caleb.

- Nu!

- Mărturisesc că plănuisem să plec din lumea asta cu un laș. Nu mă credeam în stare să-ți spun adevărul. Dar se pare că nu pot până la urmă să te las în ignoranță mai ales că poate exista o mică șansă...

Se oprise într-un acces de tuse chinuitor. După ce era zăcută pentru câteva zile, Fergus rămăsese tăcut, trăgând aer în piept.

- Te rog, tată, nu te obosești, îl implorase Caleb. Trebuie să-ți păstrezi puterile.

- La naiba! Sunt pe patul morții și o să-mi irotesc puțină energie rămasă cum voi crede de cuviință!

Caleb zâmbi ușor, în ciuda faptului că în sufletul lui era devastat. Era ciudat de reconfortant să audă încăpățânarea familiară, aspră din vocea tatălui lui. Bărbații și femeile din familia Jones erau luptători.

- Da, domnule, încuviințase el.

Fergus mijise ochii.

- Tu și Alice ați fost cele două mari binecuvântări revărsate asupra mea de-a lungul vieții. Vreau să știi că i-am fost întotdeauna recunoscător bunului Dumnezeu că a considerat potrivit să-mi acorde timp cu voi amândoi.

- Eu sunt cel mai norocos dintre fiii să te am ca tată, domnule.

- Regret să-ți spun că n-ai să-mi mai mulțumești că te-am făcut după ce am să-ți spun adevărul despre tine. Fergus închisese ochii de durere, apoi continuase: Nu i-am spus nimic mamei tale, să știi. Acesta a fost darul meu pentru ea. Alice a murit fără să realizeze vreodată pericolul cu care te vei confrunța.

- Ce vrei să spui, tată? întrebuse Caleb.

Poate că tatăl lui avea din nou halucinații.

- Încă ezit să-ți spun adevărul, șoptise Fergus. Dar ești fiul meu și te cunosc bine. M-ai blestema până în ziua morții tale dacă ți-aș ascunde informații atât de importante pentru soarta ta. Având în vedere ce urmează să-ți spun, mă vei urî oricum, fără îndoială.

- Orice simți că ar trebui să-mi destăinui, te asigur că nu m-ar putea face să te urăsc.

- Așteaptă s-auzi ce am să-ți spun înainte să judeci asta. Un alt acces de tuse violentă îl întrerupse. Bătrânul trase aer în piept de câteva ori, sufocându-se, și în cele din urmă își recăpătă suflul, adăugând: Este vorba de străbunicul tău, Erasmus Jones.

- Ce-i cu el? întrebuse Caleb, dar un fior rece de anticipare îi alunecase pe șira spinării.

- Ai un talent foarte similar cu al lui.

- Sunt conștient de asta.

- Mai știi și că a luat-o razna, și-a dat foc la bibliotecă și laborator, apoi a murit, aruncându-se de la geam.

- Crezi că m-așteaptă aceeași soartă, tată, rostise el liniștit. Asta vrei să-mi spui?

- Străbunicul tău a fost convins că talentul lui l-a dus spre nebunie. A scris despre asta în ultimul lui jurnal.

- N-am mai auzit până acum că Erasmus Jones ținea un jurnal.

- Asta pentru că le-a distrus pe toate, mai puțin unul, în foc. Era convins că mare parte din cercetarea vastă pe care o făcuse cu ajutorul talentului său era lipsită de sens. Dar a salvat un jurnal, pentru că până la urmă era totuși Erasmus Jones. Nu suporta să-și distrugă propriile secrete.

- Unde este acest jurnal?

Fergus întorsese capul să se uite prin cameră.

- O să-l găsești într-un compartiment ascuns în seiful meu, împreună cu un alt volum mic, un caiet pe care l-a păstrat împreună cu jurnalul. Fiul lui, bunicul tău, mi l-a dat pe patul de moarte, iar acum ți le încredințez și eu ție ca moștenire.

- Le-ai citit?

- Nu. Nici bunicul tău. Nu am putut!

- De ce nu?

Fergus pufnise.

- Erasmus era moștenitorul lui Sylvester în toate. Asemenea ticălosului ăluia bătrân, și-a inventat un cod personal pentru a-l folosi în jurnale. Și caietul este scris tot codat. Nici bunicul tău, nici eu n-am îndrăznit să-l arătăm altcuiva din familie ca să încerce să-l descifreze, deoarece ne-am temut de secretele pe care le-ar putea conține.

- De ce ați păstrat dumneavoastră și bunicul jurnalul și caietul?

Fergus ridicase ochii spre el, cu privirea febrilă incredibil de directă.

- Prima pagină a jurnalului este scrisă în engleză comună. Erasmus i-a adresat un mesaj fiului său și urmașilor lor. Nota îl instruia să păstreze ambele volume până

la un moment dat în viitor când va apărea un alt bărbat cu talentul lui Sylvester.

- Cineva ca mine.

- Da, mă tem că da. Erasmus credea că acel caiet conține secretul pentru a-și recăpăta sănătatea mintală. N-a reușit să descopere acest secret la timp pentru a se salva, dar era convins că pe viitor, unul dintre descendenții lui se va confrunta cu aceeași criză. A sperat că urmașul lui ar putea să-și modifice propria soartă și să descifreze misterele din acest volum blestemat.

- Ce reprezintă al doilea volum? întrebuse Caleb.

- Potrivit lui Erasmus, acesta este ultimul caiet al lui Sylvester.

Caleb rămăsese lângă patul tatălui său până dimineața. La prima geană de lumină în zori, Fergus deschisese ochii.

- De ce oare este atât de al naibii de cald aici? mormăise el, uitându-se urât la focul aprig din cămin. Ce vrei să faci? Să dai foc la casă?

Uimit, Caleb sărise ca ars de pe scaunul incomod în care stătuse peste noapte. Văzuse privirea senină din ochii tatălui său și observase că nu mai erau aprinși de febră. Criza trecuse. Tatăl lui trăia. Îl cuprinsese un sentiment de ușurare mai năvalnic ca niciodată.

- Bună dimineața, tată, îl salutase el. Ne-ai cam speriat în ultimele câteva zile. Cum te simți?

- Obosit! Fergus își frecase între degete bărbia cu țepi suri și adăugase: Dar cred că am să supraviețuiesc până la urmă!

Caleb zâmbise.

- Așa se pare. Ți e foame? O să trimit pe cineva la parter să aducă ceai și pâine prăjită.

- Și poate și niște ouă prăjite cu șuncă, zise Fergus.

- Da, tată! Caleb trăsesse de șnurul de catifea de lângă pat, care acționa clopoțelul de la bucătărie. Deși s-ar putea să trebuiască să duci muncă de lămurire cu infirmiera ca să o convingi că ești pregătit pentru un mic dejun copios. Între noi fie vorba, femeia pare cam tiranică.

Fergus se strâmbase.

- Va fi dezamăgită că nu am reușit să-i confirm așteptările. Era sigură că o să dau ortul popii până în zori. Plătește-o și trimite-o la căpătâiul altui biet nenorocit care-i pe moarte!

- Așa voi face! răspunsese Caleb.

capitolul 8

Caleb găsi trăsura mică, elegantă, în nuanțe negre-maronii exact unde îi spusese doamna Shute că se va afla pe Guppy Lane. În lumina dimineții, cartierul afișa un aer de respectabilitate mândră, muncitorească. Zona se găsea la mică distanță de Landreth Square, dar din punct de vedere al statutului social reprezenta o categorie mult inferioară. Ce naiba căuta Lucinda aici?

Un bărbat slab, purtând pălărie de vizitiu și capă, se sprijinea de balustrada de metal ce străjuia intrarea spre o casă modestă. Caleb se dădu jos din birjă, făcând o grimasă când ușorul balans îi transmise un junghi în coastele lovite. Plăti vizitiul, după care se îndreptă spre bărbatul de lângă balustradă.

- Domnul Shute?

- Da, domnule, răspunse acesta, privindu-l cu ochii ușor mijiți. Sunt Shute.

- Doamna Shute mi-a dat adresa asta, continuă Caleb. O caut pe domnișoara Bromley.

Shute arătă din cap spre ușa casei.

- E înăuntru. Apoi scoase ceasul de buzunar, se uită la el și estimă: E acolo de vreo oră. Poate un pic mai mult.

Caleb studie ușa.

- O vizită de curtoazie? întrebă el neutru.

- Nu chiar. Are treabă.

- Serios?

- Ați venit aici în dimineața asta pentru că erați curios ce ar putea-o aduce pe o femeie ca domnișoara Bromley în partea asta a orașului.

- Ești un om foarte perspicace, domnul Shute.

- Ați crezut că ar putea fi în pericol, nu?

- Mi-a trecut prin minte, admise Caleb.

Cealaltă posibilitate ar fi fost, desigur, că ea avea o aventură. Din nu se știe ce motiv obscur, asta l-ar fi deranjat la fel de mult.

- Eu și doamna Shute am crescut în acest cartier, explică Shute, uitându-se la rândul de case înguste de peste drum. Mătușile doamnei Shute locuiesc la numărul cinci de acolo. S-au retras după aproape patruzeci de ani de serviciu la o familie bogată. Când angajatorul lor a murit, moștenitorii le-au pus pe liber fără vreo pensie. Domnișoara Bromley le plătește chiria.

- Înțeleg, spuse Caleb.

- Am vreo doi veri la capătul străzii. Domnișoara Bromley le-a angajat pe fete ca menajere în casa ei. Eu și doamna Shute avem un fiu. El, soția lui și cei doi copii mici locuiesc pe strada următoare. Fiul meu lucrează la o tipografie. Tatăl domnișoarei Bromley i-a făcut rost de slujbă acum câțiva ani.

- Cred că încep să înțeleg situația, domnule Shute.

- Nepoții mei merg la școală. Domnișoara Bromley ne ajută cu taxele. Spune că educația este singura modalitate sigură de a progresa în epoca modernă.

- Evident, este o doamnă cu idei progresiste.

- Da. Shute arată cu degetul mare peste umărul lui lat, în direcția ușii de la casa din spatele lui. Aici locuiește fiica surorii mele cu familia.

- Am înțeles cum stau lucrurile, domnule Shute. Preocupările mele pentru siguranța domnișoara Bromley au fost nefondate. Nu-i în nici un pericol aici

- Există oameni în acest cartier și pe străzile din apropiere care ar sfârteca de viu pe oricine ar încerca să-i atingă chiar și un fir de păr de pe capul domnișoarei Bromley și fără ezitare ar arunca apoi cadavrul în râu. Shute își îngustă și mai tare privirea: Ați fost implicat într-o bătăie, așa-i?

- Am fost prins într-o mică altercație noaptea trecută, recunosc Caleb.

Încercase pe cât posibil să-și ascundă ochiul învinețit ridicând gulerul înalt al hainei lungi și înclinând mult borul pălăriei, dar o astfel de deghizare avea limitele ei. Shute dădu din cap, netulburat.

- Înțeleg că v-ați învins adversarul.

- Așa aș zice. A fost dus la ospiciu.

- Nu-i sfârșitul obișnuit după o bătaie cu pumni.

- N-a fost genul obișnuit de bătaie.

Shute îi aruncă o privire gânditoare.

- Îmi închipui.

Ușa casei se întredeschise și Lucinda apăru. Ținea un sac mare ca o tolbă de piele neagră în mâna fără mânășă. Era cu spatele spre Caleb când i se adresă unei femei care purta o rochie uzată și șorț.

- Nu te îngrijora dacă nu vrea să mănânce. Cel mai important e să te asiguri că bea câteva înghițituri de infuzie de mai multe ori pe oră.

- O să am grijă de asta, promise femeia.

- Cei mici se deshidratează foarte repede când au genul ăsta de boală la stomac. Dar sunt sigur că Tommy se va recupera într-o zi sau două, cu condiția să bea în continuare infuzia.

- Nu știu cum să vă mulțumesc, domnișoară Bromley. Fața femeii exprima atât epuizare, cât și recunoștință. Nu am știut ce să mai fac decât să vă chem. Doctorul ar fi refuzat probabil să vină în acest cartier. Făcu o grimasă. Știți cum este! Ar fi presupus că nu ne puteam permite să-l plătim. În orice caz, nu era ca și când Tommy și-a rupt vreun os. Am bănuț că l-a îmbolnăvit ceva ce a mâncat. Toată lumea de aici știe că, atunci când vine vorba de așa ceva, dumneavoastră vă pricepeți mai bine decât orice doctor.

- Tommy va fi bine. Sunt sigură de asta. Doar dă-i în continuare infuzia.

- Așa voi face, domnișoară Bromley. N-aveți grijă. Femeia se aplecă din ușă și îl salută cu mâna pe Shute. Bună dimineața, unchiule Jed. Spune-i mătușii Bess că

Shute se îndepărtă de balustradă.

- Î spun, Sally.

Lucinda se întoarce în cadrul ușii și abia atunci îl văzu pe Caleb.

- Ce naiba faci aici, domnule Jones?

- Am ajuns la dumneata acasă la ora opt dimineața pentru a-ți da raportul cu privire la progresele înregistrate de ancheta mea și să-ți pun câteva întrebări, răspunse el. Nu erai acasă.

- Dumnezeuule! exclamă ea, privindul uluită. Ai venit în vizită la ora opt dimineața? Nimeni nu începe munca de la ora aceea.

- E clar că dumneata, da, comentă el arătând din cap spre locuința din care ea tocmai ieșise.

- Treaba mea aici este de o cu totul altă natură.

Caleb îi luă tolba. Era surprinzător de grea.

- Când am aflat că nu ești acasă, am decis să dau de dumneata. Ți amintești că ai insistat să primești un raport zi de zi?

- Nu-mi amintesc să fi pomenit termenul zilnic, spuse ea. Cred că am folosit cuvintele „frecvent și regulat“.

- Am luat sintagma „frecvent și regulat“ drept zilnic.

Lucinda se uită la el de sub borul pălăriei mici, tivit cu o bentiță.

- Să nu cumva să-mi spui că vrei să vii la mine în fiecare zi la ora opt dimineața, că este strigător la cer. Se întrerupse brusc, făcând ochii mari în spatele lentilelor de ochelari. Ce s-a întâmplat cu dumneata, domnule Jones? Ai suferit un accident?

- Cam așa ceva.

Bărbatul o conduse spre trăsura elegantă și o urmă cu precauție. Cu toate acestea, mișcarea la urcare îi trimise un nou șoc în zona lovită a coastelor. Știu că Lucinda observase.

- Când ajungem la mine acasă, îți dau ceva pentru durere, comentă ea.

- Mulțumesc. Caleb lăsă tolba pe podeaua vehicului și reluă: Ți-aș fi foarte recunoscător. Am luat puțină salicină, dar nu prea m-a ajutat.

Scaunele miniaturale din piele nu fuseseră proiectate pentru a transporta un bărbat de mărimea lui. Prudent, se așază vizavi de Lucinda. Nu avea cum să împiedice ca pantalonii lui să se frece de faldurile înfoiate ale rochiei ei. O zdruncinătură mai puternică, și ea i-ar ajunge în brațe dintr-un salt. Sau el ar veni peste ea. Imaginile îi înfierbântară sângele și-i luară gândul de la junghiul din coaste.

- Pe lângă ceva ca să atenueze durerea, mai am și o altă infuzie pentru dumneata, spuse Lucinda.

Caleb se încruntă.

- Pentru ce anume?

- Există o oarecare tensiune în aura dumitale.

- Nu prea am dormit azi-noapte.

- Dezechilibrul pe care îl simt nu poate fi combătut prin somn. Este cauzat de o problemă de natură parapsihică. Cred că tonicul meu o să-l mai atenueze. L-am pregătit ieri după ce-ai plecat.

Caleb ridică din umeri și se uită pe geam.

- Pari să te bucuri de o mare faimă în acest cartier, domnișoară Bromley!

- Un renume cu totul diferit de cel pe care-l am în lumea civilizată, vrei să spui? zâmbi ea, salutând-o cu mâna pe femeia care o condusese la ușă. Apoi se întoarse spre el și continuă fără nici o urmă de zâmbet: E adevărat că oamenii din Guppy Lane au încredere că nu-i otrăvesc!

- Ca și mine, punctă el, prea obosit și amorțit de junghiuri ca să se lase provocat într-o dispută.

- Evident, zise ea, ceva mai relaxată. Ei bine, domnule, ce ai să-mi raportezi?

Caleb descoperi că îi venea greu să se concentreze asupra oricărui subiect de discuție, străduindu-se să ignore parfumul fin, tentant al Lucindei și curenții blânzi de energie ispititoare ce amenințau să-i amețească simțurile. Apropierea fizică de ea îi tulbura gândurile, de obicei bine ordonate. Concluzionă în sinea lui că de vină era lipsa odihnei.

Sau poate că exista o explicație mai simplă. Trecuse mult timp de când nu mai trăise eliberarea terapeutică

a unui act sexual. În urmă cu câteva luni se încheiase legătura calduță pe care o avusese cu o văduvă atrăgătoare, care sfârșise la fel ca aproape toate aceste relații impersonale, cu sentimentul obișnuit de ușurare.

Cu toate acestea, i se păru ciudat că nu simțise lipsa ocazionalei descărcări prin acest tip special de exercițiu fizic până ieri, când fusese copleșit inexplicabil de dorința de a o săruta pe Lucinda. Și la fel de inexplicabil, același imbold greu de combătut îl chinuia din nou. Într-adevăr, trebuia să doarmă mai mult!

- Domnule? strigă brusc Lucinda.

Se forță să se stăpânească, venindu-și în fire.

- Ți-am spus ieri că, înainte de a putea acorda toată atenția anchetei dumitale, a trebuit să mă ocup de o altă problemă. Treaba aceea s-a rezolvat aseară.

Curiozitatea străluci în ochii ei.

- Satisfăcător, presupun?

- Da.

Îi cercetă chipul și întrebă curioasă:

- Pot să presupun că cealaltă chestiune urgentă explică vânătăile dumitale, domnule?

- Lucrurile s-au complicat oarecum, recunosc eu.

- A fost o încăierare?

- Într-un fel.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

- După cum spuneam, treaba respectivă s-a încheiat. Așadar, azi-dimineață mi-am rupt ceva timp pentru a compune un plan de investigare a furtului ferigii dumitale.

- La ce oră ai ajuns la culcare noaptea trecută? se interesează ea.

- Poftim?

- Cât ai dormit?

- Vreo două ore, cred. Nu am stat cu ochii pe ceas.

Revenind la planul meu...

- Cât ai dormit în seara de dinainte?

- De ce naiba vrei să știi asta?

- Când am vorbit ieri cu dumneata, era clar că dormiseși foarte puțin și în noaptea precedentă! Am simțit asta din aura dumitale.

Caleb începu să se arate iritat.

- Credeam că ai simțit tensiune în aura mea!

- Da. Probabil că din pricina asta nu poți să te odihnești bine noaptea.

- V-am spus, am avut de lucru la un alt caz. Situația a ajuns într-un moment de criză. Nu prea a mai fost timp de somn în ultima vreme. Dacă nu te superi, am câteva întrebări, domnișoară Bromley!

- Micul dejun?

- Ce-i cu el?

- L-ai luat?

- Cafea! răspuse el, strângând din ochi. Noua mea menajeră m-a servit cu o brioadă când eram pe picior de plecare azi-dimineață. Nu am avut timp să mănânc o masă cum se cuvine.

- Un mic dejun consistent este foarte important pentru un om de constituția dumitale, domnule.

- Constituția mea?

Lucinda își dresе glasul.

- Ești un bărbat puternic, robust, domnule Jones, nu doar fizic, dar și psihic! Ai nevoie de o cantitate mare de energie. Odihna și un mic dejun sănătos sunt esențiale pentru o stare de sănătate bună.

- Drăcie, domnișoară Bromley, nu am venit după dumneata la ora opt dimineața pentru a asculta o prelegere despre programul meu indicat de somn și obiceiuri alimentare. Dacă nu te superi, voi reveni la problema dispariției ferigii dumitale.

Lucinda se așeză foarte dreaptă în scaunul mic și-și puse mâinile împreunate în poală.

- Da, desigur, spuse ea. Prea bine, atunci, ce te aduce aici la ora opt dimineața?

Caleb se simți cuprins de nevoia ridicolă de a se apăra cumva.

- Domnișoară Bromley, când sunt implicat într-o investigație nu pot fi constrâns de normele arbitrare ale

lumii sociale privind chestiuni ca momentul potrivit din zi pentru întâlniri și vizite. Conștient că sunase morocănos, continuă totuși: Nu îmi scuz metodele. Acesta este modul în care lucrez, indiferent de proiectul pe care se întâmplă să-l întreprind. Dar în special această anchetă este, după cum te-am informat ieri, de mare importanță pentru mine și pentru societate și o voi derula în felul meu.

- Da, te-ai exprimat destul de clar că ești foarte interesat de doctorul Knox, rosti ea cu răceală. Foarte bine, ce anume ai vrea să știi?

- Ieri mi-ai spus că Hulseley...

- Knox!

- Din motive de claritate, ne vom referi la Knox ca Hulseley, specifică el. Cel puțin până când dau de dovezi care să indice faptul că aceste două nume nu se referă la același individ!

Lucinda îl studie cu o expresie gravă de curiozitate.

- Ești foarte sigur că Knox e acest doctor Hulseley pe care l-ai căutat, nu-i așa?

- Da!

- Simțul dumitale extrasenzorial te-a dus la această concluzie?

- Talentul meu combinat cu faptele, spuse el nerăbdător ca de fiecare dată când cineva îi cerea să explice modul în care funcționau abilitățile lui paranormale. „Să fiu al naibii dacă știu“, se gândea el. Asta este ceea ce reprezintă talentul meu, domnișoară Bromley. Îmi permite să fac conexiuni între fapte disparate.

- Înțeleg. Se întâmplă uneori să te înșeli în concluziile dumitale?

- Rareori, domnișoară Bromley. Talentul meu este confirmat.

Lucinda aprobă din cap.

- Foarte bine, domnule. Te rog să continui.

- Ai spus că Hulseley a pomenit de una dintre vechile cunoștințe ale tatălui dumitale.

- Domnul Roebuck, un domn în vârstă care este interesat de botanică de-o viață. Din păcate, în ultimii ani a ajuns destul de senil.

- Roebuck știa de proprietățile psihice ale ferigii și că aveai exemplarul respectiv în seră?

- Nu văd cum ar fi putut ști de ea. Așa cum ți-am spus, eu, tata și domnul Woodhall am adus cu noi din ultima noastră expediție feriga și o mulțime de alte exemplare interesante. Asta a fost acum vreo optsprezece luni. Bietul Lord Roebuck era deja senil pe-atunci. Nu mai ieșea deloc din casă. În mod categoric nu mi-a vizitat niciodată sera. Nu, chiar nu cred că ar fi putut să știe prea multe despre feriga mea.

- Cu toate astea, acum o lună, Hulsey nu numai că a aflat cumva de existența ferigii, dar și de faptul că posedă proprietăți paranormale. Ar fi fost nevoie de un expert să recunoască aspectele unice ale plantei, nu-i așa?

- Nu orice fel de expert, aprobă ea, unul cu aptitudini extrasenzoriale.

- Atunci cineva cu un astfel de talent trebuie să fi văzut feriga. Acea persoană i-a povestit lui Hulsey despre ea.

- Ei bine, am arătat sera câtorva persoane în ultime luni.

El se încruntă.

- Doar câtorva?

- După cum spuneam ieri, nu am mai avut mulți oaspeți de la moartea tatălui meu. Îți pot da cu siguranță numele celor care m-au vizitat recent.

- Să ne concentrăm asupra celor care te-au vizitat cu puțin timp înainte ca Hulsey să apară.

- Asta va fi o listă foarte scurtă.

- Excelent! Scoase carnetelul și creionul, apoi reluă. Este ceva ce nu înțeleg în toată această situație, domnișoară Bromley.

Lucinda zâmbi ușor.

- Sunt uimită să aud că recunoști că ar exista ceva ce nu înțelegi, domnule Jones!

El ignoră ironia, încruntându-se un pic.

-Sera conține o colecție uimitoare de plante exotice și neobișnuite. De ce nu primești mai mulți vizitatori?

-Ai fi uimit cum câteva zvonuri despre otrăvire pot afecta viața socială a cuiva.

-E de înțeles un declin al vizitelor de curtoazie. Dar s-ar crede că oricărui botanist cu pretenții i-ar fi imposibil să reziste perspectivei de a vedea sera.

Ea îi aruncă o privire gânditoare.

-Te-ai gândit vreodată, domnule, că nu toată lumea este înzestrată cu capacitatea de a separa logica de emoție?

-Frecvent, domnișoară Bromley, răspunse el. Recunosc că acesta este unul dintre lucrurile care îmi complică munca de anchetator. Pot să fac asocieri și să intuiesc concluzii, dar am descoperit că nu pot explica întotdeauna de ce acționează indivizii într-un anume fel. La naiba, nici măcar nu pot prezice modul în care clienții mei vor reacționa atunci când le dau răspunsurile pe care mă plătesc pentru a le obține. Ai fi consternată să afli cât de mulți dintre ei se înfurie, de exemplu. Eu așa pățesc!

Un colț al gurii ei zvâcni ușor.

-Da, îmi dau seama că vezi emoțiile ca pe un factor care complică lucrurile.

-Ei bine, trebuie să revenim la problema reputației dumitale cu altă ocazie. Deocamdată, ne vom concentra asupra lui Hulsey.

-Ce-ai spus, domnule Jones?

-Am spus că deocamdată trebuie să rămânem la problema cu Hulsey.

-Da, te-am auzit, dar de ce, Doamne iartă-mă, ai vrea să te preocupi de problema reputației mele?

-Pentru că e o problemă interesantă, spuse el răbdător.

capitolul 9

Lucinda încheie dictarea scurtei liste de persoane care îi vizitaseră sera în ultimele săptămâni, înainte

ca respectivul Knox să ceară so vadă, exact în momentul când Shute opri trăsura în Landreth Square.

Caleb se uită pe geam și anunță:

- Se pare că ai o viață socială mai activă decât crezi!

Lucinda îi urmări privirea și văzu o tânără blondă, frumoasă, într-un costum sobru de voiaj de un maroniu-roșcat. Nobila doamnă tocmai cobora dintr-o trăsură închiriată. Vizitiul se chinuia să dea jos un cu-făr mare.

- Verișoara mea Patricia! exclamă Lucinda. Va sta la mine o lună. O așteptam abia după-amiază. Trebuie să fi prins un tren mai devreme.

- Domnișoară Patricia, salută Shute de pe capră. Bine ați revenit la Londra! Este o plăcere să vă văd din nou.

- Și pentru mine este minunat să te văd din nou, Shute, răspunse Patricia. A trecut o mulțime de timp. Părinții mei m-au rugat să-ți transmit salutări și cele mai bune urări pentru tine și familia ta.

- Mulțumesc, domnișoară.

Ușa cu numărul doisprezece se deschise. Doamna Shute apăru în prag.

- Domnișoară Patricia! exclamă aceasta. Ce bine că vă avem din nou la noi!

- Mulțumesc, doamnă Shute, spuse Patricia. Îmi cer scuze că v-am luat prin surprindere. Știu că nu m-așteptați azi până mai târziu.

Chipul doamnei Shute strălucea de emoție.

- Nu face nimic, am pregătit camera dumneavoastră de câteva zile.

Caleb deschise portiera trăsुरii și lăsă jos scărița. Se strecură cu mare grijă afară din micul vehicul, apoi se întoarse pentru a-i oferi mâna Lucindei.

- Lucy! se repezi Patricia înainte.

Lucinda își deschise brațele pentru a o îmbrățișa.

- Patricia, sunt atât de fericită să te revăd! A trecut prea mult timp! Făcu un pas înapoi. Aș dori să ți-l prezint pe domnul Jones. Domnule Jones, verișoara mea, domnișoara Patricia McDaniel. Dacă știi ceva despre

studiul artefactelor paranormale, atunci ai auzit de tatăl ei, sunt convinsă.

Caleb se înclină ușor peste mâna Patriciei cu o grație care o surprinse pe Lucinda. Poate că bărbatul evita de cele mai multe ori manierele protocolare, dar în mod clar era capabil să le folosească atunci când îi convenea.

- E o plăcere, domnișoară McDaniel, o salută Caleb, eliberându-i degetele înmănușate Patriciei. Presupun că tatăl dumneavoastră este Herbert McDaniel?

Patricia îi zâmbi, făcând gropițe în obraji.

- Văd că îi cunoașteți pe arheologi, domnule.

- Cu siguranță pe cei care sunt membri ai Societății Oculte și care sunt geniali ca McDaniel, aprobă Caleb. Am fost intrigat de lucrarea sa despre acel text funerar egiptean, care a intrat recent în colecția Societății. Are niște incursiuni fascinante în aspectele paranormale ale religiei antice egiptene.

Lucinda zâmbi cu mândrie.

- Poate că ai auzit că părinții Patriciei au fost numiți de Consiliu pentru a cataloga antichitățile egiptene din muzeul aflat în sediul Societății Oculte?

- Îmi amintesc că Gabe a pomenit că McDaniel și soția lui ar urma să înceapă să lucreze la proiect. Era și timpul ca respectiva colecție să fie catalogată.

- Și Patricia va lucra la colecție, declară Lucinda. E talentată la descifrarea limbilor moarte.

- E mare nevoie de acest talent la sediul societății, comentă Caleb. Cât timp veți sta aici în Londra?

Patricia zâmbi.

- Doar până-mi găsesc un soț!

Lucinda deschise gura, dar îi trebuiă câteva secunde înainte să poată articula ceva.

- Poftim? exclamă ea.

- Mama și tata spun că ar trebui să mă căsătoresc, spuse Patricia. Sunt de acord. Nu mai e timp de pierdut.

Pentru prima dată în viața ei, Lucinda simți că ar avea nevoie de o doză de săruri. Păru să uite de Caleb,

de soții Shute și de vizitiul necunoscut. Se uită la Patricia alarmată și întrebă uimită:

- Ești însărcinată?

capitolul 10

- Îmi pare foarte rău că te-am speriat, Lucy, declar Patricia, adăugând în farfurie niște omletă de pe plato de argint, așezat pe bufet. Îmi cer scuze!

- Scuzele tale ar fi mai acceptabile dacă te-ai putea opri din râs, mormăi Lucinda. Aproape mi-ai distrus nervii!

- Aiurea, exclamă Patricia. Ești mai dură decât creșterea. Bănuiesc că dacă m-aș fi înființat la ușa ta gravidă și disperată să caut un soț, în cel mai scurt timp mie mi s-ar fi găsit unul. Nu sunteți de acord, domnule Jones?

- Sunt sigur că domnișoara Bromley este mai mult decât capabilă să realizeze orice întreprinde, răspunde Caleb, ungând cu unt o felie de pâine prăjită.

Lucinda îl străfulgeră cu privirea de-a lungul mesei. Fusese fără îndoială o greșeală să-l invite la micul dejun, dar nu se putuse abține. În mod clar, Caleb se baza exclusiv pe voința sa formidabilă pentru a depăși epuza, durerea vânătăilor din aventura nopții precedente și ciudata lipsă de armonie din aura lui. Avea nevoie de hrană și apoi de somn. Ea îi putea oferi mâncare. Vi decătoarea din ea nu-i dădea voie să facă altfel.

Cu toate acestea, se așteptase ca el să-i refuze invitația la micul dejun. Spre surpriza ei însă, acceptă cu promptitudine, de parcă lua masa cu ea în mod regulat. Acum așezat în capul mesei, umplea camera de dimineață însoțită cu o aură de vitalitate masculină și mânca omletă și pâine prăjită, cu aerul unui om care fusese flămând o lungă perioadă de timp.

„Vecinii sigur vor începe să poarte vorba“, se gândi ea. Dar având în vedere notorietatea care deja înconjurase casa, un domn misterios părea o simplă bagatelă.

- Cred că am conversat destul pe un subiect atât de delicat, punctă ea cu asprime. Sugerez să discutăm despre altceva. Orice altceva! Te-ai distrat cu mica ta glumă, Patricia.

- Ideea e că n-am glumit, Lucy.

- Ce vrei să spui? întrebă Lucinda.

Patricia își aduse la masă farfuria încărcată și se așeză.

- Nu o să te mai tachinez despre neînțelegerea cu privire la starea mea nu-prea-delicată. Dar am fost foarte serioasă când ți-am spus că sunt aici pentru a-mi găsi un soț. Cred că o lună ar trebui să fie suficient pentru asta, nu-i așa?

Lucinda aproape că scăpă cana de cafea din mână. În capul mesei Caleb înghiți o nouă furculiță de omletă și o privi pe Patricia cu o expresie interesată.

- Cum propuneți să abordați problema? se interesă el, vădit curios.

- Păi, la fel cum a făcut verișoara Lucy, desigur, explică Patricia turnându-și o cafea. A fost o abordare foarte eficientă și foarte logică.

Caleb se uită la Lucinda.

- A fost un dezastru, izbucni Lucinda contrariată. Cu siguranță nu se poate să-ți fi scăpat atenției, Patricia, faptul că nu numai că nu sunt fericită în căsnicie, ci și că logodnicul meu a murit otrăvit și toată lumea crede că eu sunt responsabilă!

- Da, ei bine, înțeleg că lucrurile nu au mers exact cum fusese planificat, încercă s-o liniștească Patricia. Dar asta nu înseamnă că metoda de bază a fost greșită.

Caleb părea de-a dreptul fascinat.

- Descrieți-mi această metodă, domnișoară Patricia.

- A fost realmente foarte directă, declară Patricia, pornită să dezvolte subiectul. Lucy a făcut o listă de calități pe care le pretindea de la un soț. I-a dat lista tatălui ei, care i-a evaluat pe domnii dintre cunoștințele lui și pe fiii acestora ca să vadă care dintre ei s-ar apropia cel mai mult de îndeplinirea cerințelor ei.

- Candidatul pe care eu și papa l-am ales a fost la Glasson, încheie Lucinda pe un ton rece. S-a dovedit mai puțin decât satisfăcător.

- Am înțeles, reluă Patricia la fel de combativă. Dar cred că problema a fost că ai uitat un singur lucru pe lista ta.

- Care anume?

- Compatibilitatea extrasenzorială, răspunse Patricia cu aerul unui mic triumf. A fost ingredientul lipsă!

- Și cum era să evaluez această cerință? întrebă Lucinda.

- Păi tocmai asta este, vezi! spuse Patricia. Tu nu putea! Ai fi de fapt ca și oarbă în acest domeniu. Dar mamami-a zis că există acum o pețitoare în cadrul Societății care poate evalua tocmai această calitate.

Caleb confirmă din cap.

- Lady Milden.

Atât Lucinda, cât și Patricia se întoarseră spre el.

- Ați cunoscut-o? se interesă Patricia emoționată.

- Desigur. Este mătușa vărului meu, Thaddeus Ware. Caleb se încruntă. Ceea ce o face rudă de-a mea, cred, deși nu sunt destul de sigur în ce grad.

- Puteți să-mi aranjați o întrevvedere? întrebă Patricia.

Caleb mestecă o bucată de somon afumat.

- O să-i trimit o scrisoare astăzi și-o informez că dorim să-i folosim serviciile.

Patricia se luminează toată de entuziasm.

- Ce drăguț din partea dumneavoastră, domnule!

Lucinda se foi neliniștită.

- Patricia, nu sunt sigură că asta este o idee bună.

- Mie îmi sună perfect, spuse Caleb. Apoi uitându-se la Patricia: Care sunt cerințele de pe această listă a dumneavoastră?

- De fapt, pur și simplu am adoptat lista Lucindei, explică Patricia. Și apoi am adăugat factorul de compatibilitate extrasenzorială.

- Ce era pe lista inițială a domnișoarei Bromley? întrebă Caleb.

- Ei bine, printre altele, candidații trebuie în primul rând să aibă opinii moderne cu privire la egalitatea femeilor, spuse Patricia.

Caleb aprobă din cap, evident, în deplin consens cu această cerință.

- Continuați, o îndemnă el.

- Candidații potriviți vor demonstra, de asemenea, interese intelectuale, care sunt compatibile cu ale mele, continuă Patricia. La urma urmei, vom avea de petrecut mare parte a timpului unul în compania celuilalt. Mă aștept ca soțul meu să fie în măsură să discute nu numai despre arheologie, dar și despre aspectele paranormale ale subiectului.

- E logic, fu de acord Caleb.

- Va trebui să aibă o stare bună de sănătate, desigur, atât fizic, cât și psihic.

- O cerință legitimă atunci când vorbim despre producerea de urmași, adăugă rapid Lucinda când observă că el se încruntase un pic.

- Și mai trebuie să aibă vederi largi în privința capacităților mele extrasenzoriale, declară Patricia. Nu orice bărbat este pregătit să tolereze o soție care posedă puternice abilități paranormale, îmi pare rău să spun.

- Probabil cel mai bine ar fi să caute un partener în cadrul Societății, în acest caz, zise Caleb.

- Așa mă gândeam și eu, incuviință Patricia. Și nu în ultimul rând, candidatul trebuie să aibă o dispoziție pozitivă și veselă.

- Păi, desigur, reluă Lucinda. Asta se subînțelege.

Caleb nu mai arăta intrigat. Mimica lui se înăspri.

- Înțeleg îngrijorarea privind celelalte cerințe, dar de ce naiba este importantă o dispoziție pozitivă și veselă?

- Zău, domnule, răspunse Lucinda vioaie, aș fi crezut că este evident. Un temperament agreabil este o calitate esențială la un soț. Simplul gând de a îndura un tip care este inclinat spre melancolie și stări de spirit sumbre e suficient să determine orice femeie inteligentă să aleagă să rămână fată bătrână pe viață.

Caleb strânse din dinți încordat.

- Un bărbat are dreptul ocazional la o stare de spirit întunecată.

- Într-adevăr, acceptă Lucinda. Dar cuvântul de bărbat este ocazional! Nici o femeie n-ar trebui să fie obligată să tolereze un astfel de comportament în mod regulat.

- Cel mai bine e să se evite problema de la început prin selectarea soțului potrivit, zise Patricia. Un temperament vesel, pozitiv este cu siguranță o cerință esențială.

- Ha! pufni Caleb, revenind cu privirea în farfurie cu un aer nemulțumit.

Atunci își dădu seama Lucinda că părea să fi căzut într-o stare de spirit evident întunecată. Se uită la Patricia.

- Cerința adăugată privind compatibilitatea extrasenzorială este o idee excelentă. Și sunt de acord că angajarea unui pețitor profesionist este un lucru foarte înțelept. Marele obstacol cu care ai să te confrunți, din păcate, sunt eu.

Patricia o privi mirată.

- Ce vrei să spui?

Lucinda oftă.

- Tu și părinții tăi ați petrecut o bună parte din ultimul an și jumătate în Italia și Egipt. Nu înțelegeți cum s-au schimbat lucrurile pentru mine, din cauza morții tatălui meu, a partenerului său de afaceri și a logodnicului meu. Bârfele despre otrăviri au schimbat totul.

- Ce-i cu ele? ceru detalii Patricia. Să nu-mi spui că prietenii și vecinii tăi chiar au crezut prostiile astea!

- Mă tem că, totuși, cei mai mulți au crezut, spuse simplu Lucinda. Mai mult decât atât, cred că pot să spun cu certitudine că, atât timp cât ești strâns asociată cu mine, Lady Milden va refuza să te ia drept client. Provocarea de a încerca să depășească notorietatea care înconjoară această casă ar fi prea mult pentru orice pețitor.

Caleb ridică privirea din farfuria cu omletă.

- Nu o cunoști pe Lady Milden.

capitolul 11

- Trebuie să-ți spun, Lucy, că-mi place de domnul Jones, declară Patricia oprindu-se în fața unui răzor cu flori de degețel roșu. Dar este evident ieșit din comun, nu-i așa?

- Asta-i puțin spus, declară Lucinda. Se aflau în seră, în zona dedicată plantelor medicinale tradiționale, pe care mama Lucindei o denumise Grădina Paranormală. Dar bănuiesc că este o parte integrantă a naturii sale extrasenzoriale neobișnuite.

- Foarte probabil, fu de acord Patricia aplecându-se să examineze niște iarba-fetei.

- Cred că este foarte puternic, comentă Lucinda. Se opri lângă aloe, pe care o folosea pentru a trata arsuri și răni minore. O asemenea putere necesită multă stăpânire de sine. Iar stăpânirea de sine într-o măsură atât de mare poate duce la apariția câtorva capricii și a unui strop de excentricitate.

Caleb plecase de o oră, luând infuziile pregătite pentru el. Patricia dispăruse la etaj un timp pentru a-și su-praveghea despachetarea cutărului. Când reveni, insistă să meargă la o plimbare prin seră.

- Categorie e de înțeles nota de excentricitate, zise Patricia, abătându-se de la alee ca să se uite la florile roz pal de pe tulpinile înalte de valeriană. *Papa* spune că oamenii cu capacități foarte puternice, care nu-și controlează simțurile paranormale, sunt în pericol de a fi copleșiți de ele.

- Este o teorie populară în Societate, și cred că există, într-adevăr, un asemenea risc, replică Lucinda conturând cu degetul frunzele mari, late și ovale ale unei plante de coada-cocoșului. În munca mea, am întâlnit uneori persoane care erau instabile mintal din cauza unei boli de natură parapsihică. Am remarcat că astfel de oameni sunt de obicei cei cu talente foarte puternice.

Patricia își drese delicat glasul.

- Circulă zvonuri referitoare la familia Jones. Evident există mai mult de un strop de excentricitate în sângele lor. La urma urmei, sunt descendenți ai fondatorului.

- Da, știu, Patricia. Dar, dacă vrei să insinuezi că domnul Jones ar putea fi un pic dezzechilibrat, te înșeli! Nu știa de ce se simțea obligată să-l apere pe Caleb, dar nu se putuse abține. Reluă: Este un bărbat complex, care controlează un talent neobișnuit și foarte puternic. Asta explică orice comportament ciudat pe care este posibil să-l fi observat!

- Nu explică vânătăile de pe fața lui pe care le-am văzut în dimineața asta, replică abil Patricia.

- Domnul Jones a suferit un oarecare accident aseară. Una dintre infuziile pe care i le-am dat este menită să-i atenueze vânătăile.

Nu voia să pomenească motivul pentru care îi dăduse celălalt tonic medicinal. Ceva îi spunea că Jones nu ar aprecia ca tensiunea ciudată din aura lui să fie subiect de discuție.

- Înțeleg, zise Patricia înaintând să inspecteze florile galbene de sunătoare. Ai fi crezut că ar fi trebuit să se însoare până acum. Nu ți se pare ciudat că este încă singur? Ridică privirea cu o expresie interogativă politicoasă. Este celibatar încă, nu-i așa?

- Oh, da, confirmă Lucinda, încruntându-se când analizează problema mai îndeaproape. În ceea ce privește cauza, nu am nici o idee!

- Oricare ar fi excentricitățile sale, este un Jones, sublinie Patricia, îndreptându-se. Moștenitorul unei averi și al unei linii genealogice care duce în trecut până la Sylvester Alchimistul. Cei mai mulți bărbați de vârsta și cu originea lui s-ar fi căsătorit cu mult timp în urmă.

- Domnul Jones nu este atât de bătrân, ripostă brusc Lucinda. Dar știa că Patricia avea dreptate. Caleb nu mai putea amâna mult problema căsătoriei. Un gentleman de cămbrul său avea o anumită responsabilitate față de familia lui.

„Ei, dar de ce era un astfel de gând deprimant?” se întreabă în sine ei.

- Trebuie să aibă aproape patruzeci de ani, spuse Patricia.

- Prostii! În jur de treizeci și cinci, cred.

- Spre treizeci și nouă.

- Vrei să spui că este prea bătrân pentru căsătorie? Aiurea! Este evident că domnul Jones este în floarea vârstei.

- Cred că depinde de punctul de vedere, rosti Patricia foarte serios.

- Tu ai nouăsprezece ani, Patricia! Stai să ajungi la vârsta mea. Un domn la treizeci de ani îți va părea cu totul altfel.

- N-am vrut să sugerez că ești bătrână. Patricia se răsuci pe călcâie, îmbujorată. Te rog, iartă-mă, Lucy! Știi că n-am intenționat să sune așa.

- Bineînțeles că nu, râse Lucinda. Nu-ți mai face probleme. Nu mi-ai rănit sentimentele. Se opri și ridică din sprâncene. Să presupun din această conversație că domnul Jones este prea în vârstă pentru a fi adăugat la lista de candidați?

Patricia strâmbă din nas.

- Categorie!

- Sunt sigură că ești conștientă de faptul că, în înalta societate, tinerele de vârsta ta sunt frecvent căsătorite cu bărbați suficient de maturi pentru a le fi tați și, uneori, destul de bătrâni pentru a le fi bunici.

Patricia se cutremură.

- Din fericire pentru mine, mama și tata au opinii moderne. Ei nu ar încerca să mă constrângă să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu-l iubesc. Își împreună mâinile la spate și studie un mănunchi de tufe de pelin. Apoi întrebă: De când îl cunoști pe domnul Jones?

Abia atunci își dădu seama Lucinda că, luându-se cu una și cu alta, nu avusese nici o ocazie pentru a explica prezența lui Caleb în viața ei. Chibzui dacă s-o anunțe că era în pericol să devină suspectă într-un caz de crimă.

„Probabil cel mai bine ar fi să păstrez tăcerea cu privire la situația mea dificilă, cel puțin pe moment“, se gândi ea.

Adevărul n-ar face decât s-o alarmeze și să-i distragă atenția Patriciei de la proiectul de a-și găsi un soț.

- Pe domnul Jones l-am întâlnit de curând, răspunse ea.

- De vreo două săptămâni, bănuiesc. N-ai pomenit de el în nici una dintre scrisorile tale recente.

- Aceasta este a doua zi a colaborării noastre. De ce întrebi?

- Poftim? exclamă șocată Patricia, răsucindu-se cu totul. Îl cunoști doar de două zile și îți ia micul dejun cu tine?

- Ei bine, nu a dormit deloc noaptea trecută și nu mâncase în dimineața asta. Cred că mi-a părut rău de el.

Patricia făcu ochii mari, apoi izbucni într-un chichit vesel.

- Zău, verișoară, mă surprinzi!

- Ce-i așa de amuzant?

- L-ai ținut ocupat toată noaptea, așa-i? Patricia îi făcu semn cu ochiul. Ești chiar mai modernă în gândire decât am crezut. Mama știe? Cred că nu.

- Ai înțeles greșit, răspunse Lucinda, șocată de reacție. Nu eu l-am ținut pe domnul Jones ocupat aseară. A fost implicat într-un alt proiect până în zori.

Patricia se opri din râs.

- Domnul Jones este implicat cu altcineva? Cum te-ai putut îndura să-l împarți?

- Ei bine, este un profesionist, sublinie Lucinda. Sunt sigură că are o serie de treburi în desfășurare acum. Nu sunt în măsură să-i pretind serviciile în exclusivitate.

- Serviciile sale? Vocea Patricia creșcu în tonalitate. Îl plătești?

Lucinda se încruntă.

- Păi, desigur!

- Nu e un pic, hmm, neobișnuit?

- În ce fel?

Patricia își azvârli mâinile în lături.

- Ei bine, cred că am presupus întotdeauna că, dacă există un aspect financiar implicat în acest tip

de legătură, să fie bărbatul care plătește o femeie, nu invers. Dar acum, că am analizat cu atenție această problemă, văd că având în vedere ideile moderne de egalitate...

- Legătură? Îngrozită, Lucinda crezu pentru a doua oară în ziua aceea că o să leșine. Eu și domnul Jones nu suntem implicați în ceva de genul ăsta! Doamne, Patricia, de unde și-a venit ideea asta?

- Ia să vedem! replică sec Patricia. Ar fi detaliul întoarcerii tale acasă cu el în trăsura dis-de-dimineață. Am avut toate motivele să presupun că voi doi văți petrecut noaptea într-o locație retrasă.

- Te înșeli!

- Și apoi l-ai invitat la micul dejun. Ce altceva puteam să cred?

Lucinda se apropie și-i aruncă o privire rece.

- Presupunerile tale sunt cât se poate de greșite! Domnul Jones m-a căutat pe Guppy Lane în această dimineață din cauza unei chestiuni de afaceri. Am stat de vorbă în trăsura venind încoace și, când am descoperit că nu dormise și nu mâncase, m-am simțit obligată să-i ofer o masă. Asta este tot!

- De ce? întrebă Patricia.

- De ce, ce?

- De ce te-ai simțit obligată să-l hrănești? E un Jones. Probabil are o bucătărie completă cu servitori care abia așteaptă să-i pregătească masa.

Logica întrebării o deranjă pe Lucinda mai mult decât ar fi trebuit. De ce îl invitase pe Caleb la micul dejun?

- Pentru că e clar că nu are grijă de el, afirmă ea. Este absolut în interesul meu să-l țin în formă și sănătos.

- De ce? întrebă din nou Patricia.

Lucinda își aruncă în sus mâinile, exasperată. Aștepta explicații ca să încerce să ascundă motivul asocierii ei cu Caleb.

- Pentru că este singura persoană care stă între mine și închisoare, și probabil singurul dintre mine și lașul călăului!

capitolul 12

Ușa dinspre laborator se deschise exact când Basil Hulsey se pregătea să pună ultima versiune a formulei în vasul de băut. Surprins de zgomot, mâna îi tresări și vărsă pe jos câteva picături de drog. Cei șase șobolani îl priveau printre gratiile cuștii cu niște ochi malefici ce luceau în lumina lămpii cu gaz.

- Ce naiba? țipă scurt Hulsey, furios.

Se răsuci pe călcâie cu intenția de a-l ocări pe nefericitul care îndrăznise să intre neinvitat pe terenul lui. Când văzu însă cine dăduse buzna în cameră, fu forțat să-și înghită furia.

- Oh, dumneavoastră erați, domnule Norcross! murmură el. Își aranjă ochelarii pe nas și reluă: Credeam că e unul dintre băieții pe care îi folosește spițerul ca să-mi livreze plantele medicinale.

Noii săi finanțatori erau la fel de aroganți și de obsedați de formula fondatorului ca și patronii săi anteriori. Îi trecu prin gând că erau toți la fel - oameni bogați și de rang nobil, ai căror unic interes pentru drogul respectiv consta în puterea pe care credeau că ar putea să le-o dea. Nu apreciau deloc minunile și misterele chimiei implicate, nu aveau nici un fel de înțelegere a dificultăților pe care el trebuia să le depășească!

Din păcate, erau greu de găsit gentlemen bogați dispuși să finanțeze experimente științifice de genul celui care-l interesa. În urmă cu două luni, după prăbușirea celui de-al Treilea Cerc, se trezise fără patroni. Toată aparatura lui și câteva caiete valoroase fuseseră distruse sau confiscate de Societate. Ultimul lucru pe care și-l dorise era să se înhaite din nou cu Ordinul Tabletei de Smarald. Dar membrii grupului respectiv păreau a fi singurii din jur dispuși să plătească pentru talentul său unic.

- Tocmai am aflat că azi-dimineață Caleb Jones a vizitat-o pe Lucinda Bromley, tună Allister Norcross.

În spațiul dintre ei începuse să freacă o energie imprevizibilă. Hulsey simți imediat cum cade praștia

unei stări de neliniște. Allister Norcross nu fusese niciodată probabil o persoană normală după aprecierile obișnuite. Acum, talentul său sporit de droguri îl făcea de-a dreptul terifiant.

Ca înfățișare nu se remarcă prin nimic. Avea trăsături care plăceau femeilor, dar nu era într-atât de drăguț încât bărbații să-l catalogheze drept efeminat. Părul lui castaniu era tuns într-un stil la modă, iar haina și pantalonii elegant croiți îi subliniau silueta zveltă, athletică. Abia când te apropiiai de el îți dădeai seama că era dezechilibrat.

Cu inima bătându-i puternic în piept, Hulsey se dădu instinctiv un pas înapoi. Se izbi tare cu spatele de cușcă, făcând-o să se cutremure. Auzi foșnetul agitat de gheruțe mici în spatele lui și se trase repede la distanță.

Își luă ochelarii de pe nas cu o mișcare smucită și scoase din buzunar o batistă pătată. De multe ori constatase că ștergerea ochelarilor îl liniștea.

Norcross se încruntă uitându-se la cușcă, apoi își feri privirea. Nu-i plăceau șobolanii. Probabil pentru că nu se speriau ușor, se gândi Hulsey. Sau poate pentru că simțea că are cam mult în comun cu ei când era vorba de impulsuri primare.

Hulsey își așază din nou ochelarii pe nas și încercă să-și revină.

- Nu înțeleg, domnule, spuse el. Avea o bănuială urâtă că îi scăpa un amănunt important și nu-i plăcea sentimentul. Este o problemă?

- Prostule! Caleb Jones a devenit implicat în treaba asta, și este numai vina ta!

Hulsey se simți încolțit și totodată se revoltă.

- Nu am nici o idee despre ce vo-vorbiți, se bălbăi. Nu puteți da vina pe mine că Cercul dumneavoastră a ajuns în atenția lui Jones. V-vă asigur că n-am nici un amestec în ceea ce s-a petrecut!

- Suntem destul de siguri că deocamdată Jones nu are nici o idee despre existența celui de-al Șaptelea Cerc. Avem de gând să păstrăm lucrurile așa! Vor fi luate măsuri.

- Ah, ce fel de măsuri? întrebă Hulsey, mai intimidat ca niciodată.

Talentul său era de mare folos celui de-al Șaptelea Cerc, dar singurul lucru care-l impresionase în timpul scurtei sale asocieri cu Al Treilea Cerc era că Ordinul Tabletei de Smarald nu tolera eșecul sau greșelile grave.

- Asta nu e treaba ta, i-o tăie Norcross. Dar să ții cont că ești responsabil pentru problema cu Caleb Jones! Am fost trimis aici astăzi să te informez că liderul cercului este extrem de nemulțumit de acțiunile tale neglijente. M-ai înțeles, Hulsey?

- Cum puteți da vina pe mine pentru faptul că Jones i-a făcut o vizită domnișoarei Bromley? întrebă Hulsey uimit.

- Tu ești cel care a furat acea blestemată de ferigă din sera ei!

- Ce naiba are asta de-a face cu Jones? Am luat feriga acum o lună. Mă îndoiesc că domnișoara Bromley a observat chiar că-i lipsește. Categoriec nu l-a chemat pe domnul Jones să investigheze la acel moment.

- Noi nu știm încă exact de ce s-a asociat Jones cu Bromley acum, dar liderul bănuiește că are ceva de-a face cu afurisita de ferigă. Este singura legătură!

Hulsey se uită neliniștit la ferigă. Stătea așezată într-un ghiveci pe o masă de lucru, cu frunzele delicate revărsate în jur ca o fântână de verde vibrant. Era un exemplar magnific și mai neobișnuit, cu un număr de proprietăți parapsihice interesante. Experimentele lui de până acum îl convinseseră că are potențialul să-l ducă la următorul nivel în cercetarea sa privind visele. Ar fi fost o pierdere insuportabilă să o lase în sera lui Bromley.

- Chiar nu văd cum faptul că am sustras feriga ar putea avea ceva de-a face cu acest lucru, afirmă el pe un ton calm. Poate că interesul lui Jones în privința lui Bromley este de natură personală.

- E un Jones! Un bărbat de rangul și statutul lui n-ar avea nici un motiv să o viziteze în interes personal pe fiica unui otrăvitor notoriu, o femeie despre care se zvoneste că ar călca pe urmele tatălui ei. Din câte am fost

În stare să aflăm, nimeni din lumea bună nu o vizitează pe domnișoara Bromley! Singurele persoane pe care le vede sunt rudele ei și câțiva botaniști curajoși.

- Poa-poate că Jones a vrut să-i vadă sera, sugerează Hulsey timid. Toată lumea din Societate este conștientă că e un om cu vaste interese intelectuale și științifice.

- Dacă se dovedește că vizita lui Caleb Jones la Lucinda Bromley este din motive de curiozitate științifică ar fi cea mai uimitoare dintre coincidențe. Știi cum privim noi cei cu al șaselea simț coincidențele!

- Sera ei are o mulțime de specii rare. În cazul puțin probabil că domnișoara Bromley a descoperit că îi lipsește feriga, ar fi ridicol de crezut că ar merge atât de departe încât să angajeze un investigator particular să o caute. Și chiar mai ridicol să cred că Jones ar prelua efectiv un astfel de caz stupid. Este doar o plantă, la urma urmei, nu un colier de diamante!

Norcross înaintă prin jocul de lumini și umbre tremurător pe care îl răspândea lampa de gaz.

- Pentru binele tău, roagă-te să ai dreptate! Pentru că feriga reprezintă legătura directă cu tine, iar tu duci la noi!

Hulsey începu să tremure.

- Vă asigur că nu există nici o modalitate prin care Jones ar putea face vreodată legătura. Am folosit alt nume când am vizitat-o pe domnișoara Bromley. Ea nu are cum să știe cine sunt.

Gura lui Norcross se strâmbă a dezgust.

- Ești un idiot, Hulsey! Întoarce-te la experimentele și șobolanii tăi. Mă voi ocupa eu de această problemă pe care ai creat-o!

Pe moment Hulsey se înfurie, suprimându-și frica. Își îndreptă spinarea scundă și umerii, apoi ripostă:

- Vă dezaprob observațiile, domnule! Nu există nimeni în Anglia la ora actuală care se poate compara cu mine în privința studiilor de chimie în paranormal. Nimeni! De fapt, ar fi nevoie de un nou Newton ca să se ia la întrecere cu mine!

- Da, știu, Hulsey. Și asta te salvează în acest moment. Crede-mă când îți spun că, dacă ar fi existat un alt Newton disponibil, la naiba, dacă exista altcineva cu priceperea și cu talentele tale, liderul ar fi ordonat executarea ta într-o clipă!

Hulsey se uită la el, îngrozit.

Norcross scoase o tabacheră de aur din buzunar, deschise cu o mișcare grațioasă capacul și luă între degete un vârf de conținut. Inhală praful dintr-o singură mișcare exersată de prizat. Apoi îi zâmbi cu rânjetul acela lent, terifiant.

- M-ai înțeles, Hulsey? întrebă el foarte încet.

Curenții puternici de energie îl izbiră pe Hulsey cu forța unei rafale, zdruncinându-i nervii deja sensibilizați. Nu mai era doar speriat, ci paralizat de groază. Atacat de talentul paranormal al lui Norcross, pulsul lui Hulsey începu să bată atât de repede și de dezordonat încât crezu că va leșina. Inspiră, rămas fără aer, dar tot oxigenul din încăperea părea consumat.

Era ca și când se confrunta cu cine știe ce monstru cumplit al nopții, o creatură ieșită dintr-un coșmar. Latura logică a firii lui îl asigura că individul care stătea în fața lui nu era nici vampir, nici vreo fantomă supranaturală. Era pur și simplu Norcross care se folosea de abilitatea lui bizară de a induce o stare de panică irațională. Însă conștientizarea acestui fapt nu-i atenua senzația.

Incapabil să se mai susțină în picioare, Hulsey se prăbuși în genunchi și începu să se legene înainte și înapoi. Auzi un vaiet strident, ca de bocet, și își dădu seama că ieșise din gâtul lui.

- Ți-am pus o întrebare, Hulsey!

Hulsey știa că trebuie să răspundă, dar nu putea. Când deschise gura, singurul zgomot care ieși fu un bâiguit de neînțeles.

- D-d-daaaa! îngăimă el.

Mulțumit de reacție, Norcross îi aruncă iar un zâmbet tăios. Hulsey mai că se miră că nu-i apăruseră colți. Înțelese că teama care-i paralizase mintea scădea în intensitate. Constată că putea respira din nou normal.

- Excelent! exclamă Norcross. Vârî în buzunar cutiuța de prizat. Sunt convins că înțelegi perfect. Ridică-te, prostule!

Hulsey apucă marginea bancului de lucru și se trase anevoie în picioare. Nu-i fu ușor. Se forță să-și mențină echilibrul pentru a nu cădea a doua oară.

Norcross ieși pe ușă, închizând-o calm, cu gesturi manierate, care la rândul lor erau la fel de înfricoșătoare ca și agitația sălbatică, de animal de pradă, care-i încinsese ochii cu câteva clipe în urmă.

Hulsey așteptă până ce pulsul i se mai domoli puțin. După care se lăsă moale pe taburet.

- E în ordine, zise cu voce tare. Poți ieși acum. A plecat.

O ușă se deschise cu zgomot de scârțâit, și Bertram apăru precaut în odaie. Era vizibil înfricoșat.

- Norcross e nebun, șopti Bertram.

- Da, știi, confirmă Hulsey, masându-și tâmplele dureroase.

- La ce crezi că se referea când a zis că se vor lua măsuri ca să fie sigur că Jones nu face legătura dintre ferigă și tine?

Hulsey se uită la fiul său. Bertram era leit el la douăzeci și trei de ani și un talent sclipitor la rândul lui. Capacitățile sale paranormale și, prin urmare, interesele lui erau un pic diferite - aptitudinile nu erau niciodată identice -, dar în laborator se completau foarte bine unul pe celălalt. Bertram era asistentul de cercetare ideal. Într-o zi, se gândea Hulsey cu mândrie paternă, fiul lui va face incursiuni temerare în misterele paranormalului.

- Nu știi ce-a vrut să spună, răspunse Hulsey. E important că, indiferent care vor fi măsurile luate, acestea nu ne afectează pe noi.

- De unde știi asta?

- Pentru că dacă n-ar fi așa, am fi fost deja morți amândoi!

Obosit, Hulsey se ridică de pe taburet și reveni la cușcă. Șobolanii îl priveau fix. Erau noi, înlocuitori ai celor șase care muriseră săptămâna trecută. Luă flaconul și-i

goli conținutul în vasul de băut. Șobolanii însetați veni-
ră repede să bea.

- Toți patronii sunt așa de iraționali? întrebă Bertram.

- Din experiența mea, răspunsul este da. Toți sunt
smintiți!

capitolul 13

Victoria, Lady Milden, reușea să arate în același timp
austeră și foarte la modă. Părul ei gri-argintiu era prins
într-un coc elegant. Purta o rochie scumpă, frumos croi-
tă, de un cenușiu ca penele de porumbel.

Era clar de la început că își aborda rolul de pețitoare
nu numai cu entuziasm, ci și cu o determinare aprigă
care s-ar fi potrivit mai repede unui mareșal. Le primii
pe Lucinda și Patricia în biroul cochet din noua ei reșe-
dință în oraș.

- Sunt impresionată de lista ta de pretenții, îi zise
Patriciei. Din experiență îți spun că puțini tineri abor-
dează căsătoria cu atâta logică.

- Mulțumesc, răspuse Patricia. Lucy a fost inspirația
mea pentru listă.

- Serios? Victoria îi aruncă o privire gânditoare Lu-
cindei, după care reveni la listă. Păi, trebuie să recunosc
că ai fost foarte pedantă. Sunt deosebit de încântată să
constat că ești conștientă de importanța compatibilității
extrasenzoriale.

- Mama spune că ea o consideră esențială.

- Mama ta este foarte înțeleaptă. Victoria lasă lista pe
masă, își scoase ochelarii și continuă: Ce n-aș da ca
alte cupluri să acorde atâta atenție acestui aspect. Este
cheia fericirii conjugale, mai ales printre aceia care au
apținut peste medie.

- Aș vrea să clarific ceva aici, interveni Lucinda. Ce
înțelege prin compatibilitate extrasenzorială?

Victoria căpătă un aer de profesoară.

- Vă este cunoscută ideea că toată lumea produce
curenți unici de energie în cadrul unui spectru.

- Da, desigur, confirmă Lucinda. Citiți aurele?

- Într-o mică măsură, răspuse Victoria. Percep anumite lungimi de undă într-un spectru. Se întâmplă ca tocmai aceste lungimi de undă să fie esențiale pentru succesul unei relații intime.

Patricia se aplecă în față, fascinată.

- În ce mod?

- E foarte simplu, răspuse Victoria. Dacă lungimile de undă ale celor două persoane implicate nu rezonază armonios, este sigur că acel cuplu nu va cunoaște nici un grad de intimitate emoțională sau de fericire reală. Talentul meu îmi permite să determin dacă tiparele rezonante sunt într-adevăr compatibile.

- Ce liniștitor este să aflu că folosiți o asemenea abordare științifică în munca dumneavoastră, Lady Milden, comentă Patricia.

- Problema mea e, reluă Victoria, că deși folosesc chestionare și interviuri personale pentru a estima probabilitatea ca două persoane să fie o pereche potrivită, tot trebuie să-i văd pe eventualii miri împreună înainte să fiu sigură că vor rezona corespunzător.

- Cum faceți? întrebă Lucinda, intrigată.

- Primul pas este să pregătesc o listă cu candidați pentru Patricia, explică Victoria lovind cu degetul foaia de hârtie din fața ei. Voi avea desigur în vedere pretențiile ei. Dar vă previn că s-ar putea să fie imposibil să le îndeplinesc pe toate.

Pentru prima dată, Patricia se arătă încurcată.

- Realmente nu cred că pot face vreun compromis în privința vreunei condiții. Fiecare pretenție de pe listă este foarte importantă pentru mine.

- Nu te teme, replică Victoria. Dacă lungimile de undă rezonază cu un grad suficient de armonie, vei descoperi că poți face câteva concesii.

Patricia nu păru liniștită pe de-a-ntregul.

- Cum veși alcătui lista de gentlemeni?

Victoria flutură din mână pentru a arăta un șir lung de sertare într-un fișet.

- Pot spune că tocmai am fost asaltată peste măsură de cereri din partea membrilor Societății Oculte, de când le-am comunicat că sunt disponibilă pentru astfel de consultații. Îmi voi răsfoi dosarele, îi voi selecta pe acei tineri pe care îi consider cei mai potriviți și voi aranja să-i întâlnești!

- Pare a fi un proces de durată, comentă Patricia. Speram să mă logodesc într-o lună.

- A, nu cred că va fi vreo problemă, zâmbi Victoria. Din experiență știu că la întâlnirea efectivă a două persoane cu aptitudini extrasenzoriale care rezonează bine împreună, atracția este aproape instantanee. Pufni scurt, apoi reluă: Nu că indivizii în cauză sunt întotdeauna dispuși să recunoască atracția, nici măcar în sinea lor, cu atât mai puțin în fața celorlalți!

- Sunt sigură că nu voi avea probleme să recunosc imediat candidatul potrivit, zise Patricia.

- În plus, părinții ridică uneori bariere în calea mariajului deoarece nu sunt de acord cu viitoarea mireasă sau cu viitorul mire dintr-un motiv sau altul, adăugă Victoria. Adesea am mult de lucru pentru a forma o pereche reușită.

- Părinții meu au concepții foarte moderne privind căsnicia, o asigură Patricia. După cum v-am spus, a fost ideea mamei să vin la Londra ca să vă consult.

- E bine de știut, spuse Victoria. E un semn bun.

Un gând răsări în mintea Lucindei.

- Ce se întâmplă dacă doi oameni care rezonează bine împreună sunt deja căsătoriți cu alte persoane?

Victoria țățai compătimitor.

- Asta este o situație foarte tristă și una pe care îmi este evident imposibil să o rezolv. Regret să spun că, dacă fiind tendința atâtor oameni de a se căsători din motive financiare sau sociale, în detrimentul compatibilității extrasenzoriale, problema apare mult prea des. Resultatul fiind că legăturile ilicite sunt foarte întâlnite.

- O! șopti Lucinda. Da, presupun că asta ar explica de ce sunt așa de multe persoane implicate în legături extraconjugale.

- Cum veți aranja ca eu să-i întâlnesc pe gentlemenii eligibili din dosarele dumneavoastră? se interesă Patricia.

- Există deja câteva mecanisme extrem de eficiente pentru a-mi prezenta clienții unui număr mare de candidați.

- Care ar fi acestea? întrebă Patricia.

- Metodele tradiționale, desigur! Baluri, petreceri, teatru, lecturi, serate, ceaiuri și așa mai departe. Lumea a folosit astfel de tehnici generații la rând pentru a face cunoștințe, diferența, desigur, fiind că eu îmi însoțesc clienții la astfel de evenimente și evaluez tiparele tuturor celor pe care îi întâlnesc.

Lucinda incremeni.

- Mă tem că balurile și petrecerile ies din discuție!

Victoria se uită la ea.

- Nu văd de ce.

- Lady Milden, voi fi foarte sinceră cu dumneavoastră! Îmi permit să organizez un bal sau o petrecere de acest gen pentru Patricia, dar sunt convinsă că știți notorietatea din jurul familiei mele. Tare mă îndoiesc că ar accepta cineva de pe listă o invitație din partea mea. Nu pot oferi nimic util în direcția relațiilor sociale.

- Da, domnișoară Bromley, sunt perfect conștientă de bârfe. Dar nu cred că trebuie să lăsăm câteva zvonuri neplăcute să stea în calea unei perechi reușite pentru verișoara dumitale.

- Zvonuri neplăcute? Lucindei nu-i venea să-și creadă urechilor. Doamnă, vorbim de crimă prin otrăvire și despre așa-zisa sinucidere a tatălui meu. Toate zvonurile sunt nefondate, vă asigur. Cu toate acestea, stigmatul scandalului nu se îndepărtează așa ușor. Știți cum stau lucrurile în lumea bună!

- Știu cum stau lucrurile în lumea Societății Oculte, zise calm Victoria. Stați liniștită că, în acest mediu, o invitație din partea unui membru al familiei Jones nu poate fi ignorată.

- Nu înțeleg, spuse Lucinda, complet dezorientată.

- Din întâmplare, spre sfârșitul săptămânii are loc un eveniment important al Societății, explică Victoria.

Fiul și nora mea dau o recepție mare pentru a sărbători logodna nepotului meu, Thaddeus Ware, cu închinătoarea, Leona Hewitt. O mulțime de membri de înalt din Societate vor fi prezenți, inclusiv noul Martru și soția lui. O să am grijă ca dumneata, domnișoara Patricia și gentlemanii eligibili pe care i-am ales să fii pe lista de invitați.

- Dumnezeule mare, șopti Lucinda, uimită de îndrăzneala Victoriei.

La rândul ei, Patricia era brusc șovăielnică.

- Lecturile și seratele sunau bine, Lady Milden, dar mă tem că am puțină experiență în lumea socială.

- Nu-i cazul să te alarmezi, o liniști Victoria. Voi fi acolo să te ghidez la fiecare pas. Toate sunt incluse în serviciul pe care-l ofer.

- Dar dacă mă însoțiți, toată lumea va ști că sunt în căutarea unui soț, sublinie Patricia. Asta nu va face lucrurile un pic cam ciudate?

- Ba deloc, răspuse Victoria. Discreția intră de asemenea în atribuțiile mele. Ai încredere în mine, primind invitații la fiecare eveniment important al Societății zise ea făcând cu ochiul. Nu vei fi singurul meu client la bal.

- Cred că ar fi cel mai bine ca eu să nu vin, înteneveni Lucinda, panicată. Prezența mea acolo va genera numai comentarii și speculații. Numele de familie al Patriciei este McDaniel. Dacă nu sunt acolo, este foarte posibil ca nimeni dintre invitați să nu sesizeze că este rudă cu mine.

- Prostii, domnișoară Bromley! exclamă Victoria pănându-și ochelarii pe nas și întinzând mâna după toacă de scris. Te asigur că, atunci când vine vorba de lumea socială, timiditatea nu dă roade. Cei slabi sunt călcați în picioare. Numai cei puternici, îndrăzneți și foarte isteți supraviețuiesc.

În ciuda stingherelii, Lucinda aproape că începu să râdă.

- Vorbiți de parcă ați subscrie la teoriile lui Darwin.

- Nu vorbesc pentru toate speciile de pe pământ, zise Victoria, vârând tocul în călimară, dar fără îndoială noțiunile domnului Darwin se aplică în mod cert înaltei societăți.

Lucinda o studie o clipă.

- Ceva îmi spune că adevăratul motiv pentru care s-ar putea să reușim să punem în aplicare acest plan revoluționar se datorează faptului că vom avea sprijinul familiei Jones.

Victoria se uită peste rama ochelarilor și-i spuse:

- În cadrul Societății Oculte, familia Jones stabilește regulile, domnișoară Bromley.

- Și în afara Societății? întrebă Lucinda.

- În afara Societății, cei din familia Jones se conduc după propriile reguli.

capitolul 14

Ciocănitul de la ușă din dimineața următoare se auzi exact când Lucinda și Patricia erau la micul dejun. Doamna Shute așeză ceainicul pe masă și aruncă o privire dezaprobatore în direcția holului de la intrare.

- Nu-mi dau seama cine ar putea fi la ora asta, zise ea, ștergându-și mâinile de șorț.

- Poate este cineva bolnav și are nevoie de sfatul lui Lucy, își dădu cu părerea Patricia, întinzând mâna după o felie de pâine prăjită.

Doamna Shute clătină din cap într-o manieră rău prevestitoare.

- Cei din cartier care o cheamă pe domnișoara Bromley vin mereu pe la ușa de la bucătărie. Merg să vadă cine e!

Menajera ieși din salonul de dimineață cu o expresie sumbră pe chip. Patricia zâmbi.

- Îl compătimeșc pe cel care are ghinionul să se afle pe treptele de la intrare.

- Și eu, dar așa-i trebuie dacă bate la ușă la opt și jumătate dimineața, zise Lucinda, apucând ziarul. Titlul

principal din *The Flying Intelligencer* o făcu să inspire surprinsă: Doamne sfinte, Patricia, ascultă aici...

Se opri la jumătatea propoziției când auzi murmurul scăzut al unei voci masculine cunoscute.

- Pare a fi domnul Jones, zise Patricia, plină de încredință. Sigur are noutăți! Poate că a rezolvat cazul și a descoperit identitatea persoanei care l-a otrăvit pe lordul Fairburn.

- Mă îndoiesc, spuse Lucinda, lăsând ziarul jos și încercând să-și astâmpere mica agitație de nerăbdare stăruinită prin tot corpul. Sigur n-a avut suficient timp să-i interogheze pe toți vizitatorii care figurau pe lista dată de mine.

Silueta lui Caleb se ivi în cadrul ușii.

- Ai dreptate, domnișoară Bromley. Abia am parcurs jumătate din listă. Bună dimineața, doamnelor. Arătați amândouă foarte bine astăzi. Trecu în revistă platoul cu ouă prăjite și cod la grătar cu o expresie de vădit interes și întrebă: Vă întrerup micul dejun?

„Păi, desigur că ne întrerupi masa de dimineață”, se gândi Lucinda. Era detectiv. Normal că putea detecta ce era clar ca lumina zilei. Îl studie îndelung și fu ușurată să constate că arăta mult mai odihnit decât în ziua precedentă. Vânățiile de pe față erau încă foarte evidente dar păreau mai puțin dureroase. Era, de asemenea, mulțumită să simtă că tensiunea din aura lui se mai domolise puțin. Infuziile ei aveau efect.

- Te rog să nu-ți faci probleme, domnule, răspunse ea repede. Bănuiesc că ai venit deoarece ai ceva noutăți.

- Din păcate, am înaintat foarte puțin cu investigația, se scuză Caleb, uitându-se lung la ceainicul sclipitor, de argint, de parcă era o operă de artă. Apoi continuă: Însă au apărut întrebări noi. Speram că voi putea clarifica.

- Sigur, încuviință ea. Brusc îi trecu prin gând că ar putea fi flămând. Se încruntă. Ai mâncat deja?

- N-am apucat, zise Caleb cam prea repede. Noua menajeră n-a apucat să îmi învețe programul. Niciodată nu reușesc.

Patricia se arată confuză.

- Cine ce anume nu face niciodată, domnule?

- Menajerele, explică el, îndreptându-se cu pas ușor spre platourile cu mâncare, într-o manieră care îi păru Lucindei ca de hoț. N-apucă să-mi învețe programul. Micul dejun nu este niciodată gata când îl cer. M-aștept ca doamna Perkins să-și dea demisia curând, la fel ca și celelalte. Cercetă codul fript cu o expresie reverențioasă și continuă: Asta arată foarte apetisant!

„Nu mai am ce face decât să-l invit să ia loc“, se gândi Lucinda.

- Te rog, vino lângă noi, spuse ea brusc.

Caleb îi adresă un zâmbet neașteptat, care îi transformă trăsăturile. Lucinda simți că i se taie răsufierea. O fascinasă de la început, dar acum își dădu seama brusc că era în stare și s-o atragă. Ceea ce era neliniștitor. Se crezuse imună la farmecele masculine de când descoperise că Ian Glasson o păcălise.

- Îți mulțumesc, domnișoară Bromley! Cred că o să m-așez, acceptă el.

Bărbatul luă o farfurie și începu să se servească cu o promptitudine care ridică și mai multe suspiciuni. Când plecase ieri-dimineață, se interesase de ora ei obișnuită pentru micul dejun. Ea îi spusese opt și jumătate, gândindu-se că el dorea să-și potrivească ora următoarei sale vizite astfel încât să nu îi deranjeze masa de dimineață. Aruncă o privire spre pendulă. Era ora opt și treizeci și două de minute. Trase concluzia că nu era deloc o coincidență. Caleb Jones nu era bărbatul care să facă greșeli de acest gen.

Patricia se străduia să-și înăbușe un chicotit. Lucinda îi transmise din priviri un reproș, după care se uită la Caleb.

- Să înțeleg că schimbi foarte des angajații în casa dumitale, domnule Jones? întrebă ea cu răceală.

- Nu am nevoie de mulți servitori, răspunse el, umplându-și farfuria cu omletă. Locuiesc singur în vilă. Majoritatea camerelor sunt încuiate. Am nevoie doar de o menajeră și de cineva care să se ocupe de grădină. Nu-mi

place să am o mulțime de oameni care să se foiască în jurul meu când încerc să lucrez. Îmi distrag atenția.

- Înțeleg, comentă Lucinda neutru. Acum și ea chinuia să-și stăpânească râsul.

- Nu pricep, reluă Caleb, venind spre masă și așezându-se. Menajerele vin și pleacă precum trenurile. Rezistă o lună, două cel mult, după care îmi dau preaviz. Tot timpul trebuie să scriu agenției de servitori, anunțându-i să-mi trimită altă menajeră. E foarte enervant, vă spun drept!

- Care pare să fie nemulțumirea principală? se întereasă Lucinda.

- Nemulțumirea principală e că toate își dau demisia.

- Mă refeream la menajere, domnule! De ce pleacă din slujba dumatăle cu asemenea frecvență?

- Tot felul de motive, zise el vag. Luă o îmbucătură zdravănă de omletă, mestecă și înghiți. Apoi continuă. Câteva mi-au spus că le sperie să mă audă mergând prin bibliotecă și laborator târziu în timpul nopții. Că li se pare ca și când casa ar fi bântuită. Prostii superstițioase, desigur!

- Chiar așa, murmură Lucinda.

- Altele au pretins că le-au speriat anumite experimente pe care le fac din când în când. De parcă un pic de pulbere de magneziu aprinsă a făcut rău vreo dată cuiva.

- De fapt, se știe că poate face rău, domnule, interveni Lucinda. Au existat câteva accidente serioase printre fotografiile care au folosit diverse chimicale periculoase pentru efecte pirotehnice.

Caleb îi adresă o căutătură iritată.

- Încă n-am dat foc la casă, domnișoară Bromley!

- Ce bine, domnule!

Bărbatul reveni cu ochii în farfurie.

- În general, nemulțumirea pe care am auzit-o cel mai des din partea menajerelor mele este programul meu.

- Ai unul? întrebă politicoasă Lucinda.

- Bineînțeles că am un program. Faptul că se schimbă zilnic în funcție de proiectele la care se întâmplă să lucrez nu e din vina mea.

- Hm!

Concluzionând că era evident cazul să treacă la un alt subiect, Patricia interveni imediat:

- Lucy tocmai se pregătea să citească titlurile din ziar.

- Ce ai acolo? întrebă Caleb, uitându-se la ziarul din mâna Lucindei. Când surprinse antetul paginii, bărbatul scutură din cap dezgustat: Mda! *Flying Intelligencer*. Să nu credeți nici măcar un cuvânt din ce citiți în fișuca aia! Nu caută decât senzaționalul.

- Poate, rosti Lucinda, analizând titlul articolului. Dar trebuie să recunoști că acest articol este o relatare palpitantă a unei întâmplări bizare. Ascultați numai!

Lucinda începu să citească cu voce tare articolul:

SACRIFIU UMAN SÂNGEROS DEJUCAT DE SPIRITE

de Gilbert Otford

Se crede că niște mâini invizibile de pe Lumea Cea-laltă au oprit un ritual ocult sângeros și prin aceasta au salvat viața unui băiat nevinovat. Cei de la fața locului au povestit corespondentului nostru o experiență îngrozitoare.

Oricât de greu le-ar fi cititorilor noștri să creadă, poliția a confirmat că un cult ciudat, devotat forțelor demonice, practica de câteva săptămâni ritualuri groaznice chiar în inima Londrei.

În noaptea de marți, grupul a intenționat să sacrifice un băiat care fusese răpit de pe străzi în acest scop. Surprinzător, martorii pomenesc de forțe paranormale de dincolo de Văl care au intervenit în ultima clipă pentru a-i salva viața celui merit drept victimă.

Liderul cultului se autointitulase Slujitorul lui Charon. Poliția l-a identificat ca fiind domnul Wilson Hatcher din Rhone Street. Băiatul care risca să fie

sacrificat a fugit de groază de la locul respectiv și nu a fost de găsit pentru a comenta.

Poliția a arestat câteva persoane, inclusiv pe domnul Hatcher, pe care autoritățile îl cred nebun.

Corespondentul nostru a vorbit cu un informator care ne-a mărturisit că există zvonuri în sensul că presupusa victimă a fost salvată nu de spirite, ci de membrii unei societăți secrete dedicate cercetărilor paranormale...

- Ha! exclamă Caleb, mușcând dintr-o felie de pâine prăjită. Lui Gabe n-o să-i placă asta! Dar cred că nu poți opri gura lumii.

Lucinda lăsă ziarul în jos.

- Ieri a fost miercuri-dimineată, observă ea.

- Da, așa e! Caleb îi zâmbi doamnei Shute, care tocmai așezase o ceașcă și niște tacâmuri în fața lui. Mulțumesc, doamnă Shute. Apropo, codul v-a ieșit excelent!

- Mă bucur că vă place, domnule, replică doamna Shute, radiind de mulțumire, după care se retrase la bucătărie.

Patricia se uită la Caleb.

- De ce te preocupă dacă ziaristul s-ar putea să fi auzit niște bârfe despre Societatea Ocultă, domnule Jones?

- Există convingerea în rândul membrilor Consiliului că este indicat ca Societatea să nu ajungă hrană pentru presa de senzație. Caleb pescui cu lingurița niște gem dintr-un bol, apoi continuă: Sunt de acord! Dar mă îndoiesc că puțină bârfă despre existența unei societăți secrete de investigatori medium ar dăuna prea tare. La urma urmei, există o groază de grupuri și organizații dedicate studiului paranormalului în Londra. Ce-ar mai fi încă una?

- De asta n-ai dormit deloc în noaptea de marți, așa? remarcă Lucinda, bătând cu arătătorul în ziar. Dumneata ai fost mâinile nevăzute de dincolo de Vâl care l-a salvat pe băiat. Așa se explică durerea de la coaste și ochiul învințit!

- Am fost acolo, dar nu am fost singur, spuse Caleb întinzând gemul pe o felie de pâine prăjită. Un tânăr gentleman pe nume Fletcher, care are o aptitudine extrasenzorială extrem de neobișnuită, a fost cel care m-a ajutat să intru și care l-a luat pe sus pe Kit de pe altar și l-a scos afară din sala de sacrificiu. Am fost de față doar ca să mă asigur că liderul de cult nu scapă când poliția a intervenit. Vrei, te rog, să-mi dai cafeaua, domnișoară Bromley?

- Cum de a reușit acest domn să facă asemenea lucru? întrebă Patricia.

- Talentul său este abilitatea de a manipula energia în așa fel încât să distragă atenția. Într-un fel poate face ca lucrurile, sau chiar și el însuși, să dispară, cel puțin pentru o scurtă perioadă de timp. Este, de asemenea, foarte priceput să treacă de încuietori. În esență este magia-nul desăvârșit. Caleb se opri, căzând pe gânduri. Deși, din nu se știe ce motiv, n-a fost niciodată bun pe scenă. Bănuiesc că îl intimidă statul în lumina rampei.

- Chiar poate să facă să dispară lucrurile? repetă Patricia. Păi, asta este uimitor!

- Probabil are niște semințe de ferigă în buzunare, zise sec Lucinda.

Patricia se încruntă.

- Dar nu există semințe de ferigă. Ferigile se înmulțesc prin spori.

- A, dar anticii erau convinși că toate plantele se dezvoltă din semințe, adăugă Lucinda. N-au putut să găsească semințe la ferigi, așa că au tras concluzia că erau invizibile. Prin extensie, lumea a crezut că dacă cineva are semințe de ferigă în buzunare, l-ar face și pe el invizibil. Țineți minte versul din *Henric al IV-lea* al lui Shakespeare?

- Avem rețeta de semințe de ferigă, cită Caleb mestecând o altă îmbucătură de omletă. Pășim invizibili!

Patricia era încântată.

- Acest domn Fletcher pare a fi un gentleman foarte interesant. Să înțeleg că acum lucrează pentru agenția dumneavoastră, domnule Jones?

- Numai ocazional, răspunse Caleb turnându-și ca fea. Prefer să nu întreb despre celelalte surse de venit ale sale.

Lucinda îi examinează ochiul învinețit.

- Cât de des te pune în pericol cariera dumitale, domnule?

- Te asigur că nu-mi petrec fiecare noapte în bătaia smintiții care conduc culte periculoase.

Lucinda ridică din umeri.

- Sper că nu!

- De obicei am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu, adăugă Caleb.

- De ce v-ați implicat în cazul acela, domnule? întrebă Patricia.

Caleb ridică din umeri.

- Gabe a convins Consiliul că Societatea are obligația de a se ocupa de infractorii deosebit de periculoși care se întâmplă să posede puteri paranormale. Îi e teamă că poliția nu poate face mereu față în mod eficient unor astfel de răufăcători.

- Probabil are dreptate, zise Lucinda, umplându-și din nou ceașca de cafea. Mai mult decât atât, fascinația publicului din ziua de azi pentru paranormal nu ajută deloc dacă încep să apară prin presă relatări despre răufăcători cu puteri paranormale. În scurt timp, curiozitatea s-ar transforma în teamă și panică.

Surprins, Caleb se opri din mestecat și-i aruncă o privire ciudată. Lucinda înalță din sprâncene.

- Ce este?

Bărbatul înghiți.

- Exact asta spune și Gabe! Voi doi aveți clar opinii comune în privința acestor chestiuni.

- Care era talentul liderului de cult? se interesă Patricia.

- Hatcher avea darul de a atrage, înșelând și manipulându-i pe ceilalți într-un mod care poate fi descris doar ca hipnotic, deși talentul său nu era strict vorbind acela al unui hipnotizator, spuse Caleb. Probabil că ar fi trebuit să intre în rândul vindecătorilor recunoscuți.

Mi-a atras atenția, când a început să racoleze băieți de pe stradă pentru cultul lui.

- De ce vorbești despre talentul domnului Hatcher la timpul trecut? întrebă Lucinda.

Expresia lui Caleb deveni brusc sumbră.

- Pentru că se pare că n-o să-l mai poată exersa pe nimeni în afară de el.

Patricia făcu ochii mari.

- Ce vreți să spuneți?

- A devenit propria victimă a înșelăciunii pe care a practicat-o pe membrii cultului, explică el. Nu există nici o îndoială că Hatcher era dezechilibrat de la început, dar evenimentele din noaptea de marți l-au afundat și mai tare în lumea imaginară pe care și-a creat-o ca bază a cultului său. Acum crede că de fapt a reușit să străpungă Vălul dintre lumea asta și cealaltă, dar că, în loc să invoce un demon pe care să-l poată comanda, au venit forțele întunecate să-l distrugă.

- Ce mod cumplit de a se face dreptate, șopti Patricia.

- Da, confirmă Caleb, cu vocea lipsită de orice emoție. Cred că se poate spune și așa.

Bău din cafea și privi în oglinda care atârna pe perețe la capătul opus al mesei ca și când vedea într-o altă dimensiune. „Orice a zărit acolo nu i-a picat deloc bine”, se gândi Lucinda. Apoi tânăra avu un presentiment lămuritor. „Se teme să n-aibă soarta lui Hatcher.” Dar era o prostie! După cum îl descriesese chiar ea Patriciei, Caleb își stăpânea perfect talentul. La urma urmei însă, cine avea control complet asupra tuturor simțurilor proprii?

Lucinda puse ziarul pe masă.

- Legat de întrebările dumitale, domnule Jones, rosti ea cu fermitate.

Caleb își abătu privirea de la oglindă și de la eventualele gânduri negre care îl atrăsese pe moment. Se concentră asupra ei, expresia lui redevenind atentă.

- Ieri am vorbit cu trei dintre botaniștii de pe listă, Weeks, Brickstone și Morgan. Toți au pretins că nu cunosc pe nimeni care să semene cu descrierea lui Huisey, și inclin să-i cred pe cuvânt.

- Sunt de acord, declară Lucinda. Mai rămâne atunci spișera, doamna Daykin, care a cerut să-mi vadă sera cu aproximativ o săptămână înainte ca Hulsey să vină la mine.

- Da, așa e! Caleb scoase un carnetel din buzunar și îl deschise anunțând: Astăzi am de gând să vorbesc cu ea. Are ceva care îmi creează suspiciuni!

- Ce anume ți-a atras atenția?

- Doar o bănuială.

Lucinda zâmbi.

- Vrei să spui că aici intervine talentul dumitale!

Caleb mușcă jumătate din felia de pâine prăjită dintr-o singură îmbucătură înainte de a răspunde:

- Și asta! Am verificat deja în arhive. Nu este membră a Societății, dar crezi că ar exista posibilitatea să aibă un talent extrasenzorial ca al dumitale?

- Categoriec, răspuse Lucinda. Însă nu este la fel de puternică. Când a fost aici, chiar am făcut aluzie la posibilitatea ca ea să aibă unele capacități paranormale, dar s-a făcut că nu mă înțelege.

- Poate că nu-și dă seama, spuse Caleb. O mulțime de oameni cu aptitudini paranormale moderate le ignoră și se consideră obișnuiți. Abia când aceste puteri devin foarte evidente sau de natură neobișnuită, ori tulburătoare, încep să-și pună întrebări.

- Da, bănuiesc că așa e!

Caleb vâri mâna în haină și scoase un creion.

- Bun atunci, voi presupune că doamna Daykin are oarecare capacități paranormale. Ce altceva îmi mai poți spune?

- Foarte puține, din păcate. Am întâlnit-o doar o dată, atunci când mi-a trimis un bilet solicitând să vadă sera. Făcea să aibă în jur de patruzeci de ani. Mi s-a prezentat ca doamna Daykin, dar am avut impresia din ceva ce a spus că locuiește singură, deasupra prăvăliei ei.

Auzind asta, Caleb ridică privirea.

- Vrei să spui că nu crezi că este căsătorită?

Lucinda ezită, cântărind întrebarea.

- Nu sunt sigură. Cum spuneam, așa mi s-a părut. Poate că soțul ei este mort. Însă nu purta nici un semn de doliu. Dar a pomenit o dată în timpul vizitei că are un fiu. O femeie cu un copil născut în afara căsătoriei s-ar recomanda foarte probabil ca doamna cutare.

- Îi merg bine afacerile?

- Nu pot spune cu certitudine. Nu i-am vizitat spițeria. Dar era cu siguranță bine îmbrăcată și purta un colier care arăta destul de scump, cu o camee. Bănuiesc că o duce bine.

- Te-ai înțeles bine cu ea?

- Nu era cea mai simpatică persoană pe care am întâlnit-o, declară sec Lucinda. Singurul lucru pe care îl aveam în comun era interesul nostru pentru proprietățile medicinale ale plantelor.

- Cum a aflat de speciemenele din sera dumitale?

Patricia se uită la el, surprinsă de întrebare.

- Toată lumea din sfera botanică știe despre plantele lui Lucy, domnule Jones! Nu-i nimic ciudat ca o spițeră de succes să fi știut de colecția verișoarei mele, nici să fi fost curioasă să o vadă!

- Doamna Daykin lucrează evident în domeniu de ceva timp, spuse Caleb. Se întoarse iar spre Lucinda: Te-a mai căutat înainte?

- Nu, răspunse Lucinda. A fost o singură vizită.

- Care a avut loc în ce dată? întrebă Caleb.

Lucinda se strâmbă.

- Mi-era teamă că o să mă întrebi asta. Nu-mi amintesc data exactă, deși sunt sigură că am făcut o însemnare în jurnalul meu. Totuși pot să-ți spun că a fost cu puțin înainte de vizita lui Hulsey.

- L-ai arătat feriga?

- Da, împreună cu multe alte exemplare pe care am crezut că un spițer le-ar considera interesante. Cu toate acestea, n-a părut deosebit de interesată de soiul meu de *Amazonensis ameliopteris*.

Patricia lăsă în jos cana de cafea.

- Poate că și-a ascuns în mod deliberat interesul.

- De ce-ar face asta? întrebă Lucinda.

O căldură ciudată aprinse ochii lui Caleb.

- Pentru că are legătură cu Hulsey, rosti el foarte calm. Știa că el ar fi interesat de țeriga dumitale. De fapt, în îndoială, el a trimis-o aici.

- Chiar credeți asta? întrebă Patricia.

- Momentul vizitei ei coincide cu dispariția celei de-al Treilea Cerc. Mai mult ca sigur, Hulsey era în căutare de patroni și disperat să-și reînnoiască studiul despre vise. Bănuiesc că a trimis-o pe Daykin aici într-un fel de misiune de recunoaștere. Probabil că a mai trimis-o la multe alte grădini botanice în căutare de ierburile și plante pe care le-ar putea folosi. Se uită la Lucinda. Dar colecția dumitale era de un interes special pentru el!

- De ce? întrebă Patricia.

- Pentru că Hulsey este membru al Societății, o lămură Caleb. Este în mod sigur conștient că părinții domnișoarei Bromley nu erau orice fel de botaniști, ci botaniști cu puteri paranormale. Avea toate motivele să se aștepte ca această seră să includă probabil niște exemplare cu proprietăți paranormale. A trimis-o pe Daykin mai întâi să inspecteze speciile, fiindcă n-a vrut să-și asume riscul de a veni aici decât dacă era necesar. Înseamnă că știe că Societatea îl caută.

Lucinda analiză ipoteza.

- Când Daykin i-a raportat că există o anumită țerigă cu proprietăți paranormale în colecția mea, mi-a solicitat și el o vizită în seră pentru a vedea cu ochii lui dacă nu i-ar fi utilă și ca să încerce s-o fure.

Caleb dădu afirmativ din cap o dată, foarte sigur acum.

- Așa pare că a fost.

- Ce se va întâmpla în continuare? întrebă Patricia. Bărbatul închise carnetelul.

- Am de gând să-ți fac o vizită doamnei Daykin, de îndată ce termin acest mic dejun excelent.

- Via merge cu dumneata, declară Lucinda.

Caleb se înclină.

- De ce naiba ai vrea să faci asta?

- Ceva îmi spune că doamna Daykin ar putea fi un pic incomodată să vorbească cu dumneata. Prezența mea va ajuta s-o liniștească.

- Vrei să spui că aş putea-o intimida?

Lucinda îi întoarse zâmbetul ei cel mai grațios.

- Fii sigur că nu este nimic în neregulă cu manierele dumitale sociale, domnule! Doar că unele femei ar putea fi oarecum alarmate la vederea unui domn care pare că a fost implicat recent într-o bătaie. Își dresе glasul intenționat și reluă: Un domn care chiar a fost implicat într-o bătaie!

Caleb se întunecă la față.

- Nu m-am gândit la asta!

- Urmările unor violențe recente sunt dificil de ignorat, continuă ea pe un ton blând. N-ai crede, dar îți spun din surse sigure că există persoane slabe de înger care sunt destul de șocate de acest gen de lucruri!

Caleb aruncă iar o privire în oglindă și oftă resemnat.

- Poate ai dreptate. Ce norocos sunt că nervii dumitale nu sunt atât de ușor de zdruncinat, domnișoară Bromley!

capitolul 15

Strada îngustă era învăluită în ceață. Din interiorul trăsurii era dificil de zărit șirul întunecat de prăvălii, cu atât mai puțin de citit numele de pe firmele acestora. Anticiparea făcea sângele să-i alerge mai iute prin vene lui Caleb. Era pe cale să descopere ceva foarte important aici, astăzi. O simțea.

- Nu poți să vezi nici până la doi metri în pâcla asta, îi spuse el Lucindei.

Ea ?? privi.

- Să înțeleg că ți se pare că e un lucru bun?

- Doamna Daykin nu ne va observa până în momentul când deschidem ușa și intrăm în prăvălia ei.

- Ești convins că este implicată în treaba asta?

- Da, și dacă am desparte, va avea moarte și va merge de amănândi. De mine, pentru că îi sunt recunoscător și vreau un zâmb cu țipi stălcăți. De dumneata, din cauza furiei și frigi.

- Dar dacă te împeli și ești nevinovată!

- Am să mă o să așăză naci un fel de rețineri și să răspund la întrebări, mai ales din moment ce vei fi pe lângă pentru a o asigura că nu sunt un călhar.

Calea deschise portiera, lovi cu piciorul scărița și se dădu jos, încercând să nu strănucie cunoscute mai mult decât era necesar. Se mișcă puțin mai încet decât ar fi trebuit, datorită tonicelor Ludo's, dar încă mai avea dureri pe alocuri.

Perspectiva de a găsi răspunsuri avea, de asemenea, un efect terapeutic. Fiorul ca de gheață al vânătorii îi văsa singele. Când începuse mâna să ajute pe Lucia să se descurce și să se încordată de entuziasm. Eropul se mișcă în jurul din jurul lor. Intimitatea senzației împănate îl înceta și se întindea în sinea lui dacă și ea avea același magnetism sensual.

Lucia îi săvârși voaleta pălăriei pentru să se potă să și dădu mâna înmănușată. El o prinsese, mâna și degetele în jurul ei, săvârșind în gând cămășii și înmănușele delicate. Reușea să-i simtă și înmănușele pe sub materialul mânușii. Când ea îi cuprinsese mâna, ea simțea că și-și găsea echilibrul pe treptele și săvârșea de puterea înmănușii ei. „Toată mâna mea este gălăgărită în tine”, șoptea el. Era mai puțin decât știa.

Se îndreptară spre ușa prăvăliei. Nu se vedea nici un bărbat în verșe.

- Ai crede că se fi trebuit să lase aprinsă o lumânare în interior, dar fiind ceața de astăzi, observă Lucia că lumânările erau întinse.

- Da, spunea Caleb, simțind un fior rece de cămășii și înmănușele întinse. „Intinse lumânările!”

Lucia nu. Era întinse.

- E închis, constată exasperată Lucinda. Ne-am pierdut timpul.

- Nu neapărat!

Barbaterul vârt mâna în buzunarul hainei și scoase un obiect speraclu. Lucinda inspiră brusc și scurt.

- Dumnezeu mare, domnule, doar nu vrei să ne dăm ca niște hoși în prăvălie!

- Nu există nici un semn de „Închis” în geam, spuse Calb. Ești o cunoștință profesională a ei. Este rezonabil de presupus că, preocupată fiind ca doamna Daykin să nu fi avut un accident sau să fi căzut la pat, ai merge înaintea ei ca să te interesezi de ea.

- Dar nu este nimic care să ne indice că ar fi ceva în neregulă!

- Nu poți fi niciodată prea atent. Spițeriile sunt tot un periculoase.

- Dar —

Barbaterul deschise ușa, o apucă de braț și o împinse înăuntru, închizând ușa după ei înainte ca ea să termine propoziția.

- Ei bine, cred că o mică violare de domiciliu e ne semnificativă în comparație cu riscul de a fi arestată pentru otrăvirea lordului Fairburn, declară Lucinda. Vocea ei era ceva mai subțire și mai ascuțită ca de obicei, dar părea destul de calmă.

- Ai trebuie gândit, domnișoară Bromley, comentă Calb. Tu ești spre bine, așa zic eu mereu.

- Am senzația că n-ai mai spus asta niciodată până acum, domnule Jones.

- Am întrebat din nou binecuvântați cu un temperament calm și puțin spus întotdeauna genul ăsta de bazaconii. Tu ești ochii din cauza vâlului, dar o simțea prima dată în viața acela atotcunoscător al ei.

- Te simți rănit, nu-i așa? Il întreba ea.

Calb îl surprinse de parcă s-ar fi izbit brusc de un perete și se simțea rănit fără aer. „Doamne sfinte!”

Lucinda se gândi de la începutul asocierii lor că era o femeie rănită. Cu toate acestea, chiar și pentru ea, nu se simțea foarte rănită.

- Poftim? se miră el, fără să-i vină ceva mai inteligent în minte.

- Simțurile dumatiale extrasenzoriale, explică ea calm. Sunt stârnite. Simt energia care se învârte în jurul dumatiale.

- Simțurile mele. Da! Stârnite. Se poate spune și așa. Se concentrează să cerceteze încăperea din priviri, apoi adaugă: Nu-i termenul pe care îl folosesc în general, dar e destul de exact. În felul lui.

- Ce cuvânt ai prefera?

- Elevate. Sporite. Treze. Încinse.

- Încinse! Hmm! Da, asta este o descriere foarte bună pentru ceea ce simte cineva când trăiește cu maximă intensitate o experiență extrasenzorială. Implică o senzație de căldură, la fel ca atunci când cineva parcurge repede, în fugă, un șir de trepte. Aceste mișcări fizice dau o senzație de căldură. Pulsul îți bate mai repede. Se poate chiar și transpira ca urmare a căldurii interne.

Imaginația lui invocă viziunea captivantă a trupului ei umezit de fierbințeala dorinței sexuale. Propriul lui puls se accelerează rapid.

- Energia este energie, murmură el, indiferent de locul din spectru unde este produsă.

- Nu m-am gândit la ea în termeni de fizică.

Caleb simți că i se încheștează maxilarul.

- Domnișoară Bromley, mă întreb dacă am putea continua această discuție foarte interesantă altă dată. Mi se pare că îmi distrage atenția.

- Da, desigur. Îmi pare rău!

Caleb își îndreptă din nou atenția spre interiorul prăvăliei. Umbrele groase formau o obscuritate palpabilă, la fel de groasă precum ceața de dincolo de ferestre. Atmosfera era grea de miresme de ierburi uscate, condimente și flori, precum și de arome mai acide, medicinale.

- Oh, vai, șopti Lucinda. Feriga mea!

- Poftim? Unde?

- Mă tem că doamna Daykin vinde otravă în această spițerie! Umerii ei înțepeniră. O otravă făcută din feriga mea.

- Ești sigură?

- O simt! Lucinda păși încet prin prăvălie și merse în spatele teighelei din față. Sunt urme ale ei aici, în spate!

Caleb o privi.

- Este otrava care l-a ucis pe Fairburn?

- Da! Lucinda începu să deschidă sertarele și dulapurile, apoi continuă: Dar nu cred că ținea o doză de rezervă aici. Cum spuneam, pot detecta niște urme foarte vagi. În trecut a mai vândut și alte tipuri de otrăvuri, pe care de asemenea le sesizez.

- Bănuiesc că asta explică succesul ei în afaceri.

Caleb începu să umble prin cameră, inspectând-o cu un al șaselea simț, căutând detalii pe care i-ar fi fost imposibil să le observe cu simțurile normale. Puse cap la cap piesele clare alcătuind în minte un labirint multidimensional.

- Ce cauți? întrebă Lucinda.

- Lucruri, spuse el absent. Detalii. Elemente care par în regulă și cele care nu. Îmi pare rău, Lucinda, nu știu cum să-ți explic talentul meu.

- Ce se întâmplă dacă doamna Daykin revine cât noi suntem aici? întrebă ea neliniștită.

- Nu o să vină.

- Cum poți fi atât de sigur de asta?

Caleb frunzări un teanc de chitanțe.

- Nu cred că doamna Daykin mai trăiește.

- E moartă?

- Aș spune că există o probabilitate de nouăzeci și opt la sută ca răspunsul să fie da.

- Dumnezeuule mare, cum poți să știi asta? Lucinda își strânse voalul sus pe borul pălăriei și privindu-l cu uluire, reluă: Ce anume din atmosfera încăperii îți dă impresia de moarte?

- Există un anumit tip de reziduu extrasenzorial lăsat de forțele malefice și de actele de mare violență.

- Și le poți simți?

- Face parte din darul meu, zise el deschizând un sertar și scoțând un teanc de hârtii. Sau blestemul meu, depinde de punctul de vedere al fiecăruia.

- Înțeleg, spuse ea blând. Trebuie să fie un talent dificil, având în vedere că există atât de multă violență în lume.

Caleb se uită la ea peste tețghea și se simți obligat să-i spună adevărul întreg, chiar dacă știa că l-ar putea disprețui pentru asta.

- În mod clar vei fi îngrozită să afli că în momente ca acestea trăiesc o stare ce poate fi descrisă doar ca o exaltare înviorătoare.

Lucinda nici măcar nu clipi.

- Înțeleg.

O privi fix câteva secunde, crezând că nu l-a auzit ea bine.

- Mă îndoiesc că înțelegi, Lucinda.

- Nu este nimic ciudat la reacția dumitale, domnu le. Îți folosești simțurile în maniera în care natura le-a intenționat. Și eu trăiesc un sentiment similar de satisfacție când am posibilitatea să creez o infuzie tămăduitoare, care îi va îmbunătăți dispoziția unei persoane sau chiar salva viața.

- Spre deosebire de dumneata, eu nu mă ocup de salvarea de vieți sau de minți, zise el. Caut răspunsuri la enigmele create de violență.

- Și în timpul acesta salvezi vieți, insistă ea, așa cum l-ai salvat pe băiatul care a fost răpit de cultul acela.

Nu era sigur cum să răspundă la asta.

- Crede-mă când îți spun că oricine a intrat aici cu gânduri violente a plecat mulțumit știind că misiunea i-a reușit.

- Poți detecta și asta?

- Da!

Lucinda se uită la un vraf de hârtii pe care el le scoase din sertar.

- Ce ai acolo?

- Chitanțe. Cele mai recente sunt de ieri. Nu-i nici una cu data de azi. Caleb puse hârtiile la loc în sertar și apucă ziarul așezat pe un raft în spatele tețghelei. Comentă: Este vechi de o zi. Totul pare că s-a oprit în loc în această prăvălie ieri la un moment dat.

- Ești sigur că doamna Daykin nu a plecat pur și simplu în grabă, lăsând totul așa?

Bărbatul deschise casa de marcat și scoase o mână de bancnote și câteva monede.

- Dacă ar fi fugit, sunt sigur că ar fi luat cu ea câștigurile de peste zi.

Lucinda contemplă banii cu o expresie sumbră.

- Da. Apoi chipul ei înregistrează șocul. Vrei să spui că este încă aici?

Caleb examinează un șir de borcane mici de drogherie, etichetate îngrijit înainte de a răspunde:

- E la etaj, fără îndoială.

- Și dumneata te fâțâi pe aici căutând indicii, când știi că la etaj se află o femeie moartă?

Pentru prima dată vocea ei păru realmente șocată; nu, de-a dreptul indignată. Bărbatul o privi, încruntându-se ușor.

- Așa lucrez eu. Îmi place să am o imagine de ansamblu. Mă voi ocupa de cadavru când va fi momentul...

- Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, luând-o spre scări. Ne vom ocupa de cadavru acum! Pentru informarea dumatăle, domnule, cei morți au întâietate. Indiciile pot aștepta.

- De ce? întrebă el, impasibil. Femeia a murit de ore bune. Foarte probabil în timpul nopții. Dacă mai întârziem cu câteva minute descoperirea cadavrului datele problemei nu se schimbă cu nimic.

Dar Lucinda era deja pe scări, apucându-și rochia amplă cu ambele mâini ca să-și ușureze mersul. Volanele tivului foșneau pe trepte, dezvăluind frânturi din ghețele ei cu toc.

- Este o chestiune de decență și respect, domnule, zise ea cu asprime.

- Hm! comentă el, urmând-o pe scări. Nu m-am gândit la problemă în termenii aceștia.

- Evident! Erai prea preocupat cu strângerea de dovezile și indicii.

- Este ocupația mea, Lucinda! Cu toate acestea continuă să urce după ea.

Nu voia să descopere singură cadavrul. Risca să deranjeze neintenționat anumite dovezi importante.

- Chiar crezi că vom găsi corpul doamnei Daykin într-una din camere? întrebă Lucinda când ajunse la capul scării.

- Cadavrele sunt greu de ascuns și cărat. De ce se deranja criminalul să ia victima de la locul crimei?

- Victima? Tânăra se opri cu mâna înmănușată la clanță. Atunci, crezi că este un caz de crimă?

- Păi, da, desigur. Oare nu despre asta am tot vorbit până acum?

Mâna ei se strânse în jurul mânerului rotund.

- M-am gândit că s-ar putea să-și fi luat viața.

- Să se sinucidă? De ce naiba ar face asta?

- Din remușcare? Pentru toate otrăvurile mortale pe care le-a vândut?

- Se pare că vindea astfel de lucruri de multă vreme. Mă îndoiesc să fi fost lovită brusc de remușcări în ultimele douăzeci și patru de ore.

Caleb începea să se îngrijoreze. Lucinda părea să fi intrat într-o stare de spirit foarte ciudată. Poate din cauza faptului că erau pe punctul de a da peste un cadavru. Nu, nu era numai asta, chibzui el. Altceva. Era încă peabil să explice emoțiile puternice, dar cu siguranță le recunoștea când le vedea. Sub fațada aceea de calm rece, Lucinda era agitată.

Întinse mâna spre clanță și-i acoperi mâna înmănușată cu a lui.

- Ce este? Ce s-a întâmplat?

Lucinda se uită în sus la el, cu ochii înspăimântați.

- Dar dacă doamna Daykin a fost ucisă din cauza mea, Caleb!

- Dă-te, deci asta era problema! Îi luă fața între mâinile înmănușate, forțând-o să se uite în ochii lui. Ascultă-mă cu atenție, Lucinda! Indiferent ce s-a întâmplat în camera suspectă, nu e vina ta. Dacă doamna Daykin este moartă, cum cred eu, e pentru că a fost oarecum implicată în această poveste cu otrava.

- Poate că a fost doar un martor nevinovat, care a tăcut greșeala să-i spună doctorului Hulsey că dețin o teriță neobișnuită.

- Oprește-te, Lucinda! Doamna Daykin a fost orice, numai martor nevinovat, nu! Chiar tu ai spus că vindea otravă de ceva timp.

- Dar dacă persoana care vindea otrava în această prăvălie era altcineva? Un angajat, poate? Este posibil ca doamna Daykin să nu fi știut ce se întâmplă.

- Știa!

- A fost spițer, era o femeie cu un adevărat talent pentru vindecare, și cu siguranță n-ar fi fost...

- Știi cum se spune: „Ceea ce este destul de puternic să vindece este destul de puternic săucidă”. Fără îndoială, din comerțul cu otravă se câștigă bine. Lăcomia poate fi un motiv.

Ușor, dar ferm îi luă mâna de pe mâner și deschise ușa. Miasma morții se răspândi în jur.

- Doamne sfinte! Lucinda scoase dintr-un buzunar o batistă delicată din pânză de olandă brodată și-și acoperi nasul și gura. Ai avut dreptate!

Și el își scoase batista pentru a atenua mirosul. Din păcate, nimic nu putea atenua impactul psihic. Corpul nu mai genera nici un fel de aură de energie, iar actul morții în sine își pusese amprenta pe toată camera.

Nu exista nici un indiciu de violență fizică. Femeia de pe podea părea să se fi prăbușit pur și simplu. Dar ochii și gura îi erau larg deschise într-o expresie de groază încremenită.

- Este doamna Daykin, confirmă șoptit Lucinda.

- Otrăvită? întrebă el.

Lucinda se apropie de femeia moartă. Rămase o clipă privind în jos. Caleb simți șoapta curenților psihici și știu că Lucinda își sporise simțurile.

- Nu, spuse ea, foarte sigură. Dar nici nu observ vreun semn de rană. Poate că a suferit un accident cerebral sau un atac de cord.

- Prea ar fi o coincidență, nu crezi?

- Da. Dar, dacă nu din cauze naturale, cum a murit?

- Nu știu, dar cu siguranță a fost ucisă. Mai mult decât atât, l-a primit pe criminal în această cameră.

- Poți simți asta cu talentul tău? întrebă ea, în mod evident impresionată.

- Nu. O pot deduce din faptul că nu există vreun semn de intrare forțată.

- Ah! Da, înțeleg ce vrei să spui. Un iubit, poate?

- Sau un partener de afaceri. În scurta mea carieră de anchetator, am descoperit că oricare dintre aceștia poate fi un trădător.

Menținându-și simțurile treze, Caleb cercetă camera rapid și sistematic. O văzu pe Lucinda cu coada ochiului cum se apropie de o masă laterală și ridică o fotografie înrămată.

- Acesta trebuie să fie fiul ei, zise ea. Cel despre care mi-a pomenit când m-a vizitat. Îmi pare cunoscut!

Caleb studie fotografia unui tânăr de vreo douăzeci de ani. Stătea țeapăn la poză, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Dădea semne timpurii de chelie și avea o privire de o intensitate fixă, tipică portretelor fotografice.

- Îl recunoști? întrebă Caleb.

- Nu. Doar că, pe moment, când m-am uitat prima dată la imagine, am avut în treacăt impresia că seamănă cu cineva cunoscut. Lucinda clătină din cap și așeză fotografia pe masă. Probabil din cauza asemănării cu mama lui.

Caleb se uită la Daykin.

- Nu prea seamănă cu ea, dar bănuiesc că aduce cumva și cu ea în înfățișare.

- Da. Îl urmări cum deschide sertarele unui birou mic. Ceva interesant acolo?

- Facturi, scrisori către firmele care îi furnizau ierburile medicinale și chimicalele. Apoi frunzări printr-un alt teanc de hârtii. Nimic personal! Dădu să închidă biroul, dar se opri când văzu o hârtie mică, ascunsă într-un ungher. O scoase.

- Ce este? întrebă Lucinda.

- O serie de cifre. Se pare că e o combinație de seif.

- Nu îl văd, declară Lucinda.

Caleb fu străbătut de un val de certitudine.

- Este aici, pe undeva!

Îl găsi o clipă mai târziu, ascuns în spatele tăbliei patului mic. Cu combinația scrisă pe bucata de hârtie îl deschise imediat. În interior erau un carnet și trei pachete mici. Caleb simți din nou cum energia din jur se intensifică și o recunoscă intuitiv. Lucinda!

Tânăra puse mâna pe brațul lui pentru a-l opri.

- Fii atent! Aceste pachete conțin otravă, același tip care la ucis pe lordul Fairburn.

Era sigur că avea dreptate. Simți un val de satisfacție.

- Ți-am spus că doamna Daykin nu era un spectator nevinovat, zise el.

Scoase caietul și-l răsfoi repede.

- Ce este? întrebă Lucinda, uitându-se peste umărul lui. Scrisul pare un nonsens.

- Este un cod. Caleb studie însemnările criptate pentru câteva secunde, apoi zâmbi ușor când tiparul îi sări în ochi aproape imediat. Unul foarte simplu! Cred că am găsit însemnările doamnei Daykin despre vânzările de otravă. Spellar va fi încântat. Acest caiet îi poate oferi informațiile de care mai are nevoie pentru a închide cazul Fairburn, precum și alte câteva.

- De ce oare să fi ținut doamna Daykin evidența unor astfel de tranzacții? Sunt probe incriminatorii.

Un alt val de certitudine ca o șoaptă îi răscoli simțurile lui Caleb.

- Trebuie să fi ajuns la concluzia că riscul era mai mare decât profitul afacerii.

- Ce vrei să spui?

Arată spre caiet și explică:

- Acest jurnal reprezenta materialul perfect pentru șantaj.

- Dumnezeu mare! Doamna Daykin câștiga pe toate planurile. Mai întâi vindea otrava, apoi storcea bani de la cei care o foloseau. O femeie de afaceri pe cinste!

capitolul 16

Trei zile mai târziu, la ora unu, Lucinda stătea cu Victoria pe o banchetă moale de catifea, amplasată într-un balcon la etaj, cu vedere spre o sală de bal strălucitoare. Amândouă studiau decorul luminos. Recepția dată în cinstea recentei logodne dintre domnul Thaddeus Ware și domnișoara Leona Hewitt era de un fast nemaipomenit. Însă Lucinda și Victoria nu se uitau la invitații de onoare.

- Fac un cuplu foarte atrăgător, comentă Victoria, privind atent prin micul binoclu de operă. Dar mi-e teamă că iese din discuție să facă pereche. Tânărul domn Sutton nu se potrivește deloc.

- Ce păcat! declară imediat Lucinda. Pare un domn foarte plăcut.

- Este. Victoria coborî binoclul, sorbi o înghițitură de șampanie din pahar și încheie: Doar că nu e tocmai potrivit pentru verișoara ta!

- Vă dați seama tocmai de aici?

- De la distanța asta simt doar o vagă undă a curenților de rezonanță dintre ei, dar îmi este suficient să știu sigur că nu-i potrivit pentru ea!

Lady Mildren făcu un mic semn în carnețel și ridică iar binoclul cu o precizie militărească. Lucinda îi urmări privirea. La parter, un număr mare de cupluri, îmbrăcate elegant, inclusiv Patricia și necorespunzătorul domn Sutton, dansau pașii senzuali ai unui vals. Patricia arăta în același timp nevinovată și fermecătoare într-o rochie de satin de un roz pal, tivită cu o cascadă de tul roz. Brațele îi erau acoperite de mănuși lungi roz, iar în păr îi străluceau ornamente delicate din flori roz.

Lucinda era perfect conștientă că și ea la rândul ei avea o înfățișare aparte, dar care nu putea fi catalogată drept nevinovată. Croitoreasa Victoriei îi alesese o mă-tase albastră, nuanța cobaltului. Perfectă pentru plerle rouge și ochii ei albaștri, după cum declarase Madam LaFontaine cu accent franțuzesc puternic, care probabil își avea originea din zona docurilor, nu din Paris.

Rochia avea un decolteu generos, dezvelind o suprafață destul de îndrăzneată de umăr și bust, după aprecierea Lucindei. Madam LaFontaine refuzase să-i ridice decolteul chiar și cu un centimetru. Victoria fusese de acord cu ea și o sfătuisese pe Lucinda: „Singurul mod de a scăpa de o reputație notorie este să faci paradă de ea. Trebuie să fii îndrăzneată!”

Lucinda nu era pe de-a-ntregul sigură că abordarea femeii de lume era una corectă, dar categoric Victoria se pricepea când venea vorba de pețit. Carnețelul de dans al Patriciei era plin de rezervări. „O să fie epuizată când se va termina balul”, se gândi Lucinda, zâmbind ușor. Probabil că o să facă găuri în pantofi de la atâta dans. De fiecare dată când se retrăgea de pe ring, Patricia abia apuca să bea câteva înghițituri de limonadă, înainte ca un alt tânăr să pretindă că îi venise rândul s-o invite.

- Ce vedeți când vă uitați la o cameră plină de oameni, Lady Milden? întrebă Lucinda.

- Foarte multe cupluri care n-ar fi trebuit să se căsătorească și cam tot atâtea perechi implicate în legături extraconjugale.

- Trebuie să fie destul de trist.

- Este. Victoria lăsă binoclul deoparte și mai luă o gură de șampanie. Dar mi se pare că noua mea carieră ca pețitoare îmi ridică totuși moralul. Vezi tu, o pereche reușită este un antidot!

- Dacă am numărat bine, Patricia a dansat cu nouă potențenți diferiți, spuse Lucinda. Câți ar mai fi?

- Încă doi din dosarele mele, dar am mai văzut mulți alți domni care nu sunt clienții mei și care au reușit să-și treacă numele în carnețelul ei. N-am nimic împotriva. Întotdeauna îmi place să îngădui neprevăzutul. Uneori, doi oameni pur și simplu se găsesc unul pe altul, fără nici un ajutor de la vreun pețitor. Nu trebuie exclusă această posibilitate. Doar așa s-au întâlnit Thaddeus și Leona.

- La un bal ca asta?

- Ei bine, nu chiar, recunosc Victoria. De fapt într-o galerie de muzeu.

- Ah, au interese artistice comune.

- Nu, răspuse Victoria. Era miezul nopții și nu înțeleseseră unul pe altul. Era un rezul reciproc în artă i-a adus împreună. Amândoi erau acolo pentru a fura un anumit artefact de la un om foarte rău. Erau să moară amândoi.

- Dumnezeu! Cât de... Se opri pentru că nu găsea cuvântul potrivit: Neobișnuit!

- Chiar sunt un cuplu neobișnuit! El are un talent pentru hipnotism. Ea lucrează cu cristale.

Lucinda se uită în jos la Thaddeus și Leona. Fără să realizeze avea veleități de peșitoare, chiar și de la această distanță putea simți legătura de intimitate dintre ei, din modul în care Thaddeus stătea aproape de logodnica lui și în felul în care ea îi zâmbea.

- Sunt foarte norocoși că s-au găsit unul pe altul, spusese ea încet.

- Da, confirmă Victoria. De îndată ce i-am văzut împreună, am știut că fac o pereche perfectă!

- Ce veți face dacă nici unul dintre domnii de aici din seara asta nu se dovedește a fi potrivit pentru Patricia?

- Am programate o serie de ceaiuri, lecturi, vizite la muzeu și galerii de artă, precum și un alt bal săptămâna viitoare. Nu te teme, o să găsesc pe cineva pentru ea.

- Aveți o atitudine pozitivă față de tot ce e legat de munca dumneavoastră.

- E simplu atunci când am un client fermecător ca verișoara ta, comentă Victoria.

- Ce se întâmplă când vă confrunțați cu un potențial client care nu este foarte încântător?

Victoria îi aruncă o privire aprigă, cercetătoare.

- De ce întrebî?

Lucinda roși.

- A fost doar o întrebare ipotetică!

Victoria își luă ochelarii și-și îndreptă iar atenția spre ringul de dans.

- Dacă te refereai la Caleb Jones, nu cred că se va pune vreodată problema.

- De ce nu?

- Caleb Jones e un bărbat foarte complicat și devine tot mai mult pe zi ce trece.

- Este un mod politicos de a spune că nu-și va găsi niciodată perechea potrivită?

- Am înțeles că ai petrecut ceva timp cu el în ultima vreme. Sigur ți-ai dat seama că el nu vede lumea într-un mod considerat normal de majoritatea oamenilor. Nici nu este previzibil deloc când vine vorba de bunele maniere.

Lucinda se gândi la obiceiul lui Caleb de a apărea la ușa ei în fiecare dimineață.

- Nu se conformează normelor obișnuite de etichetă, zise ea. Recunosc asta.

- Pfu! Știe cum să se comporte, la urma urmei este un Jones! Dar manierele sale sunt deplorabile. Este nerăbdător cu ceilalți până la grosolanie și evită ori de câte ori este posibil adunările sociale. Știu din surse sigure că atunci când este acasă își petrece fiecare moment singur în laboratorul și biblioteca lui. Câte femei ar putea fi fericite cu un astfel de om?

- Păi...

- Se va căsători, desigur! Este un Jones, e de datoria lui. Dar mă îndoiesc că-mi va cere să-i găsec o pereche. Victoria puffni: Slavă Cerului!

- Chiar nu credeți că i-ați putea găsi o parteneră potrivită?

- Să spunem doar că mă îndoiesc că el și femeia cu care în cele din urmă se va căsători vor cunoaște vreodată adevărata fericire conjugală. Nu că astfel de situație iar face unici în vreun fel. Într-adevăr, aceasta este norma în înalta societate.

- Sunt de acord că domnul Jones poate fi oarecum delicat în purtări, dar cred că ceea ce percepeți la el ca personalitate dificilă este doar un efect secundar al talentului și al autocontrolului la care apelează ca să-l stăpânească.

- S-ar putea să fie adevărat, dar când ajungi la vârsta mea, draga mea, îți vei da seama că un grad atât de extrem de stăpânire de sine nu este deosebit de atrăgător

la un bărbat. Tinde să-l facă rigid, neînduplecat și inflexibil.

Lucinda își aminti că o observație similară îi prezintă și ea Patriciei. Cu toate acestea, era deprimată și se gândească la toate acele motive pentru care Caleb nu și-ar găsi fericirea.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Victoria continuă:

- Dacă mă întrebi pe mine, mă îndoiesc foarte tare dacă el va remarca măcar propria lipsă de satisfacție maritală. Nu e în firea lui să se îndrăgostească. O să-i pună un inel pe deget unei femei, o s-o lase însărcinată și apoi va reține în laboratorul și biblioteca lui.

- Vreți să spuneți că domnul Jones este imun la pasiuni puternice? întrebă șocată Lucinda.

- Într-un cuvânt, da!

- Fără supărare, doamnă, dar vă înșelați amarnic!

Fu rândul Victoriei să fie surprinsă.

- Să nu-mi spui că-l crezi capabil pe Caleb Jones de sensibilități mai delicate?

- Poate că „sensibilități delicate” nu-i expresia potrivită, dar vă asigur că este capabil de emoții intense și de sentimente profunde.

Victoria făcu ochii mari.

- Ei bine, domnișoară Bromley, nu știu ce să zic! Ea singura persoană din câte cunosc care ar face o astfel de declarație despre Caleb Jones.

- Bănuiesc că este un om foarte greșit înțeles, chiar și în sânul familiei sale.

- Fascinant, murmură Victoria. Apropo de Caleb mă întreb unde este în seara asta. După cum spunem, încă întrunirile sociale ori de câte ori este posibil, dar are un simț al responsabilității față de familie. Mă așteptam să apară măcar pentru câteva minute. Doar ei și Thaddeus sunt veri.

- Cred că domnul Jones este foarte ocupat cu imensa sa muncă în curs, declară Lucinda.

Se gândi că începea să devină un obicei să-i ia aparținând lui Caleb și să explice altora acțiunile lui - un obicei prost, neprofitabil și complet inutil. Dacă existase vreodată

un om care să poată avea grijă de sine și căruia să nu-i pese de opiniile altora, acela era Caleb Jones.

Adevărul era că habar n-avea unde era sau ce făcea. Nu-l mai văzuse de la micul dejun din dimineața aceea. Ajunsesse fix la opt și jumătate, înfulecase o porție mare de ouă și pâine prăjită, pomenise ceva că se va consulta cu inspectorul Spellar, apoi dispăruse cu o birjă.

Deși era clar că se odihnea mai bine în ultimul timp, Lucinda era în continuare îngrijorată din cauza tensiunii slabe, nesănătoase, încă prezentă în aura lui. Se întrebă dacă ar trebui să schimbe ingredientele din infuzie. Dar simțurile ei o asigurară că pregătise tonicul potrivit.

Un fior brusc de conștientizare o smulse din reverie. Se uită în sală și îl văzu deodată pe Caleb. Stătea într-un alcov umbrat, parțial ascuns de un paravan decorativ. Studia dansatorii așa cum un leu ar urmări o turmă de antilope neștiutoare venite să se adape.

- Iată-l pe domnul Jones! exclamă ea.

- Care din ei? întrebă confuz Victoria. Sunt mulți aici în seara asta.

- Caleb! Lucinda îl indică cu evantaiul. În spatele palmierilor.

- Da, îl văd. Victoria se aplecă să privească mai atent prin binoclu. Tipic lui, a preferat să se strecoare mai degrabă printr-o ușă laterală, decât să folosească intrarea principală și să fie nevoit să respecte formalitățile. Ți-am spus, omul urăște genul ăsta de interacțiuni sociale. Dacă e să ne luăm după alte dăți, va sta cinci minute, apoi va pleca.

Poate că nu plănua să stea mult timp, dar făcuse efortul de a se schimba în ținuta de seară în alb și negru, observă în sine ei Lucinda. Haina și pantalonii cu croială elegantă, precum și cămașa din pânză albă ca zăpada subliniau aura invizibilă de putere, care părea să strălucească mereu în jurul lui.

leși din separeu și începu să dea târcoale pe la marginea mulțimii de oaspeți, inclinând capul scurt o dată sau de două ori spre anumite persoane pe lângă care trecea, dar reușind să evite conversația. Se îndreptă spre

Thaddeus și Leona, le vorbi puțin, apoi se uită în sus spre balcon.

O văzu imediat. Lucinda își ținu răsuflarea. „Era ca și când a știut exact unde să mă găsească“, se gândi ea.

Caleb îi spusese ceva lui Thaddeus, înclină politicos din cap către Leona, apoi plecă, dispărând în ceea ce părea un hol de serviciu. Lucinda se lăsă pe spate, înăbușindu-și ferm înțepătura crudă a dezamăgirii. Ce se aștepta? Că o să vină la ea pentru o clipă sau două de conversație?

Victoria pocni din degete.

- Pff, a și plecat deja. Tipic! Imaginează-ți cum ar fi să încerci să-i găsești o pereche potrivită unui bărbat care nici nu se deranjează să invite măcar o doamnă la dans.

- Ar fi cu siguranță o provocare, admise Lucinda. „Dar prefer să plece decât să fiu obligată să-l văd invitând la dans pe vreuna dintre doamnele de la parter“, își spusese în gând. Conștientizarea acestei idei era tulburătoare. Strânse în mână evantaiul pliat. „Nu trebuie să mă îndrăgostesc de Caleb Jones!“

- Ah, domnul Riverton se apropie de Patricia, comentă Victoria, cu entuziasm în voce. Am speranțe mari pentru el! Este un tip foarte studios tânărul Riverton. Și concepțiile lui cu privire la drepturile femeilor sunt destul de avansate.

Lucinda îl studie cu atenție pe Riverton printre barele balustradei.

- Un domn cu aspect plăcut!

- Da! Și cu un talent paranormal puternic. Victoria studie perechea preț de un minut. Se pare că energia dintre ei este cel puțin oarecum compatibilă. Lăsă binoculul în jos și făcu un semn în carnețelul ei: Cu siguranță merită o privire mai atentă.

Lucinda dădu să se aplece în față pentru a-l vedea mai bine pe Riverton, dar se opri când un alt fior de conștientizare o fulgeră. Se întoarse și-l văzu pe Caleb cum iese din umbra holului slab luminat.

- Ce naiba faci aici, domnișoară Bromley? întrebă el, fără să se mai deranjeze cu o aparență de salut politicos. Am crezut că vei fi jos!

- Și o seară plăcută și ție, domnule Jones, interveni sec Victoria.

- Victoria, salută Caleb, de parcă abia acum își dăduse seama că mai era și ea prezentă. Apucă mâna înmănușată și se înclină peste aceasta cu grație surprinzătoare. Scuzele mele! Nu te-am văzut acolo.

- Sigur că da, spuse Victoria. Doar erai concentrat în întregime pe domnișoara Bromley.

Sprâncenele lui Caleb se ridicară ușor.

- O căutam, da.

- Ai vești? întrebă Lucinda.

- Da, am.

Caleb se prinse de balustrada balconului și privi în jos, de parcă era brusc fascinat de modelele create de dansatorii care se roteau pe podeaua sălii de bal. Când se întoarse cu fața la ea, energia controlată din ochii lui părea să ardă ceva mai fierbinte.

- Dacă îmi faci onoarea de a-mi acorda un dans, îți voi spune ce am aflat!

Uimită, Lucinda nu reuși decât să se uite fix la el, cu gura întredeschisă, într-un mod care bănuia că arăta cu totul lipsit de eleganță.

- Ah, reuși să îngaiame după o eternitate.

- Fugi! o îndemnă Victoria, lovindu-i dosul mâinii înmănușate cu evantaiul. Stau eu cu ochii pe Patricia.

Atingerea evantaiului întrerupse transa Lucindei, care înghiți în sec și-și veni în fire.

- Îți mulțumesc foarte mult, domnule Jones, răspunse ea. Dar a trecut ceva timp de când am dansat vals.

Mă tem că mi-am ieșit din mână.

- Și eu, dar tiparul este unul simplu. Sunt sigur că ne vom descurca amândoi să nu ne călcăm pe degete.

O luă de mână și o trase în sus de pe băncuța capitonată înainte ca Lucinda să mai găsească alte argumente. Tânăra se uită o dată înapoi peste umăr, dar nu venea

nici un ajutor din partea aceea. Victoria îi privea cu expresie foarte ciudată.

Imediat se trezi că era condusă rapid de-a lungul unui hol lung, slab luminat, și în jos pe o scară îngustă, înghesuită, pentru servitori. Când ajunseră jos, Caleb deschise o ușă și o conduse afară, în sala orbitoare de bal. Își croi drum prin mulțime cu determinarea celui care are un singur scop în minte.

Și apoi, într-o clipă amețitoare, Lucinda se pomeni în brațele lui, la fel ca atunci, în ziua aceea în bibliotecă când o sărutase.

Caleb începu să o conducă în pașii senzuali ai unui vals lent. Lucinda știa că se întorceau capete după ei, atât pe ringul de dans, cât și în jur; știa că ea și Caleb atrăgeau atenția exact cum sperase că va evita s-o facă, dar nu-i mai păsa. Mâna puternică a lui Caleb era caldă și puternică pe spatele ei și ochii lui o priveau ca și când nu mai exista nimeni în încăpere. Căldura și energia îi învălui, împletindu-se cu muzica.

- Vezi? spuse el. Pașii de vals nu sunt genul de lucru care se uită.

Lucinda își zise în sinea ei că nu simțea că dansa, ci că zbura.

- Așa se pare, domnule Jones. Acum, spune-mi nouă tășile, te rog!

- Am vorbit cu inspectorul Spellar cu puțin timp înainte de a veni aici. A făcut o arestare în cazul Fairburn pe baza probelor din carnetul de tranzacții al lui Daykin.

- Lady Fairburn?

- Nu, sora, Hannah Rathbone. A cedat și a mărturisit imediat atunci când Spellar i-a arătat numele ei trecut în carnet.

- Înțeleg. Cred că la ucis pe Fairburn pentru că a vrut ca sora ei să fie o văduvă bogată.

- Asta cu siguranță ar fi o explicație logică. Dar, potrivit lui Spellar, Rathbone și-a ucis cumnatul deoarece ce acesta a pus capăt relației cu ea.

- Dumnezeu! Deci, a fost o crimă pasională, nu pentru bani.

-Cum spuneam, nu-i un motiv dintre cele mai logice, dar asta a fost! Nu mai ești în pericol de a fi arestată pentru uciderea lui Fairburn.

-Doamne Jones, nu îți pot mulțumi îndeajuns...

-Ar mai fi însă în continuare nerezolvată prezența ferigii dumitale în otrava vândută de Daykin.

Lucinda simți cum se alarmează din nou.

-Dar cum doamna Daykin e moartă, nu mai e nimeni care știe că a fost un ingredient în otrava ei.

-Mai există cel puțin o persoană care știe, spuse Caleb.

-Oh, Doamne! Te referi la doctorul Hulsey.

-Putem afirma acum cu certitudine că Hulsey o cunoștea bine pe doamna Daykin. El a fabricat cel puțin o parte din otrava pe care ea o vindea.

Lucindei îi veni o idee.

-Crezi că Hulsey ar putea fi cel care a ucis-o?

-Nu, răspunse Caleb.

-Cum poți fi atât de sigur?

-Hulsey e specialist în preparate chimice periculoase.

Dacă ar fi vrut să omoare pe cineva, ar fi fost tentat să folosească o armă care îi este cunoscută.

-Otravă!

-Da.

O străbătu un fior.

-Dar nu am detectat urme de otravă pe corp.

-Ceea ce înseamnă că altcineva a ucis-o.

-Una dintre victimele șantajului ei?

-Posibil, aprobă Caleb. Dar conform carnetului ei, era în afaceri de ani de zile. Faptul că cineva a decis recent să o ucidă este...

-Știu. O coincidență prea mare. Același lucru l-am găsit legat de așa-zisa sinucidere a tatălui meu. Nu putem să cred că și-ar pune un pistol la cap imediat după ce partenerul său de afaceri a fost găsit mort.

-Ce dracu? exclamă Caleb, oprindu-se brusc în mijlocul ringului de dans. Tatăl dumitale nu a luat otravă?

Conștientă de faptul că cei din jurul ei se holbau avizi de curiozitate, Lucinda șopti:

- Nu.

- Drăcie! A fost ucis! De ce naiba nu mi-ai spus!

O prinse de încheietura mâinii și o trase de pe ring prin mulțime, până afară în grădinile cufundate în întuneric. Când rămaseră singuri, o apucă de umeri și îi ceru:

- Vreau să știu exact ce s-a întâmplat cu tatăl tău!

- A fost ucis cu un revolver, răspunse ea. Totul a fost făcut să pară ca și când el singur a apăsat pe trăgaci, dar sunt convinsă că cineva l-a împușcat.

Lucinda simțea forța capacității paranormale a lui Caleb.

- Ai dreptate, desigur, aprobă el.

Un val incredibil de ușurare o cuprinse.

- Domnule Jones, nu știu ce să spun. Ești singurul care m-a crezut vreodată!

capitolul 17

- Totul are legătură, rosti încet Caleb.

- Ce anume? întrebă ea, cu răsufierea întretăiată de dans și de la focul rece al energiei lui ce se roteea în jurul ei. Ai avut o revelație?

- Da, mulțumită dumitale, răspunse el strângându-și nervos din dinți. Ar fi trebuit să mă fi gândit să pun întrebarea evidentă încă de la începutul acestei investigații. Am fost prea preocupat de urmărirea lui Hulsey.

- Care ar fi această întrebare evidentă?

- Cum se leagă uciderea tatălui tău și a partenerului său de afaceri de furtul ferigii?

- Poftim? întrebă ea șocată, cercetându-și fața umbrită de întuneric. Nu înțeleg! Cum ar putea exista, eventual, o legătură între aceste evenimente?

- Asta, domnișoară Bromley, este ceea ce trebuie să aflu!

- Dar simți că există o legătură?

- Așa cum am spus, ar fi trebuit s-o observ mai de aproape. Pot doar să spun că am fost oarecum distras.

- Păi, chiar ai fost ocupat, întâi cu distrugerea aceluia cult malefic și apoi să descoperi dacă individul pe care îl știam drept doctorul Knox este omul de știință nebun pe care îl cauți. Ca să nu mai vorbim de incidentul cu găsirea cadavrului doamnei Daykin și de faptul că ai vrut să te asiguri că nu voi fi arestată pentru crimă. Ai fost destul de ocupat în ultima vreme, domnule! E de înțeles de ce nu te-ar mai fi interesat și uciderea a doi oameni care au murit cu un an și jumătate în urmă.

- Acestea au fost doar probleme minore, spuse el. Altceva m-a împiedicat!

- Ce altceva?

- Dacă tot suntem la acest subiect, cred că moartea logodnicului dumitale are de asemenea legătură cu această poveste. În mod sigur!

Lucinda fu din nou șocată.

- Doar nu vrei să spui că uciderea domnului Glasson are, de asemenea, legătură cu acest lucru!

- Toate fac parte din aceeași poveste, zise el. Tiparul îmi este destul de clar acum. Problema, după cum spuneam, a fost marea distragere a atenției, care a interferat cu procesele mele de gândire.

- Serios? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Și care a fost această uimitoare distragere a atenției, atât de puternică încât l-a făcut pe extrem de talentatul Caleb Jones să facă o greșală?

- Tu, răspunse el simplu.

Lucinda amuți.

- Poftim? reuși ea în cele din urmă să îngaima.

Caleb îi prinse fața între mâinile puternice.

- Îmi distragi atenția, Lucinda! N-am mai cunoscut pe nimeni care să-mi tulbure gândurile așa cum faci tu.

- Asta n-a sunat a compliment.

- Nici n-am intenționat să fie un compliment. E o simplă mărturisire a unei stări de fapt. În plus, nu cred că aș mai fi capabil să mă concentrez bine până când nu aflu dacă și tu mă găsești la fel de interesant.

- Oh, da, șopti ea. Da, îmi distragi atenția, domnule. Chiar foarte tare!

- Sunt foarte bucuros să aud asta.

Gura lui se închise peste a ei într-un sărut.

Simțurile Lucindei luară brusc foc, trezite în noaptea. Grădina în imaginația ei căpătă viață în întuneric arzând cu o strălucire irizată ce cuprinse tot spectrul. Cu numai câteva secunde în urmă, bobocii de flori de la marginea terasei, pe punctul de a înflori, fuseseră invizibili între umbre. Acum deveneau mici felinare feerice, pulsând de lumină într-o multitudine de culori nemaiîntâlnite. Iarba emana o aură de smarald. Grădinițele vii înalte se transformară în ziduri de un verde strălucitor. Energia vieții cânta în ritmul simțurilor ei.

Caleb o trase mai aproape, mai strâns. Gura îi alunecă de pe a ei și începu să-i exploreze gâtul.

- Mă dorești, Lucinda? întrebă el, gâfâit. Trebuie să știi! Nu cred că o să mai fiu vreodată în stare să mă concentrez până când nu aflu răspunsul.

Lucinda abandonase orice speranță de a mai trăi puterea pasiunii. Acum această forță nemaipomenită o cuprinse, răscolitoare ca un uragan. Nu trăda pe nimeni dacă lăsa această senzație puternică să o poarte pe aripile ei. Singurul risc îi viza inima și era unul grav. Dar ca alternativă, gândul de a nu cunoaște vreodată senzațiile minunate despre care intuia că o așteaptă în brațele lui Caleb era de departe mai cumplit. Mai bine să iubească și să pierzi!

Ridică un deget înmănușat pe obrazul lui.

- Te doresc, Caleb. Asta e răspunsul pe care îl voiam!

- Mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva în viață!

Gura ei se închise din nou peste a ei, mistuitoare și flămândă. Muzica și sunetele înăbușite ale balului păreau să se estompeze într-o altă dimensiune. Forța bruscă pulsa fierbinte în noapte. Valul de energie nestăpânită aprinsă o atrase mai adânc într-un haos amețitor.

Lucinda își înfășură brațele în jurul gâtului lui și își deschise buzele sub ale lui. Atmosfera sclipitoare se mișcă în jurul ei și îi trebuiră câteva secunde să înțeleagă că el o luase în brațe și o ducea departe de terasă spre capătul grădinii fosforescente.

- Îți simt căldura, spuse el. Simțurile tale sunt încinse, așa-i?

- Da. Lucinda îi mângâie conturul maxilarului cu vârful degetului și remarcă: La fel sunt și ale tale.

- Această grădină este lumea ta. Cum o vezi?

- E magică. Plină de viață. Fiecare plantă, până la cel mai mic fir de iarbă, răspândește o lumină. Zăresc mii de nuanțe de verde în frunziș. Florile sunt parcă luminate din interior!

- Pare a fi un peisaj de basm.

- Este, zise ea. Tu ce vezi?

- Numai pe tine. Caleb se opri în fața unei clădiri mici, întunecate. Deschide ușa!

Ea întinse mâna în jos, găsi mânerul și-l răsuci. Ușa se deschise spre interior, de unde se revărsă o căldură plăcută și un vârtej de miresme botanice intense. Simțurile Lucindei fremătară detectând energia puternică a aromelor de levănțică uscată, trandafir, mușețel, mentă, rozmarin, cimbru și dafin. În lumina lunii văzu mănunchiurile întunecate de plante și flori suspendate de tavan. Pe podea erau câteva coșuri pline cu alte mănunchiuri aromate.

- Un chioșc pentru uscarea plantelor, spuse ea, captivată. Am și eu unul!

- Ne putem adăposti aici.

Caleb o lăsă încet jos și traversă încăperea spre un scaun de lemn. Luă scaunul și-l prinse sub clanță, apoi se întoarse spre ea.

- Te gândești la toate, zise ea.

- Încerc.

Foarte ușor îi scoase ochelarii și-i așeză deoparte. Apoi o cuprinse din nou în brațe. Lucinda tremura atât de nerăbdare, cât și de emoție, încât se agăță de umerii lui ca să nu-și piardă echilibrul.

Caleb o sărută din nou și apoi o răsuci încet cu spatele la el. Incepu să-i dezlege copcile delicate ale corsetului tare. În câteva secunde rochia era desfăcută. Caleb îi sărută umărul gol.

- Slavă Domnului că nu porți un corset din acela risit, de oțel!

- Societatea de Vestimentație Rațională le consi- foarte nesănătoase, explică ea.

El râse cu un mârâit gutural.

- Ca să nu mai vorbim ce pacoste sunt în moment ca astea!

O întoarse cu fața spre el și îi coborî ușor corsetul trăgând în jos fustele elaborat drapate, până când rochia i se strânse toată în jurul gleznelor și Lucinda rămase doar într-o cămașuță subțire de corp, lenjerie, ciorapi și pantofi.

Ca în transă, ea îi desfăcu nasturii de la haină și își strecură mâinile în interiorul acesteia, încântată de căldura corpului lui. Caleb își scoase redingota cu mișcări rapide, nerăbdătoare, își deznodă lavaliera și-și desfăcu cămașa. Lucinda își lipi palmele de pieptul lui gol.

- Ne trebuie un pat, spuse Caleb.

Se îndepărtă de ea, luă cel mai apropiat coș și îl răsturnă. O cantitate mare de plante uscate căzu pe podea - mușcate, petale de trandafir, eucalipt și roiniță. Caleb goli un al doilea coș, apoi un al treilea și un al patrulea până când formă o movilă mare, parfumată pe podea. Cu simțurile treze, Lucinda se simți amețită de toată acea aglomerare botanică și de esența ei înmiresmată încât cu greu se abținu să nu plonjeze în grămadă.

Caleb acoperi salteaua parfumată cu haina lui și se trase pe Lucinda în patul astfel improvizat. Frunzele și petalele uscate, fragile fură zdrobite sub greutatea lui, emanând în aer și mai multă energie îmbătătoare, eterică. Caleb se întinse alături de ea, acoperind-o pe jumătate și prinzându-i în palmă curbura unui sân. Ceva în interiorul ei atinse un nivel superior de conștientizare a trăirilor. Auzi un strigăt moale, sugrumat și își dădu seama că ieșise din gâtul ei.

- Șșt, ordonă el ușor. Părea ca și cum își stăpânea răsu- sau, eventual, un geamăt. Îi atinse buzele în treacăt ca avertizare. Avem locul acesta pentru noi, dar nu vrem

să riscăm să atragem atenția altora care ar putea să iasă la o plimbare prin grădină.

Lucinda simți că iese o clipă din transa încântătoare. Reputația ei în ochii lumii, și așa știrbită de bârfe, nu mai avea cum să mai decadă mai mult, însă ar fi fost groaznic de umilitor să fie descoperită goală în brațele unui bărbat. Erau anumite lucruri pe care o femeie pur și simplu nu trebuia să le trăiască în public.

Caleb continuă:

- Nu te teme! Voi ști dacă cineva se apropie de șopron. Nu prea sunt eu un vânător adevărat, dar auzul excelent este o trăsătură de familie.

- Ești sigur? întrebă ea.

- N-ai încredere în mine că te protejez?

„E puternic ca un bloc de granit. Dacă face o promisiune, o respectă”, se gândi ea.

- Am încredere în tine, îi șopti ea, uimită să se audă spunând așa ceva. Adevărul o cutremură. Repetă: Am încredere în tine, Caleb Jones!

Bărbatul se aplecă asupra ei și o sărută încet, reverențios. Lucinda știu că era felul lui de a consfinți promisiunea pe care o făcuse. Simți cum se topește lipită de el, înfiorată de apăsarea lui dură și grea. O atinse de parcă ar fi fost o orhidee rară și exotică. Energia fulgera și pulsa între ei, amestecându-se cu esența puternică a frunzelor și a florilor uscate.

Fu săgetată de un șoc când simți mâna lui Caleb strecurându-i-se între coapse. Încremeni.

- Am nevoie să-ți simt căldura! șopti el.

Își depărtă coapsele pentru el, la început ezitant, apoi cu o senzație de înfiorare crescândă. Palma lui caldă se mișcă de-a lungul ciorapului ei pe pielea goală până mai sus de jartieră. Intimitatea experienței era aproape de nesuportat. Impulsuri de căldură îi cuprinseseră adânc măruntaiele.

- Ascunzi tot ce-ar putea spera vreodată un adevărat alchimist să descopere, rosti Caleb, cu voce îngroșată a mirare. Toate secretele focului și ale miezului de noapte!

O mângâie ușor, profund, găsindu-i locuri sensibile în interior și în afară, fermecând-o. Lucinda trase aer în piept, încordându-și fiecare mușchi. Tensiunea irezistibilă din interiorul ei cumva se împleti cu energia exotică a șopronului încât nu mai distingea planurile normalului de cele ale paranormalului.

Instinctiv, dorind să-l cunoască pe Caleb la fel de intim cum o cunoscuse el, lasă să-i alunece mâna în jos pe corpul lui tare. Când ajunsese la pantaloni, descoperi că și-i desfăcuse deja. Degetele ei pornite în explorare găsiră erecția grea, rigidă. Uimită, se trase un pic înapoi.

Caleb rămase neclintit.

- Nu mă găsești... acceptabil? șopti el. Întrebarea avea o tonalitate banală. Lucinda sesiză durerea de sub stăpânirea sumbră din vocea lui.

- Ești mai mult decât... acceptabil! Își lipi fața de pieptul lui, recunoscătoare pentru întunericul care ascundea îmbujorarea din cap până în picioare. Doar că nu mă așteptam într-atât de mult să fie de... acceptabil.

Îi simți pieptul clătinându-se.

- Să nu îndrăznești să râzi de mine, Caleb Jones!

- Niciodată, spuse el.

- Îmi dau seama că râzi.

- Zâmbesc, nu râd. E o diferență semnificativă.

Lucinda dădu să dezbată argumentul, dar el o mângâie din nou, trimițându-i fiori de tensiune delicioasă prin corp, și nu mai putu gândi coerent. Simți că era pe punctul de a zbura în inima furtunii. Impulsiv, îl înlănțui cu degetele, fără să se mai îngrijoreze de dimensiunea lui. Îl auzi inspirând aspru.

- Te-am rănit, spuse ea, eliberându-l instantaneu.

- Nu, rosti el răgușit.

Temătoare, îl atinse din nou.

- Dă-ți drumul pentru mine! o îndemnă el.

Își trecu iar mâna pe trupul ei, dar nu mai era necesar. Căldura din cuvinte fusese suficient de intensă ca să-o arunce în vârtejul de curenți. Tensiunea din interiorul ei se descărcă într-un fulger alb, fierbinte de energie cum nu mai trăise vreodată.

Caleb veni peste ea și se împinse greu în ea.

Durerea și plăcerea rafinată se amestecară într-un moment greu de suportat, declanșându-i și mai multe focuri de artificii în toate culorile spectrului. Unde întunecate răsunau ca tunetul prin ea. Era energia lui Caleb, se gândi ea, care se revărsa cu toată forța. Înțelese atunci că o eliberase din ghearele stăpânirii de sine, pe care el obișnuia s-o folosească pentru a o controla.

Era ca și când se deschisese un zăgaz. Un torent de putere o cuprinse, înecând durerea, amenințând să-i inunde simțurile. Curenții irezistibili pulsau din ce în ce mai puternic pe măsură ce Caleb se avânta iar și iar în ea. Cumva, știu că și ea trebuia să-i răspundă într-un fel.

Își îngropă unghiile în umerii lui și-și invocă toată capacitatea propriei puteri. Vârtejurile contradictorii se ciocniră violent în nopte. Îmbrățișarea deveni o bătălie a voințelor. Caleb avea de partea lui puterea brută, dar în curând descoperi că și ea avea propria ei putere feminină.

Pentru o clipă chinuitoare, Lucinda se temu că s-ar putea distruge cumva reciproc pe măsură ce râurile de energie psihică se ciocneau și se prăbușeau împreună. Dar chiar în pragul dezastrului, simți cum curenții încep să rezoneze între ei, fiecare intensificându-l și susținându-l pe celălalt, până când energia pe care ea și Caleb o generau împreună ajunsese mai puternică decât a fiecăruia în parte.

-Lucinda! Vocea lui era tulburată, de parcă era în agonie sau avea dureri cumplite.

Ea deschise ochii. El o privea cu o intensitate atât de mistuitoare încât Lucinda se miră în gând că nu dăduse foc șopronului.

-Lucinda!

De data asta o strigă cu uimire.

Mușchii spatelui lui se întăriră. Deschise gura într-un strigăt înăbușit de exaltare. Apoi atinse punctul culmi-
nant, provocându-i și ei un al doilea val de plăcere, mai

blând, mai profund. Lucinda simți o clipă cum buzelor fuzionează într-un moment strălucitor de intimitate zguduitoare.

Și amândoi se lăsară purtați de sclipirea, freamătul pulsațiile curenților adânc în noapte.

capitolul 18

Sunetul unor voci joase – un murmur de bărbat și râsul moale, erotic al unei femei – îl scoase pe Caleb de pe tărâmul armoniei calme în care hoinărea cu gândul. Ascultă cu atenție câteva secunde, localizând direcția cuplului străin. Perechea era încă la o oarecare distanță de ei, dar se îndrepta spre șopron.

Caleb se ridică, desprinzându-se cu grijă din brațele Lucindei. Patul de ierburi și flori uscate foșni sub haina lui. Aromele se amestecau cu izul vag al amorului.

Lucinda se agită și deschise ochii. În lumina lunii, Caleb îi văzu expresia visătoare, rătăcită. Ea zâmbi, părând extrem de satisfăcută, și își ridică degetele spre buzele lui.

Caleb îi prinse mâna, i-o sărută repede, apoi își scoase batista din buzunar. O curăță ușor, o trase în picioare și îi dădu ochelarii.

- Trebuie să te îmbrac, îi spuse el la ureche.

- Mmm!

Lucinda nu părea să se grăbească deloc, observă el. Se aplecă să-i recupereze rochia și începu s-o îmbrace din nou cu ea. Dezbrăcase câteva femei la viața lui, dar nu încercase niciodată să inverseze procesul. Acum, descoperirea că era mai complicat decât părea. Lipsa lui de experiență fu imediat evidentă.

- De ce naiba poartă femeile haine atât de îngroșate de grele? mormăi el, închizându-i copcile.

- Te asigur că această rochie este considerabil mai ușoară decât poartă majoritatea doamnelor la modă din sala de bal. Și dacă vrei să știi, în afară de faptul că nu am corset, lenjeria și jupoanele mele îndeplinesc

cerințele Societății de Vestimentație Rațională. Acestea cântăresc mai puțin de patru kilograme.

- Te cred pe cuvânt, spuse el.

Ghici că ea se străduia să nu râdă. Lucinda încă nu-și dădea seama de riscul de a fi descoperiți. Înțelese că nu era conștientă de prezența celui alt cuplu.

- Sunt două persoane în apropiere, o anunță el, șoptindu-i la ureche. Vin în direcția noastră, fără îndoială cu intenția de a folosi acest chioșc în același scop ca noi. Ușa este blocată, dar glasurile noastre se pot auzi foarte clar.

Informația o alertă și pe ea.

- Dumnezeule! Se aplecă în grabă, își săltă rochia și-și aranjă ciorapii.

El se concentrează să-și închidă pantalonii. Apoi își încheie cămașa, vesta și-și înnodă lavaliera cu ușurința gesturilor automate. Nici un bărbat din familia Jones nu avusese răbdarea să depindă de un valet. Înșfăcă haina de pe grămada de flori strivite și o îmbracă repede. Zâmbi în sinea lui când simți parfumul dens, picant al corpului Lucindei.

- Părul meu, șopti ea îngrozită. Se strădui cu mișcări frenetice să prindă în clame șuvițele lungi, desprinse din cocul complicat. Nu pot să-l aranjez!

Caleb auzea vocile de afară foarte clar acum. Își puse o mână peste gura Lucindei. Ea incremeni imediat.

Clața se zgudui.

- La dracu! mormăi bărbatul. Al naibii șopron pare a fi încuiat. Va trebui să ne găsim un locșor intim în altă parte, draga mea.

- Nici să nu te gândești să propui să ne retragem în vreun colț îndepărtat al grădinii! se auzi înțepată vocea femeii. Nam de gând să-mi stric rochia cu pete de iarbă!

- Sunt sigur că ne vom găsi un loc potrivit, spuse bărbatul repede.

- Pfu! Mai bine ne întoarcem la bal. Oricum mi-a pierit cheful. Aș prefera încă un pahar de șampanie.

- Dar, draga mea...

Vocile se stinseră rapid pe măsură ce cuplul se retrăgea în direcția conacului.

- Nu cred că seara tipului respectiv se va termina așa fel de plăcut ca a mea, zise Caleb.

Lucinda ignoră comentariul.

- Nu pot să mă întorc în sala de bal arătând așa! Trebuie să mă duci la trăsura mea. Lady Milden o va aduce pe Patricia acasă.

- Nu trebuie să intri în panică, Lucinda! Simțindu-se ca și când avea toată situația sub control, Caleb scoase scaunul de sub clanță și spuse: O să am grijă de tot.

Se pricepea cel mai bine la rezolvarea problemelor. Își zise el, nu fără mândrie. O luă de braț și o conduse afară din șopron.

Avea avantajul de a cunoaște terenul reședinței Waterson ca pe propriul conac. Nu era un truc deosebit să conducă pe Lucinda pe o latură a grădinii, să treacă de bucatărie și de intrarea secundară și să iasă în stradă.

În fața conacului erau înșirate câteva trăsuri și multe birje. Shute întrerupse conversația cu alți doi tineri când îl văzu pe Caleb cu Lucinda. Își ridică ușor pălăria în semn de salut.

- Gata de plecare, doamnă? întrebă el. După o privire rapidă, își mută ochii discret de la părul Lucindei.

- Da, răspunse ea vioi. Repede, te rog!

Îi deschise portiera și coborî scărița.

- Cum rămâne cu domnișoara Patricia?

- Domnul Jones îi va cere lui Lady Milden să-l ducă acasă. Nu-i așa, domnule Jones?

- Desigur, confirmă Caleb, amuzat de aerul ei agitat.

- Oh, și te rog să-i ceri să ia și pelerina mea de la lacheu.

- Așa o să fac, promise Caleb.

Lucinda își săltă rochia bogată prinzând-o în pumn și urcă rapid treptele până în întunericul trăsuri. Caleb se prinse de marginea portierei și se aplecă în interes, savurând o ultimă doză din parfumul și energia ei.

- O să trec pe la dumneata mâine, la ora obișnuită, spuse el.

- Poftim? Părea că rămăsese fără suflu. A, da! Rapor-tul duminical zilnic.

- Și micul dejun. O masă foarte importantă, după cum mi s-a spus. Noapte bună, domnișoară Bromley. Somn ușor!

Închise portiera și se dădu un pas în spate. Shute îl salută din cap, urcă pe capră și luă hățurile.

Caleb privi vehiculul până când dispăru în ceața sub-țire. Când nu-l mai putu zări, se întoarse și intră înapoi în casă printr-o intrare laterală.

Era pe hol, în drum spre scara servitorilor care du-cea la balcon, când o voce familiară îl opri vorbindu-i din spate.

- Te putem pofti la un pahar de porto? îl întrebă Gabe. Ți-aș sugera să ni te alături la o partidă de biliard, dar știu ce părere ai despre jocurile de noroc din ziua de azi.

Se răsuci și-l văzu pe vărul lui stând relaxat în ușa sălii de biliard. În spatele lui Gabe se afla Thaddeus, cu un tac într-o mână. Ambii bărbați își scosese rădăcinile, își slăbiseră nodurile lavalierelor și își suflecaseră mâne-cile cămășilor.

- Ce naiba faceți voi doi aici? întrebă Caleb. Aș fi zis că prezența voastră se impune în sala de bal.

- Leonei și Venetiei le-a fost milă de noi și ne-au lăsat să luăm o pauză în timp ce ele se întrețin cu un grup de doamne în vârstă, explică Thaddeus.

- Un pahar de porto pare o idee excelentă, răspunse Caleb venind spre ei. La fel și o partidă de biliard. Pre-supun că miza jocului este interesantă, nu?

Thaddeus și Gabe schimbară între ei niște priviri inscrutabile.

- Nu ai mai jucat biliard cu noi de atâtea luni, co-mentă Gabe.

- Am fost ocupat. Nu am avut timp de biliard. Caleb își scoase haina și o atârână de spătarul unui scaun, între-bând: Pe cât se pariază?

Din nou, Gabe și Thaddeus se uitară unul la altul.

- Tu niciodată nu faci pariuri, observă Caleb. Parcă ziceai ceva despre imprevizibilitatea inerentă a întâmplării.

- Biliardul nu este un joc la întâmplare, ripostă Caleb, mergând spre stativul de pe perete de unde alege un tac. Nu am nici o obiecție față de un pariu ocazional când pot estima probabilitățile implicate.

- Foarte bine, spuse Thaddeus, uitându-se la Caleb de-a latul mesei. Să zicem o sută de lire? Este doar un pariu amical între noi, verii, la urma urmei!

- Hai să fie o mie, zise Caleb. În felul ăsta va fi un joc și mai prietenos.

Thaddeus rânji.

- Ești așa de sigur că ai să câștigi?

- În seara asta nu pot pierde, spuse Caleb.

Ceva mai târziu, Caleb așeză tacul în stativ.

- Mulțumesc, verilor. Jocul a fost un interludiu relaxant. Acum, dacă nu vă supărați, trebuie să merg să gădesc pe Lady Milden și apoi mă duc acasă. Sunt nevoit să mă trezesc devreme zilele astea.

- Din cauza anchetei? întrebă Thaddeus.

- Nu, răspunse Caleb. Din cauza micului dejun.

Gabe se rezemă de masa de biliard.

- Nu ai mai jucat biliard de luni bune și totuși ai reușit să iei de la fiecare dintre noi câte o mie de lire în seara asta. Ce te-a făcut atât de sigur că o să câștigi?

Caleb își luă haina de pe spătarul scaunului și se îmbrăcă.

- M-am simțit norocos, răspunse el pornind spre ușă.

- Încă un lucru înainte să pleci, vere, îl opri Caleb.

Caleb se opri în ușă și se uită peste umăr.

- Ce este?

- Ar fi indicat să-ți perii frunzele uscate de pe spatele hainei înainte să te întorci în sala de bal, îl spuse Thaddeus cu o față perfect serioasă.

- Și ai cumva niște flori strivite în păr? adăugă Caleb. Sunt aproape sigur că nu sunt la modă pentru domni în acest sezon.

capitolul 19

Doamna Shute deschise ușa casei înainte ca Shute să oprească de tot trăsura. Coborî în grabă treptele din fața casei îmbrăcată în halat de casă și cu scufie de dormit, ținând într-o mână tolba din piele neagră. La lumina slabă a felinarului cu gaz din apropiere, Lucinda văzu neliniștea de pe chipul ei.

- Iată-te în sfârșit, domnișoară Bromley! zise doamna Shute. Am crezut că veniți acasă mai devreme. Vaș fi trimis un mesaj, dar nu era nimeni care să-l ducă la ora asta târzie.

- Care este problema? întrebă Lucinda repede.

- Este vorba de nepoata mea din Guppy Lane, răspunse doamna Shute. A trimis vorbă acum o oră că băiatul vecinului, micul Harry, are febră mare și respiră greu. Mi-a spus că mama copilului este înnebunită de frică.

- Merg de îndată, zise Lucinda pe un ton liniștitor. Dă-mi sacul.

- Vă mulțumesc, doamnă. Părând foarte ușurată, doamna Shute îi întinse trusa medicală și se dădu un pas în spate. Apoi se opri, încruntându-se un pic: Părul dumneavoastră, doamnă. Ce s-a întâmplat cu el?

- Un accident, declară scurt Lucinda.

Shute plesni din hățuri, și trăsura începu să gonească în noaptea cețoasă. Lucinda aprinse lampa, deschise săculețul și-i inventarie rapid conținutul. Toate flacoanele și pachetele obișnuite erau acolo, inclusiv ingredientele pe care le folosea pentru a fabrica vaporii care vindecau congestia pulmonară la copii. Dacă urma să aibă nevoie de ceva mai exotic, avea să-l trimită pe Shute acasă să-i aducă.

Mulțumită că era pregătită, se lăsă pe spate și privi pe geam peisajul straniu. Clădiri și alte trăsuri se iveau scurt în ceață înainte de a dispărea din nou. Fuioarele cenușii de negură înăbușeau tropotul copitelor și zgomotul roților.

Chemarea din Guppy Lane îi spulberase sentimentele de ireal, care o cuprinsese în drumul spre casă de la bal. Îi venea greu să creadă că trăise acel act de o pasiune uimitoare cu Caleb Jones. Și încă într-un șopron, nici mai mult, nici mai puțin! Citise foarte multe romane de senzație, dar nu reușea să-și amintească nici o scenă în care eroul și eroina folosiseră un șopron de uscat plante pentru o întâlnire amoroasă.

Întâlnire amoroasă! Tocmai avusese una! Conștiința zarea acestui gând o ameți ușor.

Dar știa că nu contactul fizic printre plantele și florile uscate îi răscolise simțurile, oricât de incitant și de efervescent fusese. Corpul ei își revenise din șocul delicios al primei experiențe sexuale, dar încă se simțea dezorientată și parcă orbită. Simțurile îi zumzăiau într-un ritm cam prea alert. Era ca și când câțiva curenți de la furtuna de energie paranormală pe care ea și Caleb o dezlănțuiseră încă treceau prin ea. Simți intuitiv că rămăsese legată cumva de Caleb și se întrebă dacă și el simțea acum aceeași rezonanță ciudată a unei conexiuni.

Shute opri trăsura în fața unei case modeste. Era singura casă de pe stradă în care mai era lumină la o fereastră. Toate celelalte erau cufundate în întuneric, ocupanții lor fiind de mult timp duși la culcare. Peste o oră sau două, aproximativ cam în același timp când cei din lumea bună urmau să se îndrepte spre reședințele lor după o noapte la petreceri sau la club, oamenii din acest cartier se trezeau. Mâncau un mic dejun simplu și porneau spre prăvăliile, fabricile și vilele bogate din Londra, în care munceau. „Așa cei norocoși”, reflectă Lucinda. Munca de orice natură care asigura plata unei existențe modeste era mereu la mare căutare.

Shute deschise ușa.

-Vă aștept la trăsura ca de obicei, domnișoare Bromley.

-Mulțumesc. Își luă tolba și-i zâmbi palid. Se pare că nici unul dintre noi nu va dormi în noaptea asta.

- N-ar fi prima dată, nu?

Ușa de la căsuță se deschise brusc, și Alice Ross, îmbrăcată într-un capot decolorat și cu scufie de noapte, se ivi neliniștită în prag.

- Mulțumesc lui Dumnezeu că ești dumneavoastră, domnișoară Bromley! exclamă ea. Îmi pare rău că v-am chemat la ora asta, dar n-am mai fost atât de speriată de când s-a îmbolnăvit Annie de Crăciun.

- Te rog, nu-ți face griji legat de oră, doamnă Ross! Îmi pare rău că am întârziat. Am venit cum am primit mesajul tău.

- Da, doamnă, văd! Alice aruncă o privire timidă de admirație rochiei albastre în nuanța cobaltului. Arătați minunat, doamnă!

- Mulțumesc, răspunse absent Lucinda. Trecu pe lângă Alice și se îndreptă spre silueta mică întinsă pe pat, în fața focului. Ia să te văd, Harry. Cum te simți?

Băiatul se uită la ea, cu fața răvășită de febră.

- Nu prea mi-e bine, domnișoară Bromley.

Respirația îi era aspră și hârâia, într-un fel pe care îl întâlneau des la copii.

- În curând o să-ți fie din nou bine, îl încurajă ea. Așeză trusa pe polița șemineului, o desfăcu și scoase un pachet. Acum, doamnă Ross, dacă îmi fierbi niște apă, îl facem repede pe Harry să respire mai ușor.

Harry se uită la ea.

- Sunteți foarte drăguță, domnișoară Bromley.

- Mulțumesc, Harry.

- Ce s-a întâmplat cu părul dumneavoastră?

Caleb își scoase haina, vesta și lavaliera și apoi se opri, uitându-se la patul mare cu baldachin. După ce făcuse dragoste se simțea mai vesel și mai relaxat decât fusese de luni de zile. Intenționase să profite de senzația rară și să meargă direct la culcare în dormitorul pe care nu prea îl folosea.

Acum se trezi ezitând. Voia să doarmă și avea nevoie de odihnă, dar consecințele eliberării fizice și starea

de spirit nefamiliar de plăcută care însoțiseră momentul erau deja pe cale să se risipească.

O altă senzație i se insinua în suflet, amenințând să răpească tihna celui mult prea scurt răgaz de la sentimentul omniprezent de apăsare care-l cuprinsese în acele zile. Senzația era încă slabă, iar sentimentul diferent cu mult de accesele lui obișnuite de melancolie pe care le avea în timpul nopților, dar știa că, dacă s-ar duce la culcare, nu va putea dormi.

Plecă din dormitor și străbătu holul spre bibliotecă-laborator. Înăuntru, aprinse una dintre lămpi și își croi drum prin labirintul de rafturi până la seif. Formă o combinație complicată și deschise ușa. Întinse mâna în interiorul întunecat și luă de acolo jurnalul lui Erasmus Jones și carnetul.

Se așeză în fața șemineului stins, își scoase butonul din onix și aur și își suflecă mânecile până la jumătatea antebrațelor. Un timp rămase așa, uitându-se la cele două volume. Le citise pe fiecare de mai multe ori din scoarță în scoarță. Bucăți mici de hârtie marcau pasajele care ar putea sau nu să fie importante.

La început, abordase misiunea cu un sentiment de nerăbdare accentuată, ca de fiecare dată când se confrunta cu o problemă complexă sau cu un puzzle. Trebuia să existe un model, își spunea în sinea lui. Întotdeauna exista un model!

Îi luase o lună să descifreze codul complex pe care străbunicul lui îl inventase pentru jurnal. Avu nevoie de aproape la fel de mult timp pentru a dezlega codificarea din carnetul lui Sylvester. Codul respectiv fusese altfel decât oricare altul pe care ticălosul acela bătrân îi folosi se în celelalte jurnale și hârtii.

Dar în urma acestor descoperiri promițătoare găsisse puține aspecte să-l încurajeze. Jurnalul lui Erasmus descria un declin constant spre excentricitate, obsesie și nebunie. Cât privește carnetul lui Sylvester, acesta devenea tot mai de neînțeles. Părea compus în întregime din mistere în mistere, un labirint nesfârșit fără ieșire.

Până în ziua morții, Erasmus rămăsese convins însă că ar conține secretul vindecării nebuniei lui.

Caleb alege o pagină din carnet la întâmplare și își traduse un scurt pasaj în gând.

... Transmutarea celor patru elemente fizice nu poate fi realizată decât dacă secretele celui de-al cincilea, care a fost denumit de antici drept eter, nu sunt în primul rând dezvăluite. Numai focul poate dezvălui misterele...

„Prostii tipice alchimiei“, chibzui el. Carnetul părea a fi plin de ele. Dar nu putea scăpa de sentimentul că omitea ceva fără să vrea. Ce anume din caietul acela blestemat îl fascinase atât pe Erasmus?

Neliniștea neplăcută se insinua rapid în el, transformându-se într-un sentiment imperios de urgență. Simțind că nu mai era în stare să se concentreze, închise carnetul și se ridică în picioare.

Rămase o clipă locului, încercând să se concentreze asupra anchetei ce îl privea pe Hulsey. Pentru că nici măcar asta nu reuși să-i liniștească gândurile, se îndreptă spre carafa de coniac, antidotul de ultimă instanță la care recurgea tot mai des în ultima vreme.

Ajuns în mijlocul camerei se opri. Poate că ar fi indicat să fiarbă una dintre infuziile pe care Lucinda i le daduse pentru acea pretinsă tensiune din aura lui. „În seara asta sunt categoric tensionat“, reflectă în sinea lui. Nu era în totalitate sigur de diagnosticul ei, dar știa fără îndoială că se simțise întotdeauna mai bine pentru un timp, după ce băuse preparatul ei.

Lucinda! Amintirile din timpul petrecut împreună în șopronul de uscat plante nu-i mai încălzeau sângele. În schimb, simți că îi îngheață sângele în vene.

Lucinda!

Și dintr-odată știu, într-un mod prin care latura sa extrasenzorială nu se înșelase niciodată, că Lucinda era în mare pericol.

capitolul 20

Vaporii pentru inhalatii aveau efect rapid, relaxând congestia lui Harry în câteva minute.

- Arât e destul! zise Lucinda ridicându-se în picioare, încurcată un pic de greutatea incomodă a fustelor și zâmbi lui Alice Ross. Îți las o cantitate suficientă ca să depășească criza. Dar cred că se va recupera rapid.

- Nu știu cum să vă mulțumesc, domnișoară Bromley, spuse Alice, pe chip citindu-i-se o ușurare vlăguită.

- Poți să-mi mulțumești asigurându-te că tânărul Harry merge la școală, de îndată ce se simte bine.

Dinpat, Harry scoase un geamăt dezgustat.

- Pot face mai mulți bani vânzând la colț *The Flying Intelligencer*.

- Școala este o investiție, rosti Lucinda, închizându-și tolba. Dacă mergi la ore acum, vei face mult mai mulți bani în viitor decât vei face într-o viață vânzând ziare.

Gilbert Ross, un munte de om care își câștiga existența ca tâmplar, se ivi în spatele lui Alice.

- Se va întoarce la școală imediat cum se face bine, promise Gilbert. N-aveți grijă, domnișoară Bromley.

Lucinda râse și se aplecă să-i ciufulească părul lui Harry a alint.

- Sunt încântată să aud asta, spuse ea. Apoi se îndreptă, își luă tolba și merse spre ușă. V-aș spune tuturor noapte bună, dar se pare că este aproape dimineață.

Gilbert deschise ușa.

- Vă mulțumesc, doamnă. Voi plăti pentru amabilitatea dumneavoastră în modul obișnuit. Când aveți nevoie de ceva lucrări de tâmplărie, trebuie doar să-mi dați de știre.

- Știu. Mulțumesc, domnule Ross.

Lucinda ieși și constată că ceața se îngroșase câtă vreme îl tratase pe Harry Ross. Conturul trăsurilor delicate se ivi în ceață.

Simțurile i se agitară când porni spre vehicul. Simțea intens frigul umed al aerului din zori. „Ar fi fost indicat să întârzi un pic și să-mi recuperez și pelerina înainte

să-l las pe Caleb să mă zorească de la bal. Ce-o fi fost oare în capul meu?" Ah, dar știa răspunsul! Nu se mai gândise la nimic decât la euforia amorului și la senzația ciudată a unei legături psihice cu Caleb.

Amintirile întâlnirii lor toride îi fulgerară din nou prin minte, dar nu o mai încălziră. Se simți doar mai rece, cumva nefiresc.

Silueta cu pelerină de lângă balustradă se îndreptă și pași rapid spre trăsură. Nu-i vorbi când deschise portiera și coborî scărița.

Shute întotdeauna o saluta. Și avea mereu câteva cuvinte de spus către cei pe care îi vizitase. Acum nici măcar nu ridică mâna să-l salute pe Gilbert Ross, care o condusesse până în ușă.

Sentimentul că e ceva în neregulă deveni mai puternic.

Auzi ușa de la casă închizându-se în urma ei. Gilbert era evident convins că de acum se afla în siguranță în grija lui Shute. O senzație de panică îi strânse stomacul.

Așteptase cu nerăbdare căldura reconfortantă a trăsुरii, dar fără nici un motiv logic se opri la mai puțin de doi metri de aceasta. Ceva nu era în regulă cu Shute. Haina nu-i venea bine, se gândi ea. Era prea strânsă pe umeri și părea un pic prea scurtă. Nici pălăria nu arăta potrivit. Shute o ținea înclinată cu totul altfel.

Oricine ar fi fost, nu era Shute!

Dădu să se întoarcă, cu intenția de a urca din nou în fugă treptele casei familiei Ross ca să bată cu putere la ușă.

- A nu, nu-mi scapi! mormăi falsul Shute.

O mână puternică, înmănușată îi acoperi gura și o smuci la pieptul unui bărbat solid. Lucinda se zbatu cu disperare, încercând să dea cu piciorul în gambele atacatorului ei, dar pantoful i se încurcă imediat în fustele și jupoanele ei.

- Nu te mai zbate, târfă proastă, sau te liniștesc cu un pumn! șuieră în șoaptă tâlharul. O târi spre trăsură. Fără a naibii, dă-mi o mână aici, Sharpy! se adresă el altcuiva. Mă încurcă blestematele ei de poale. Tot calc și mă împiedic în ele.

- O apuc de picioare, spuse al doilea bărbat. Vrei să nu sperii calul! Ultimul lucru de care avem nevoie este să ne fugă trăsura.

Lucinda își dădu seama că încă mai ținea tolba în mâna stângă. Înnebunită, începu să se chinuie să-l deschidă. Nici unul dintre bărbați nu observă. Din punctul lor de vedere, ea nu mai riposta, și doar asta conta. Al doilea borfaș o prinse de labele picioarelor și o sălta de la pământ. Între timp Lucinda desfăcuse una din cele două barete ale săculețului.

- Grăbește-te! comandă cel care purta haina lui Shute în timp ce ținea portiera deschisă. Bag-o înăuntru și pune-i un căluș la gură înainte să arunce careva vreo privire pe o afurisită de fereastră!

Al doilea tâlhar, cel numit Sharpy, se luptă să o strecoare prin ușa îngustă a trăsurii. Fata reușise să desfacă și a doua baretă a sacului.

Vări mâna în el, pipăi orbește după pachetul pe care-l voia, rugându-se în gând să dea peste cel care trebuia.

- Ale naibii de fuste i s-au prins în ușă, injură celălalt.

- Nu contează, mă ocup eu de ea, Perrett! Urcă-te pe capră și scoate-ne de aici!

Lucinda avea acum pachetul în mână. Îl rupse ca să-l deschidă, își ținu respirația și închise ochii bine.

Apoi aruncă o mână din conținut spre bărbatul care o ținea de picioare.

Sharpby țipă surprins când pudra, un amestec extrem de puternic de praf de ardei iute, măcinat fin, îi atingea ochii, nasul și gura. Îi dădu drumul la picioare Lucindel și urlă. Strigătul fu urmat de o groază de horecăieli și de un acces de tuse.

- Ce dracu'? făcu Perrett, confuz și nervos.

Cu ochii încă închiși, simțind că plămânii încep să ardă de nevoia de a respira, Lucinda mai aruncă un pumn de praf și în spate, la nimereală, spre înălțimea lui Perrett.

Acesta strigă brusc și-i drumul. Nereușind să tragă picioarele sub ea la timp, Lucinda aterisă dintr-o dată pe un umăr și pe șold. Fustele ample îi amortizară în pământ.

impactul, dar nu complet. Simți cum durerea o zdruncină prin tot corpul. Instinctiv, trase aer în piept, inhalând puțin din pulberea ca o boare. Gâtul ei parcă luă foc. Se rostogoli sub trăsura, căutând aer curat, și deschise cu precauție ochii.

Nu-i lăcrimau, dar totul părea neclar. În toată zbatea își pierduse ochelarii.

- Vrajitoarea m-a orbit, țipă unul dintre tâlhari. Nu pot să respir! Nu pot să respir!

Tovarășul lui urla.

Lucinda auzi o altă voce în noapte. A lui Gilbert Ross!

- Sunt niște afurisiți de tâlhari aici! strigă Ross. Încearcă s-o răpească pe domnișoara Bromley!

Mai multe uși se deschiseră. Apărură bărbați în cămăși de noapte și cu scufii. La vederea trăsorii familiare, pășiră înainte.

Așa-zișii răpitori părură să înțeleagă că erau în pericol de moarte din pricina locuitorilor de pe Guppy Lane, așa că se îndepărtară poticnindu-se, fugind spre colț. Câțiva dintre bărbați o luară în fugă după ei, dar abandonară repede urmărirea când constatară că erau în tâlpile goale pe caldarâmul dur.

- Domnișoară Bromley! strigă Alice Ross.

Săltându-și poalele, femeia cobori repede treptele spre Lucinda.

Aceasta se ridică în șezut, resimțind dureri în tot corpul, cu gesturi foarte stângace, din cauza turnurii rigide a rochiei. În sinea ei reflectă că rochiile de bal nu erau croite pentru astfel de activități dinamice. Punând la socoteală că făcuse dragoste și trecuse și printr-o tentativă de răpire eșuată în ea, minunata rochie din mătase albastră de culoarea cobaltului nu va mai fi niciodată la fel.

- Domnișoară Bromley, vă simțiți bine? întrebă neliniștită Alice.

- Da, cred că da.

Își făcu o autoevaluare rapidă. Pulsul îi era accelerat, înghițea greu și o ustura gâtul de la praful de ardei iute pe care-l inspirase. Și, de asemenea, era amorțită

de la aterizarea dură pe caldarâm. Dar nici unul dintre aspecte nu era grav, își spuse în sinea ei.

Alice întinse spre ea ambele mâini.

- Haide, să vă ajut!

- Mulțumesc! Lucinda reuși să se ridice în picioare, conștientă că tremura de la agitația de după luptă. Se forță să se concentreze pe problema cea mai la îndemână: Unde este Shute? Mă tem că acei doi indivizi periculoși i-au făcut ceva îngrozitor. Unul dintre tâlhari a furat haina. Se poate să-l fi ucis!

Tropotul de copite și huruitul unei trăsurii ce se apropia în goană o întrerupseră. Lucinda își șterse ochii cu dosul palmei, încercând să distingă ceva din scena neclară.

Birja se contură din ceață și se opri, și dinăuntru sări o siluetă. Fără ochelari, Lucinda nu-i distingea fața, dar îl recunoscuse prin toate simțurile.

- Caleb, șopti ea.

Bărbatul se îndreptă repede spre ea prin fufioarele de ceață cenușie din zori. Mantia lungă îi flutura în jur ca o aură întunecată. Nu păru să remarce grupul de oameni răsfirați de-a lungul străzii, care se topeau din calea lui ca prin minune.

Când ajunse la Lucinda, o prinse cu mâinile de umeri și o trase strâns în brațe.

- Ești bine? o întrebă el răgușit.

Aproape că țipă când degetele lui îi zdrobiră umărul rănit.

- Da! Te rog, umărul meu!

- Drăcie! exclamă el eliberând-o repede. Ești rănit!

- Doar o mică vânătaie. Ce faci aici?

- Dar ce s-a întâmplat? vru să știe el, ignorându-i întrebarea.

Era prima dată când Lucinda încerca să înțeleagă scena de violență care tocmai se petrecuse. Se încrunță forțându-se să se concentreze.

- Doi bărbați au încercat să mă răpească. Banuiesc că intenționau să mă jefuiască.

- Mai mult ca sigur voiau să o vândă într-un bordel, comentă cu o voce tenebroasă femeia care locuia lângă Alice. Citești tot timpul despre astfel de lucruri în presă.

- Oh, chiar nu cred asta, protestă Lucinda.

- Doamna Badget are dreptate, interveni și o altă femeie. Păi acu' o zi a fost un articol în *The Flying Intelligencer* despre doamne respectabile răpite și ruinate într-un mod atât de rușinos că n-au mai avut de ales decât să ajungă într-un bordel.

Lucinda se încruntă spre ele.

- Credeți-mă când vă spun că răpirea și ruina mea, cum o descrieți, nu m-ar determina să încep o carieră într-un bordel, doamnă Childers. Cu toate astea, m-ar infuria. Foarte, foarte tare! Și nu-s lipsită de apărare. Îi puteți întreba pe cei doi tâlhari.

Femeile se uitară la ea, cu ochii mari de admirație.

- Are dreptate, spuse Alice vioi. Plâneau ca niște copii când au fugit.

- Unde este Shute? întrebă din nou Lucinda, încercând să vadă ceva prin ceață.

- L-am găsit, anunță careva.

Toată lumea se întoarse în direcția vocii. Shute, însoțit de unul dintre vecini, apăru de pe o alee îngustă. Se mișca nesigur, dar era încă în picioare, observă Lucinda cu ușurare.

Dădu să înainteze, dar ar fi căzut iar grămadă pe caldarâm, dacă n-ar fi prins-o Caleb.

- Te-ai rănit și la gleznă? întrebă el, de parcă ar fi fost vina ei, și o luă pe brațe.

- Nu, se pare că mi-am rupt un toc de la pantofi. Lăsa-mă jos, domnule! Trebuie să ajung la Shute.

- Ești sigură că nu ești grav rănită?

- Da, Caleb, spuse ea. Sunt sigură. Acum, te rog, lasă-mă jos!

Fără tragere de inimă, el o lăsă jos. Una din femei se apropie în grabă.

- V-am găsit ochelarii, domnișoară Bromley, anunță ea. Dar sunt rupți.

- Mai am o pereche acasă. Lucinda porni șchiopă când spre Shute, conștientă că aproape în urma ei venea și Caleb. Ce ți-au făcut, Shute?

- Scuzele mele, domnișoară Bromley! Necăjit, Shute își atinse încet creștetul capului. Ticăloșii au venit din spate. M-au doborât la pământ până să prind de veste.

Îl examinează atât cât putu în lumina slabă.

- Crezi că ai fost inconștient?

- Nu, doar amețit. Până m-am limpezit, mă legaseră fedeleș ca pe-un pui și-mi puseseră un căluș la gură.

- Sângerezi și ești fără îndoială în stare de șoc. Trebuie să te ducem în casă unde e cald. Abia după aceea îți voi curăța rana.

- Aduceți-l la noi în casă, spuse Alice. Este cald și bine.

- În regulă. Lucinda îl îndrumă pe Shute ușor spre ușă. Vrei, te rog, să-mi aduci tolba, doamnă Ross? Trebuie să fie pe trotuar în apropierea trăsorii.

- V-o aduc imediat, spuse Alice.

Cu ajutorul lui Caleb, Lucinda îl conduse pe Shute spre ușă.

- Te-ai uitat bine la oamenii care te-au atacat? îl întrebă Caleb.

- Mă tem că nu pot oferi o descriere bună, zise ea. Totul s-a întâmplat atât de repede. Dar ambii duhneau a fum de țigară.

- Aceasta descrie doar trei sferturi dintre ticăloșii din Londra, murmură Caleb.

- Pe unul îl chema Sharpy, iar pe celălalt Perret. Adăugă ea.

- Nu-s din acest cartier, declară Gilbert Ross. Asta pot să vă spun.

- Nu contează, răspuse Caleb. O să-i găsec.

- Cum? întrebă Lucinda, fără a pune la îndoială certitudinea din cuvintele lui, doar curioasă despre strategia pe care intenționa s-o folosească.

- Bârfa umblă la fel de rapid în lumea interlopă, ca în ciuburile și saloanele așa-ziselor clase mai bune. Ceva întunecat și sălbatic luci în ochii lui Caleb. Crede-mă, Lucinda. Îi voi găsi.

capitolul 21

- Ce naiba le-ai făcut celor doi de i-ai pus pe fugă așa? întrebă Caleb, intrigat.

Lucinda se uită la el peste marginea ceștii de ceai. Îl vedea clar acum, datorită perechii de ochelari de rezervă pe care o ținea în birou. Trăsăturile lui erau dure și reci, iar în ochi avea o expresie implacabilă. Dar acea altă latură a lui, partea aceea înfricoșător de periculoasă pe care o zărise pentru scurt timp în Guppy Lane, era acum stăpânită.

Erau în bibliotecă. Patricia, care ajunsese de scurt timp acasă, li se alătură, îmbrăcată încă în rochia ei de bal.

Caleb stătea cu spatele la fereastră. Își scosese redingota. Lucinda fu uimită să vadă că purta cămașa și pantalonii pe care îi avusese mai devreme la bal. Evident, nu se dusese la culcare. Cămașa îi era desfăcută la gât, iar mânecile îi erau suflecate în sus pe brațe.

„Trebuie să fi plecat de acasă în mare grabă“, își zise ea. Din păcate, ținuta aceea informală îi readuse în minte imagini cu el aplecându-se peste ea în șopronul de uscat plante, strivind-o în așternutul vegetal parfumat. Se strădui din greu ca să se concentreze.

Patricia a fost cea care a răspuns la întrebarea lui Caleb:

- Probabil că le-a aruncat niște praf de ardei iute în față. Se uită la Lucinda. Nu-i așa?

- Da. Lucinda lăsă ceașca jos pe farfurioară. Eu și mama aveam mereu un asemenea pachetel la noi când călătoream în străinătate cu *papa*. A devenit un obicei. Mama a inventat rețeta originală, dar de-a lungul anilor am schimbat oarecum ingredientele, pentru a le sporii efectele.

- Și eu am la mine mereu o doză, îi spuse Patricia lui Caleb. La fel și mama. O doamnă nu poate fi niciodată prea precaută!

- Eu am de obicei praful de ardei iute undeva asupra mea, explică Lucinda. Se uită în jos, la poalele pătate

și sfâșiate ale rochiei de bal din mătase albastră. Eu am neglijat să-i dau instrucțiuni lui Madam LaFontaine să-mi facă un buzunar la această rochie. De asta a trebuit să mă chinui cu tolba, ceea ce a complicat lucrurile inutil.

Caleb clătină din cap.

- Cred că ar trebui să fiu uimit, dar cumva nu sunt. Este evident că femeile din această familie sunt foarte încrezătoare în forțele proprii.

- Mie încă nu-mi vine să cred că ai fost aproape răpită în seara asta, Lucy. Patricia se cutremură. Nici nu pot să mă gândesc! Și în Guppy Lane, dintre toate locurile. Mereu ai spus că te-ai simțit în siguranță acolo.

- Sunt în siguranță acolo, declară Lucinda. Vă asigur că acești răufăcători nu locuiesc în acel cartier. Familia Ross și ceilalți i-ar fi recunoscut imediat. Cred că borfașii vagabondau prin apropiere, în speranța să surprindă o victimă neatentă. Când au văzut trăsura, au ajuns la concluzia că ar fi o țintă ușoară. S-ar putea spune că a fost o infracțiune de ocazie.

- Nu! Tonul lui Caleb era scăzut și avea o siguranță sumbră. Nu ai fost aleasă la întâmplare. Ce s-a întâmplat în seara asta a fost o încercare deliberată de a te răpi. Dacă le-ar fi reușit, nu am nici o îndoială că ai fi fost ucisă. Autoritățile ți-ar fi scos corpul din râu a doua zi sau în următoarea.

Amuțită de cele auzite, Lucinda nu putu decât să se uita fix la el. Ceașca Patriciei căzu cu zgomot puternic în farfurioară. Și ea se uita la Caleb, cu gura căscată de șoc. Lucinda își reveni prima.

- De ce să fi vrut cei doi să mă omoare? Sunt sigură că nu l-am întâlnit pe nici unul dintre ei în viața mea!

- Judecând după descrierile pe care le-am primit de la locuitorii din Guppy Lane, sunt doi borfași obișnuiți de pe străzi, folosiți pentru forța lor. Nu dădeau doi bani pe tine moartă sau vie. Oricine i-a angajat pentru a te răpi te vrea moartă.

Un junghi de durere săgetă umărul Lucindei.

- Mi-era teamă că o să spui asta.

- N-ai răspuns la întrebare, domnule, interveni Patricia. De ce-ar vrea cineva să o omoare pe Lucy?

Expresia lui Caleb rămase la fel de rece. Lucinda îi simțea energia în atmosfera din jurul lui. Era la vânătoare, în felul lui propriu.

- Cred că este evident că persoana care a ordonat răpirea a descoperit că fac o anchetă în numele verișoarei tale, spuse el, și se teme că mi-ar putea oferi indicațiile de care am nevoie pentru a-l localiza pe doctorul Basil Hulsey. Iar dacă îl voi găsi pe Hulsey, îi găsesc pe cei care finanțează în prezent cercetarea lui privind formula fondatorului.

Lucinda stătea nemișcată pe canapea.

- Cu alte cuvinte, cineva din Ordinul Tabletei de Smarald a încercat să mă răpească și să măucidă în seara asta.

Caleb înclină ușor din cap.

- Există o probabilitate de nouăzeci și șapte la sută ca exact asta să se fi întâmplat!

Lucinda se cutremură.

- Ei bine, cu siguranță nu încerci să îndulcești situația, domnule.

- Nu este felul meu, Lucinda! Ai prefera să o fi făcut?

Ea zâmbi strâmb.

- Nu, bineînțeles că nu.

El dădu din cap, mulțumit.

- Nici nu credeam altfel. Tu ești ca mine în această privință. Preferi adevărul.

- De cele mai multe ori, șopti Lucinda.

Patricia se întoarse spre ea.

- Dar acest lucru înseamnă că ești în mare pericol, Lucy. Cine i-a angajat pe cei doi bărbați îngrozitori ar putea la fel de bine să încerce din nou să te prindă.

- Înșă probabil că nu ziua în amiaza mare, declară Caleb, foarte gânditor acum. Și foarte probabil, nu din casa asta. Ar fi prea riscant, cu vecini curioși și servitorii prin preajmă. Nu uita că n-au făcut nici

o mișcare să te prindă în seara asta până când n-ai fost în Guppy Lane.

- Înseamnă că mi-au supravegheat casa, declară surprinsă Lucinda. Au venit după mine, așteptând o ocazie să atace.

- Da, spuse Caleb. Dar mă îndoiesc că îl vei mai vedea vreodată pe vreunul dintre ei din nou. Ordinul Tabletei de Smarald nu tolerează eșecul.

Lucinda se cutremură.

- Crezi că vor fi uciși?

Caleb ridică din umeri.

- Nu m-ar surprinde, deși este posibil să rămână în viață măcar o vreme. Cel puțin, așa sper.

- De ce? întrebă Patricia.

- Pentru că am o mulțime de întrebări pentru ei. Dacă au un pic de minte, vor dispărea de pe fața pământului. Din câte știu, Ordinul își atrage membrii din clasele nobile. Astfel de persoane e puțin probabil să aibă suficiente relații pentru a da de urma celor din lumea interlopă care nu doresc să fie găsiți.

Lucinda ridică din sprâncene.

- Dar ai informatori de acest gen?

- Unul sau doi, spuse el. Nu-s deloc suficienți față de câți îmi vor trebui în viitor. Este evident că agenția noastră avea nevoie de ei.

- Un gând înspăimântător! declară Lucinda.

- Între timp, pentru că nu pot fi cu tine și cu domnișoara Patricia în orice moment, continuă el, mă duc să angajez o gardă de corp ca să stea cu un ochi pe amândouă.

Lucinda se simți cuprinsă de panică.

- Crezi că și Patricia este în pericol?

- Tu ești, evident, ținta principală, spuse el. Dar dacă ai fi în locul celui care a fost în spatele acțiunii din seara asta, ai vedea-o pe verișoara ta ca un mod elegant de a atrage într-o capcană.

- Da, desigur, șopti Lucinda. Chiar nu m-am gândit la asta!

Patricia era evident impresionată.

- Fără supărare, domnule Jones, dar aveți tendința să gândiți într-un mod destul de complicat.

- Nu sunteți prima care îmi atrage atenția asupra acestui obicei nefericit. Se opri și-și scoase ceasul de buzunar. Este aproape șapte! Trebuie să trimit imediat un mesaj. Vreau ca garda de corp să vină la această adresă cât mai curând posibil în dimineața asta, astfel încât să pot continua cu celelalte aspecte ale anchetei.

Lucinda lăsă jos ceașca.

- Nu am mai avut o gardă de corp. Nu prea știu ce voi face cu un astfel de individ.

- Gândește-te la el ca un lacheu, declară Caleb. Deschise un sertar de birou și luă o foaie de hârtie: Cu alte cuvinte, asigură-te că este întotdeauna la îndemână.

capitolul 22

Ira Ellerbeck deschise delicat capacul micii tabachere din aur cu smaralde. Cu o mișcare exersată, luă între degete un vârf din praful gălbui, îl ridică la nas și îl inhală.

Prizatul nu mai era o practică la modă de a consuma tutun, fiind înlocuit cu țigările și trabucurile. El, unul, găsea planta *Nicotiana tabacum* respingătoare în orice formă. Însă praful din tabachera lui mică nu era fabricat din planta respectivă. Drogul din cutia de prizat era mult mai puternic și infinit mai periculos.

Simți imediat un frison de conștientizare acută și își deschise percepțiile spre curenții clocotitori care se învârteau în sera mare. O serie de cactuși care induceau viziuni, ciuperci halucinogene, crini de bella-donna, mentă de Turkestan, măselariță, maci de opiu și atâtea altele, toate atent cultivate și hibridizate cu ajutorul talentului său unic de a le spori toxicitatea și puterile otrăvitoare, își șopteau energiile întunecate în atmosferă. Dintr-odată nervii i se calmară și încrederea îi reveni.

Se uită la fiul lui. Cu un aer elegant, apatic, Allister stătea sprijinit de marginea unei mese de lucru.

- Ce n-a mers? întrebă Ellerbeck, recăpătându-și deplin controlul acum, cel puțin pentru o vreme.

- Cei doi bandiți pe care i-am angajat au dat răspunse Allister făcând o grimasă vădit disprețuitoare. Potrivit zvonurilor din Guppy Lane, domnișoara Bromley le-a distras atenția cu un fel de substanță nocivă care le-a ars ochii și n-au mai putut să respire. În confuzia iscată, Bromley a fost în stare să cheme ajutoare.

Furia crescuse. Cu mult efort, Ellerbeck comandă sazației să scadă în intensitate și o readuse sub control. Formula avea niște efecte secundare plictisitoare, unele dintre ele fiind că, în plus față de sporirea temporară a capacităților extrasenzoriale aflate în continuă eroziune, îi stârnea anumite emoții violente. Din păcate, nu descoperise problema respectivă decât după ce începuse să-i dea lui Allister drogul. Acum era prea târziu pentru amândoi. Speranța se evaporă rapid. În cel mai bun caz, mai avea doar câteva luni. Dacă Hulsey nu obținea în curând o versiune îmbunătățită a formulei, totul era pierdut.

- Trebuie să scapi de acești indivizi, spuse el. Dacă Jones le dă de urmă...

- Nu te îngrijora, zâmbi Allister, încântat de perspectiva a încă două crime. Voi avea grijă de Sharpy și Perrett în seara asta. Între timp, este puțin probabil să vor merge la poliție. Asta ar echivala cu a recunoaște că au luat parte la o tentativă de răpire. Chiar dacă într-adevăr ar vorbi cu Jones, nu există nici un pericol pentru noi. Nu au cum să știe cine sunt. În ceea ce privește, au fost tocmiți pentru a o răpi pe domnișoara Bromley cu scopul de a fi vândută pentru prostituție. Chiar nu este nici o problemă, te asigur!

- La naiba, nu înțelegi? Problema este că acum Calea Jones este conștient că cineva a încercat să o răpească pe Bromley. A mers atât de departe încât i-a adus o parte de corp în casă.

Fusese atât de sigur că lichidarea spîșerii va putea capătă problemei; atât de sigur că, odată ce implicarea lui Daykin în otrăviri va fi scoasă la iveală, Jones

va considera ancheta încheiată. În schimb, acesta părea a-și continua investigațiile. În disperare de cauză, luase decizia de a scăpa de Lucinda Bromley. Acum și planul acesta eșuase.

Thaxter îi trimisese vorbă în urmă cu o oră. Potrivit zvonurilor care umblau prin cluburi în dimineața aceea, Caleb Jones și Lucinda Bromley aveau o legătură strânsă. Exista o singură explicație logică în povestea asta, și era foarte puțin probabil ca aceea să fie de natură romantică. Jones îi vâna pe vinovați.

- Ce te face să crezi că Edmund Fletcher este gardă de corp? întrebă Allister. Potrivit menajerei cu care am vorbit în Landreth Square în după-amiaza asta, respectivul este un prieten de familie și va sta un timp cu domnișoara Bromley și cu verișoara ei.

Ellerbeck rezistă impulsului de a arunca o stropitoare grea din ceramică prin peretele de sticlă al serei. În schimb, luă un borcan de sticlă și străbătu distanța scurtă până la colecția sa de plante carnivore. Constată că una dintre cele mai mari flori-capcană, în formă de urcior, a exemplarului de *Nepenthes rajah* încă digera ultima masă, un șoarece mic.

Se opri în fața unei plante de *Dionaea*, de un verde intens.

- Ar fi prea mare coincidența, comentă el. Este vorba de Caleb Jones aici! Sigur a simțit ce s-a întâmplat de fapt noaptea trecută. Fără doar și poate, Fletcher este o gardă de corp.

- Te-aș putea scăpa ușor de Fletcher.

Ellerbeck oftă.

- Jones ar instala pur și simplu alte gârzi, mai multe, în jurul reședinței lui Bromley.

- Pot să-l aranjez și pe Jones.

- Nu fi atât de sigur de asta!

Allister se încordă de furie, așa cum făcea de fiecare dată când Ellerbeck sugera că existau limite ale puterilor lui.

- Mi-ai spus că Jones nu este decât un fel de talent intuitiv, zise Allister. Poate fi foarte bun la șah, dar abilitatea asta nu-l va proteja de ceea ce pot face eu.

Exasperarea îl cuprinse pe Ellerbeck ca un acid fierbinte care îl făcea să simtă nevoia să țipe. Se strădui, dar nu putu să-și stăpânească de tot emoția din voce.

- Fir-ar al dracu', nu înțelegi? Dacă ai reuși să-l omori pe Caleb Jones, ne-am alege cu o problemă mai mare decât cea cu care ne confruntăm acum!

- Ce vrei să spui?

Ellerbeck își domoli frustrarea. Când te gândești că crezuse cândva că drogul i-ar putea salva fiul! Allister fusese întotdeauna periculos. Doza lui de nebunie se arătase devreme în viață. Dar pentru câteva săptămâni după ce începuse să ia formula, păruse să devină mai stabil. Însă în câteva zile apăruseră efectele adverse.

- Analizează ce sugerezi, spuse Ellerbeck. Uciderea lui Caleb Jones ar atrage atenția Maestrului, Consiliului și întregii familii Jones. Asta este ultimul lucru pe care ni-l dorim!

- Dar nimeni nu și-ar da seama că Jones a fost ucis, insistă Allister. Știi cum acționez. Va părea că a murit din cauza unui atac de cord, la fel ca Daykin.

- Nu-i obișnuit pentru un om în floarea vârstei să moară de un atac de cord.

- Se întâmplă uneori.

- Nu în familia Jones! Sunt foarte sănătoși. Metodele tale ar putea fi credibile pentru membrii Consiliului, dar crede-mă când îți spun că, fără o explicație foarte solidă, nimeni din clanul Jones n-ar crede că moartea lui Caleb Jones a fost din cauze naturale. Nici măcar o secundă! Maestrul și oricine altcineva din acel arbore genealogic afurisit ar căuta sub fiecare piatră din Londra până când ar găsi răspunsuri.

- N-ar găsi nici unul!

- Nu fi atât de sigur de asta! Mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar supraviețui anchetei care ar fi lansată. Chiar dacă familia Jones nu ar reuși să ne descopereze

Primul Cerc ar fi furios. Liderii ar avea grijă ca sursa noastră de drog să ne fie tăiată de tot.

- Îl avem pe Hulsey. El poate continua să ne prepare substanța.

- Primul Cerc ni l-ar lua pe Hulsey într-o clipă.

Allister începu să se plimbe în sus și-n jos de-a lungul unei alei.

- Anunci venim cu o explicație solidă. La naiba, de unde ți-a venit teama asta nefirească de familia Jones?

- Există un motiv pentru care fiecare Maestru al Societății Oculte de la fondarea organizației a fost un Jones.

- Desigur, există un motiv. Însuși Fondatorul a fost un Jones. Nu este nici un mister de ce urmașii lui au exercitat întotdeauna atât de multă influență în Societate. Este pur și simplu greutatea tradiției.

Tradiția jucase un rol, gândi Ellerbeck. Dar la fel puterea și talentul. Nu putea nimeni nega că în linia genealogică a familiei Jones se găseau din plin ambele. În special vânătorii dominau în cadrul clanului. Se întâmpla ca personajul în cauză, Caleb Jones, să nu fie înzestrat cu acel talent, dar mulți dintre cei care ar porni în căutarea ucigașului lui ar avea mai mult ca sigur astfel de abilități supranaturale de prădători. Chiar dacă numai o parte dintre legendele care se învârteau în jurul familiei erau adevărate, în mod cert și-ar continua căutările până în porțile iadului și dincolo de ele.

Dar nu avea sens să încerce să-i explice asta lui Allister. Peste stropul de nebunie, mai avea din plin și aroganța naturală care era caracteristică tuturor bărbatilor tineri, la douăzeci de ani. Nimic din ce-ar spune un răză n-ar putea schimba asta. Singura speranță care le mai rămăsese era ca Hulsey să inventeze o versiune îmbunătățită a drogului. „Trebuie să mai câștig pentru noi puțin timp!”

Se gândi la ceea ce-i spusese Allister. Să vină cu o explicație credibilă.

Contemplă păianjenul de pe fundul borcanului. Insecta se uită la el cu ochii reci, inumani. Membrii

Primului Cerc ar demonstra o lipsă similară de pasiune dacă ar descoperi că lucrurile mergeau de prost.

O explicație credibilă! Aceasta ar presupune un marș, dar ar putea să meargă. Și nu aveau nimic de pierdut. El era pe moarte, iar fiul său se cufunda din nou în nebunie.

- Poate că ai dreptate, spuse Ellerbeck în cele din urmă. Poate că ar trebui să-l elimini pe Caleb Jones.

- Știu că ai prefera să evităm orice contact cu Societatea și cu familia Jones, zise Allister, simțind o portă. Dar nu mai avem de ales! Îți convine sau nu, din cauza Lucindei Bromley, Caleb Jones a fost atras în această afacere. Susții că este periculos.

- Este un Jones, replică Ellerbeck, simplu.

- Foarte bine, dacă nu te poți gândi la o modalitate să-l convingi să renunțe la caz, nu avem de ales, decât să scăpăm de el înainte să descopere vreun fir care-l duce iar la Hulsey. Doctorul n-ar rezista nici cinci minute la întrebări.

- El a fost veriga slabă în această afacere tot timpul. Dar avem nevoie de el, Allister. Este singurul om cu talent pe care-l știu care ar fi în stare să reducă efectele adverse ale formulei.

- Drogul funcționează foarte bine în ceea ce privește.

„Asta se datorează faptului că ești deja nebun”, se gândi Ellerbeck. O mare depresie amenința să-l înece. Singurul lui fiu era un nebun cu înclinație pentru crimă.

Lăsă borcanul pe un banc de lucru, scoase curia de prizat și inhală un nou vârf de degete din drog.

Imediat greutatea zdrobitoare a gândurilor morbid se ridică. Dacă avea timp, Hulsey ar îmbunătăți formula, iar Allister ar fi salvat. „Și eu la fel!”

Cheia era timpul.

- Mi-ai dat o idee! Un fior de anticipare îi străbătu murile disperate necesită măsuri disperate.

Allister fu luat prin surprindere de momentul de concesiie, dar își reveni rapid.

-Nu-ți face griji, nu voi avea probleme să te scap de Caleb Jones!

-Te cred. Dar va trebui să desfășori acțiunea într-un mod care nu ar stârni familia Jones. Trebuie să aibă impresia clară că nu există nici un mister de investigat. Nu merge să rezolvi cu o moarte care pare a fi un atac de cord sau un accident cerebral.

Allister se încruntă.

-Ai un plan?

-Mi-am dat seama că, în cazul în care Caleb Jones este găsit mort, există un singur lucru care i-ar putea opri pe cei din neamul lui să nu facă praf Londra în căutarea unui criminal.

-Ce anume?

-Moartea criminalului!

Fruntea lui Allister se încreți.

-Intenționezi să arunci bănuiala asupra altcuiva?

-Da!

„O schemă similară a funcționat în trecut“, se gândi Ellerbeck. Nu exista nici un motiv să nu meargă din nou.

Allister se uită sceptic la el.

-Îmi place ideea, dar dacă este să fie convingătoare, dovezile ar trebui să incrimineze pe cineva cu un motiv foarte puternic.

-Nu numai cu un motiv, dar și cu un trecut în care să mai fi comis o crimă prin otrăvire. Cu alte cuvinte, suspectul perfect!

Allister păru impasibil câteva secunde. Apoi prinse ideea din zbor.

-Lucinda Bromley? întrebă el, cu glasul ușor ridicat a mirare.

-După toate relatările, Jones este implicat într-o legătură amoroasă cu ea. Domnișoara Bromley și-a otrăvit ultimul iubit. De ce nu și un altul?

Allister zâmbi cu rânjetul lui lent, rece.

- Asta-i al naibii de genial! Nu o să am nici o problemă să aranjez scena, astfel încât să pară că Jones a murit otrăvit.

- Știu că tu crezi că va fi o țintă ușoară, dar trebuie să-ți planifici acțiunea cu multă atenție. Nu ne mai putem permite alte greșeli.

- Nu-ți face griji, mă ocup eu de tot!

Ellerbeck apucă din nou borcanul, îi scoase capacul și răsturnă recipientul cu susul în jos. Păianjenul se rostogoli în gura roșie ca sângele a plantei carnivore. Făcile din frunzele țepoase se închiseră rapid, cât ai clipi, pecetluind soarta nefericitei insecte.

Ellerbeck urmări un timp zbaterea inutilă a păianjenului. Planul va funcționa. Trebuia să funcționeze!

capitolul 23

- Domnul Fletcher mai mult ca sigur nu e lachet. spumega Patricia cu voce scăzută în după-amiaza următoare. Mai mult decât atât, evident, nu știe cum să se comporte ca unul! Uitați-vă la el, cum lenevește acolo sprijinit de perete, mâncând sendvișuri cu ceai ca și când ar fi un oaspete în casa asta!

Lucinda schimbă repede priviri amuzate cu Lady Milden. Era trei și jumătate după-amiaza, iar salonul era ocupat de mai bine de o jumătate de duzină de tineri, îmbrăcați elegant. Prin fereastră, gazda văzu alți doi domni nerăbdători, cam de douăzeci de ani, cum uncea treptele casei cu buchete de flori în mână.

Camera era deja ticsită cu flori și aranjamente de toate felurile. Lucinda se văzu nevoită să-și domolească simțurile pentru a suprima mirosul de degradare, dar Patricia și Lady Milden găseau ofrandele florale încântătoare.

Însă nu doar esența subtilă emanată de mulțimea de flori moarte îi tulbura simțurile. Prin încăperi pulsau curenți slabi de energie extrasenzorială. Toți admiratorii Patriciei erau membri ai Societății. Asta

însemna că fiecare era înzestrat într-o oarecare măsură cu un talent paranormal. „Dacă aduni atât de mulți oameni cu abilități parapsihice într-un spațiu închis, chiar și o persoană cu sensibilitate minimă ar putea detecta ceva în atmosferă”, se gândi ea.

Doamna Shute și două dintre nepoatele ei, chemate pentru a o ajuta cu mulțimea așteptată de pretendenți, se foiau de colo-colo, aducând încontinuu ceai proaspăt și platouri cu sendvișuri și prăjiturele. „E surprinzător ce multă mâncare pot consuma niște bărbați tineri, sănătoși”, reflectă Lucinda.

Normele sociale care guvernau acest tip de vizită între domnișoarele la vârsta măritişului și domnii eligibili erau destul de stricte. Patricia se instalase pe canapea în fața ceainicului. Lucinda și Lady Milden se așezaseră pe scaune de o parte și de alta, flancând-o, dar îngăduindu-le admiratorilor din cameră s-o abordeze și să stea de vorbă cu ea.

Nici unul dintre tineri n-ar fi trebuit să stea decât vreo zece sau cincisprezece minute cel mult, dar trecuse o jumătate de oră și deocamdată nu plecase nimeni și încă mai soseau alții la fiecare minut. Făceau cu schimbul s-o complimenteze pe Patricia, dar sub privirea vigilentă a lui Lady Milden și a Lucindei puțini dintre ei puteau susține o conversație pentru mult timp.

-Sunt de acord că în nici un caz domnul Fletcher n-ar putea trece drept lacheu, spuse Lucinda calm. Acesta este motivul pentru care eu și Lady Milden am decis să-l prezentăm ca pe-un prieten de familie.

-Dar el nu este un prieten de familie, ripostă Patricia. Ar trebui să pară un fel de slujitor, dar nu reacționează deloc bine la ordinele primite. I-am spus să stea pe hol. N-ar fi avut nici o problemă să fie cu ochii pe noi de acolo. În schimb, a insistat să vină aici!

Lucinda fu nevoită să admită că Edmund Fletcher nu era deloc ceea ce s-ar fi așteptat oricare dintre ele de la o gardă de corp. Se presupunea că bărbații care aleg o astfel de carieră provin de pe stradă. Însă domnul Fletcher nu numai că se îmbrăca la modă, ca un tânăr

gentleman, ci avea și manierele, aerul și – cel mai greu de imitat dintre toate – accentul cuiva bine-crescut și bine educat. Și mai era, de asemenea, simțea ea, un om cu un talent paranormal considerabil.

– Ignoră-l pe domnul Fletcher, o sfătui Lady Mildred veselă. Bănuiesc că pur și simplu încearcă să își îndeplinească responsabilitățile.

– Nu numai că nu acceptă ordine, încearcă să le dea murmură Patricia. A avut tupeul să mă informeze că nu am voie să stau în dreptul ferestrei. Vă puteți închipui?

Un tânăr cu obraji rumeni și o ceașcă goală în mână se apropie de ele șovăielnic. Patricia îi adresează un zâmbet care Lucindei îi păru deosebit de luminos.

– Mai doriți ceai, domnule Riverton? întrebă Patricia.

– Da, vă mulțumesc, domnișoară McDaniel. Ca vreau să vă spun, Riverton întinse ceașca. Am înțeles din ce mi-ați spus la bal că sunteți interesată de arheologie.

– Într-adevăr sunt, domnule. Patricia îi turnă ceai în ceașcă cu un gest grațios. Este o pasiune de-a mea!

– Și eu sunt foarte pasionat de subiect, spuse Riverton cu nerăbdare.

– Chiar așa? replică Patricia adresându-i un nou zâmbet însuflețit.

De partea cealaltă a camerei, Edmund Fletcher își dădu ochii peste cap și înghiți restul de sendviș. Lucindei i se păru că reacția lui o făcu pe Patricia să lumineze și mai puternic.

Doamna Shute se ivi în ușă, anunțând:

– Domnul Sutton și domnul Dodson!

Nou-veniții fură poștiți în salon. Lucinda simți cum nivelul de energie crește ușor când cei deja prezenți își evaluă rivalii. Lady Mildred părea extrem de mulțumită de cei pe care îi convocase. Edmund Fletcher mai mănușă că un sendviș și se arătă și mai plictisit.

O licărire de conștientizare o făcu pe Lucinda să se uita iar pe fereastră. Îl văzu pe Caleb coborând dintr-o birjă și îndreptându-se spre treptele de la intrare. Când va secunde mai târziu îi auzi vocea pe un ton scăzut din holul de la intrare.

Doamna Shute apăru din nou.

- Domnul Jones!

Caleb intră în salon ca o forță a naturii. Zumzetul de voci masculine încetă brusc. Tinerii se dădură din calea nou-venitului, privindu-l cu un amestec de precauție, admirație și invidie, cam cum se uită puii tineri la un leu în toată firea. Nivelul de putere din salon urcă iar cu câteva grade.

Caleb salută din cap o dată spre Edmund Fletcher, care îi răspunse imediat cu o înclinare respectuoasă a frunții. Ignorând celelalte personaje masculine din apropiere, Caleb se opri în fața Lucindei, Patriciei și lui Lady Milden.

- Doamnelor, spuse el. Mă întreb dacă aș putea-o lua deoparte un pic pe domnișoara Bromley. Îmi doresc foarte mult să-i vizitez sera.

- Da, desigur, răspunse Lady Milden înainte ca Lucinda să poată spune ceva. Du-te! Eu și Patricia ne descurcăm foarte bine singure.

Lucinda se ridică și se îndreptă spre ușă cu Caleb, dar nu-i vorbi până când nu ajunseră în hol.

- O vizită în sera mea, domnule Jones? repetă ea sec.

- Pareă o scuză destul de rezonabilă pentru a te scoate din salon.

- Appreciez asta. Sunt bucuroasă să fac o pauză. Este obositor să-i urmărești pe toți acei domni dornici cum încearcă să facă o conversație politicoasă cu Patricia.

- Lucrurile par să decurgă bine pe frontul găsirii unei perechi, observă el.

- Da. Lady Milden este extrem de optimistă că-i va găsi perechea ideală în câteva zile.

- Cum reacționează domnișoara Patricia? Arată vreun interes anume în privința oricăruia dintre tinerii pe care i-am văzut acolo? întrebă Caleb.

- Este fermecătoare față de toți și pare a se bucura de compania lor, dar singura emoție puternică de orice fel pe care am fost capabilă s-o detectez este o animozitate de neînțeles față de domnul Fletcher.

- De ce naiba are o aversiune față de el?

- Mă tem că este, în parte, din vina lui. A spus că nu are o părere prea bună față de nici unul din admiratorii ei sau față de tot proiectul. Cred că simte că abordarea Patriciei pentru a-și găsi un soț este mult prea afaceristă. A precizat ceva în sensul că se simte și când ar participa la o licitație de cai pursânge de la Tattersall.

Caleb se încruntă.

- Un mod ciudat de a privi lucrurile. Folosirea serviciilor de consultanță ale lui Lady Milden mi se pare o abordare foarte eficientă și logică a problemei.

- Da, domnule Jones, ți-ai exprimat clar punctul de vedere. Îl conduse spre bibliotecă.

- Cum îți mai este umărul astăzi?

- Încă un pic inflammat, dar era de așteptat. Și Shure își revine bine. Presupun că ai venit în după-amiaza asta pentru că ai vești legate de progresul investigației?

- Nu! Caleb deschise ușile terasei și o pofti să intre înaintea lui în seră. Am venit aici astăzi, deoarece, luându-mă cu treabă, nu am avut posibilitatea să vorbim

- Despre ce?

- Despre șopron!

Îngrozită, Lucinda se întoarse cu fața spre el. Simțea cum i se încălzesc obrazii, dar reuși să-și păstreze vocea rece și calmă, purtându-se ca o femeie de lume. Ceea ce și devenise, se gândi ea, datorită întâmplării trăite în acel șopron.

Își drese glasul delicat:

- Nu prea cred că o discuție pe această temă este necesară. Acest gen de lucruri se întâmplă din când în când între bărbații și femeile mature.

- Nu și în cazul meu. Nu am mai avut niciodată astfel de întâlniri într-un șopron! Caleb închise ușile foarte încet și se uită la ea cu o expresie enervant de calmă. Chipul lui era mai dur ca de obicei. A fost evident că experiența a fost una nouă și pentru tine!

- Doar n-am avut prea multe oportunități de acest gen, domnule, ripostă ea supărată. Și ce mai era de discutat?

- În condiții normale, căsătoria!

- Căsătoria!

- Din păcate, nu sunt în măsură să ți-o ofer.

Lucinda începu să se simtă amețită. În mod automat, se prinse de cel mai apropiat obiect solid, un banc de lucru, și încercă să respire normal.

- Te asigur că nu mi-am făcut nici un fel de iluzii în privința unei astfel de propuneri. Flutură din mână, sperând că dovedise totala lipsă de preocupare. Doar nu sunt o tânără inocentă ca Patricia, care trebuie să-și apere reputația. Dumnezeuule, a mea a fost distrusă fără putință de salvare când mi-a murit logodnicul.

- Erai virgină, spuse el, de parcă Lucinda ar fi comis o infracțiune gravă. Am știut asta chiar dinainte de a te duce în chioșc, dar am ales să ignor aspectul.

Acum înțelese și Lucinda. Nu dădea vina pe ea. Se acuza pe el că săvârșise o infracțiune.

Lucinda își îndreptă umerii.

- Am douăzeci și șapte de ani, domnule! Crede-mă când îți spun că există o limită a bucuriilor inocente. La un moment dat, ignoranța nu mai este fericire. Am găsit evenimentele din noaptea trecută extrem de edificatoare și... și educative!

- Educative? repetă el neutru.

- Și edificatoare.

- Sunt ușurat să aud că nu consideri că timpul petrecut de noi în șopron n-a fost irosit de tot.

Lucinda clipi. Tonul lui nu se schimbă, dar ceva îi transmitea că îl jignise. Bine! Lasă-l să se simtă ofensat! Nu se simțea deloc compătimitoare față de el în acel moment. Luă o pereche de foarfece de grădină și începu să tundă niște flori uscate de pe un mănunchi de orhidee.

- Nu te mai gândi la timpul petrecut de noi în chioșc, domnule Jones, spuse ea.

- Asta va fi o problemă. N-am putut să nu mă gândesc decât la asta.

Lucinda fu atât de uimită că aproape tăie un bolț mic. Pulsul i-o luă razna. Lăsă foarfecele deoparte și multă atenție.

- Ce-ai spus? întrebă ea.

El își trecu degetele prin păr.

- Mi-am dat seama că amintirile de aseară mă vor însoți mereu.

Nu părea încântat de această descoperire.

- Îmi pare foarte rău dacă consideri că ar fi o problemă, domnule Jones. Tonul ei părea arțăgos de acum. Poate că ar fi trebuit să iei în calcul acest posibil rezultat înainte de a sugera plimbarea până la șopronul de uscat frunze.

- N-am spus că amintirile sunt o problemă. Dar o să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu ele, zise el încruntându-se. Am fost mereu în stare să las deoparte acest gen de gânduri săcâitoare atunci când voiam să mă concentrez.

- Acum sunt un gând săcâitor? Lucinda își încrucișă brațele sub sâni. Domnule Jones, n-ar strica să știi că nu este genul de compliment pe care o femeie să-l prețuiască de la un bărbat, după o întâlnire intimă.

- Nu prea mă descurc bine, nu-i așa?

- Nu, rosti ea printre dinți. Chiar deloc!

- Fără îndoială de aceea încerc să evit, pe cât posibil, subiectul căsătoriei.

Lucinda îngheță.

- Tu ai deschis discuția, nu eu!

- Lucinda, ai tot dreptul să te aștepți la o cerere în căsătorie. Mă consider un bărbat onorabil. Ar trebui să faci această propunere. Regret să spun că nu pot! Făcu o pauză. De fapt, nu încă, în orice caz! Poate niciodată.

Lucinda simți o durere amestecată cu indignare strângându-i inima atât de tare, că abia mai putea respira. Doar nu voia să se căsătorească cu el, se gândi ea. Dar ar fi fost frumos să știe că întâlnirea lor din chișinău însemnase ceva mai mult pentru el decât o pată pe onoarea lui și câteva gânduri inoportune.

Lucinda se refugie în mândrie.

- Uită-te în jurul tău, Caleb Jones! Arată cu mâinile prin toată sera, incluzând și vila. Nu este clar că nu am nevoie să mă mărit cu cineva? Am supraviețuit de una singură unui mare scandal. Mi-am gestionat foarte bine moștenirea primită de la părinți și duc un trai confortabil. Am o pasiune pentru botanică și obțin satisfacții enorme fiindu-le de ajutor oamenilor care trăiesc în Guppy Lane. Astea sunt mai mult decât suficiente pentru a umple până la refuz viața unei femei. Te asigur că, pentru o doamnă în situația mea, o aventură este mult mai convenabilă decât căsătoria!

- Da, văd asta! Sprâncenele lui negre se uniră într-o linie feroce deasupra ochilor. Îmi dau seama că nu reușesc să îndeplinesc cele mai multe, dacă nu chiar nici una dintre cerințele tale pentru un soț.

- Nu asta era ideea, domnule!

- Ipotețic vorbind, ce-ar trebui un bărbat în postura mea să-ți ofere ca să te facă să te căsătorești cu el?

Lucinda începea să cunoască privirea aceea rece, intensă. Caleb simțise un nou mister pe cale de a fi rezolvat.

- Dragoste ar trebui să ofere, domnule! exclamă ea ridicând bărbia. Și ar trebui să fiu în stare să-i ofer un sentiment reciproc.

- Înțeleg! Se întoarse puțin, ca și cum tocmai dezvoltase un interes deosebit în planta ciudată de *Welwitschia mirabilis*, din apropiere. Întotdeauna mi s-a părut imposibil de cuantificat sau de descris dragostea într-un mod clar și semnificativ.

Asta era gândirea logică, științifică. Dacă ceva nu se poate defini, e mai ușor să pretinzi că nu există. Aproape că-l compătimea. Aproape.

- Da! Zâmbi rece. Dragostea este imposibil de definit prin cuvinte. La fel cum culorile paranormale ale florilor pe care le văd când mi se deschid simțurile sunt imposibil de descris.

Se uită la ea peste umăr.

- Și atunci cum știi dacă o trăiești?

Întrebarea o făcu să rămână tăcută un timp. Nu putea să-și mărturisească propriile sentimente față de el. Era un bărbat integru, și acesta era motivul pentru care simțul onoarei îl rodea în ziua aceea. Lucinda nu voia să-l împovăreze mai mult cu sentimentul vinovăției. La urma urmei, avea partea ei de responsabilitate egală măsură pentru ceea ce se întâmplase între ei. Mult mai mult decât atât, nu regreta această experiență incredibilă, chiar dacă plătea acum un preț.

Își desfăcu brațele, luă stropitoarea și începu să ude o ferigă.

- Lady Milden spune că este un lucru intuitiv, detectarea unei legături parapsihice de un anume fel. La fel cum am avut cu tine în acel șoproan.

Ochii lui se îngustară.

- Ca genul de legătură pe care ai simțit-o cu logodnicul tău?

Complet dezorientată, Lucinda lăsă stropitoarea jos destul de zgomotos. Își deschise simțurile, găsind alinare în energia revigorantă a serei.

- Nu, răspunse ea, regăsindu-și stăpânirea de sine. Dar părea să fie ideal pentru mine în toate privințele. Îndeplinea toate cerințele de pe lista mea. Pe fiecare în parte. Am fost sigură că dragostea va apărea între noi. Cum se poate să nu fie așa? Doar asta promit toate gândurile de fericire conjugală, nu? Alege-ți soțul cu grijă și iubirea va veni cu siguranță.

- Doamne! Există cărți scrise pe tema aceasta?

„Uimirea lui ar fi fost amuzantă în alte împrejurări”, comentă în sinea ei.

- Sute! spuse ea nepăsătoare. Ca să nu mai vorbim de nenumăratele articole care apar în revistele de femei.

- La naiba, nu știam asta. Nu am auzit niciodată de astfel de cărți și articole pentru bărbați.

- Foarte probabil pentru că bărbații nu s-ar deranja să le citească, răspunse ea. De ce-ar face-o? Pentru ei căsătoria nu implică același grad de risc ca pentru femei. Bărbații au parte de mult mai multe drepturi și libertăți. Nu trebuie să se îngrijoreze prea tare că vor fi ostracizați.

de societate dacă sunt prinși într-o situație compromițătoare. Ei pot călători când și unde vor, fără a ridica întrebări. Își pot alege dintr-un număr infinit de profesii. Un mariaj nefericit poate fi ușor compensat cu o amanță scumpă. Iar dacă un bărbat se hotărăște să-și lase soția, poate fi sigur că legile divorțului îl vor favoriza din toate punctele de vedere.

-Scuțește-mă de prelegeri, Lucinda! comentă sec Caleb. Te asigur că fiecare bărbat din familia Jones le-a auzit destul de des de la femeile Jones.

Ea se îmbujoră.

-Da, desigur. Iartă-mă! Știu că au opinii foarte moderne pe tema drepturilor femeilor. „Probabil unul dintre multele motive pentru care m-am îndrăgostit de tine.“

El se încruntă.

-Ai spus că logodnicul tău întrunea toate cerințele de pe lista ta?

Lucinda oftă.

-Ai din nou căutătura aia!

-Ce căutătură?

-Cea care îmi spune că ești pe urmele unui nou mister. Iar ca răspuns la întrebarea ta, da, domnul Glasson părea perfect de-a dreptul. Privind în urmă e surprinzător cât de perfect era. Dar abia după ce ne-am logodit mi-am dat seama de adevăr. El întrunea doar una dintre cerințele mele.

-Care?

-În mod cert avea destul talent extrasenzorial, zise ea încruntată. Am simțit când am fost lângă el.

-Un talent în domeniul botanic?

-Nu, deși avea într-adevăr anumite cunoștințe în domeniu. În cele din urmă am descoperit că aproape totul la el era fraudulos. Cu toate astea, a reușit cumva să mă convingă nu numai pe mine, dar și pe tata, că ar fi un soț ideal pentru mine.

-Cu alte cuvinte, avea darul de a păcăli.

-Da, era realmente uimitor! Clătină din cap, încă mirată de modul în care fusese păcălită de Ian Glasson.

Chiar și papa s-a lăsat amăgit de el, și te asigur că tu
meu știa să citească bine caracterul oamenilor.

Expresia lui Caleb deveni și mai gânditoare.

- Se pare că Glasson avea un talent cameleon.

Lucinda clipi nedumerită.

- Poftim?

- În timpul meu liber alcătuiesc o taxonomie pe
tru diferitele tipuri de talente puternice. Societatea
nevoie de o metodă mai utilă de clasificare și descrie
a modului în care se manifestă abilitățile paranorma
puternice.

- Mă surprinzi, domnule, spuse ea amuzată. Nu
crezut că ai mai avea timp liber.

Caleb ignoră observația, distras pe moment de ace
nou subiect.

- La marea majoritate a oamenilor cu un talent par
normal, abilitatea parapsihică nu se ridică peste ni
de sensibilitate vagă, generalizată.

- Intuiție!

- Da. Dar cercetarea mea asupra însemnărilor istori
ale Societății, precum și observațiile mele indică faptul
că, ori de câte ori apare un talent foarte puternic, acest
este aproape întotdeauna extrem de specializat.

Acum, ea începu să devină intrigată.

- Cum ar fi talentul meu pentru analiza energi
plantelor?

- Exact! Sau un talent pentru hipnoză, ori c
aurelor. Cameleonii au capacitatea nu numai de
simți ceea ce-și dorește cineva, dar pentru scurte pe
rioadă de timp, generează iluzia că pot îndeplini ac
le dorințe.

Lucinda se încruntă.

- De ce limita de timp?

- Este nevoie de o mare cantitate de energie pe
tru a menține iluzia, mai ales în cazul în care vict
avută în vedere este inteligentă și dacă posedă
sensibilitate crescută. Mai devreme sau mai târ
imaginea se distruge, iar adevărată natura a cam
năului se descoperă.

-Asta explică probabil de ce domnul Glasson rămâne foarte rar în compania mea pentru perioade lungi de timp. Lucinda ezită. Deși au fost ocazii când am mers la teatru sau la o prelegere și am stat împreună preț de mai multe ore.

-Acestea au fost situații în care atenția ta era îndreptată spre alte lucruri. N-ar fi fost necesar să exercite un nivel ridicat de energie pentru o perioadă îndelungată. Caleb o privi cu o expresie gânditoare. Ce te-a făcut să bănuiești că nu era ce părea?

Ea roși și se întoarse ușor.

-Trebuie să înțelegi că de la începutul legăturii noastre am fost foarte impresionată de reținerea lui.

-Reținere?

Caleb păru derutat.

Era genial, își zise ea în gând, dar uneori putea fi surprinzător de greu de cap.

-Domnul Glasson era gentlemanul perfect, elaboră ea.

-Nu văd de ce asta ți-ar fi trezit suspiciuni.

Lucinda se răsuci pe călcăie din nou cu fața la el.

-Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, Ian Glasson m-a sărutat ca și când aș fi fost sora sau mătușa lui fată bătrână. Cast sau lipsit de pasiune nici nu ar descrie bine gestul. E nevoie să mă exprim mai clar?

Caleb arătă ca năuc când înțelese brusc.

-Doamne! Te-a sărutat ca și când i-ai fi fost mătușă?

-Te asigur că a fost extrem de respectuos în ceea ce privea regulile etichetei. Lucinda încleștă într-un mic pumn mâna pe care purta inelul. Până în după-amiaza când a încercat să mă violeze în grădina botanică a Societății Carstairs!

capitolul 24

Într-o clipă, Caleb văzu totul cu claritate perfectă.

-Te-a atacat pentru că ai încercat să pui capăt logodnei în acea zi, conchise el.

- După moartea tatălui meu, ceva s-a schimbat în relația noastră, spuse ea încet. Am început să-i văd defectele lui Ian. După ce mi s-au deschis ochii, multe lucruri au devenit curând evidente. Am descoperit că avea o aventură cu o văduvă.

- Când și-a dat seama că e pe punctul de a te pierde a făcut singurul lucru la care se putea gândi. A încercat să te compromită atât de bine, încât să n-ai de ales decât să te căsătorești cu el.

Lucinda fu surprinsă de această rezumare rapidă a evenimentelor, dar confirmă din cap o dată, precaută.

- Da, exact asta s-a întâmplat. A reieșit că tot ce-a vrut de la mine era moștenirea mea.

- Ai fost văzută fugind din colțul acela îndepărtat al grădinii în care a încercat să te violeze. Erăi ciufulită și rochia îți era ruptă. Acest tip de comportament ar fi fost trecut cu vederea dacă ar fi urmat o cununie. Dar când s-a dus vorba că ai rupt logodna, ai căpătat brusc notorietate.

- Felicitări, domnule! Ai investigat foarte bine.

Ceva din tonul ei îi spunea că laudele nu se doriseră a fi un compliment, dar era prea cufundat în labirintul pe care-l construia ca să mai dea atenție acestui fapt. Porni de pe cea mai apropiată cărare cu pietriș, înaintând tot mai adânc în jungla serei.

- Ai folosit pudra de ardei iute asupra lui? întrebă el.

- Nu, nu era necesar.

- Cum ai scăpat din ghearele lui?

- L-am lovit cu evantaiul mai întâi în vintre și apoi în ochi. A fost destul de surprins cred, sau cel puțin nepregătit pentru această reacție. Mi-a dat drumul într-o mișcare instinctivă de a-și proteja ochii și am scăpat.

Caleb se gândi la lungimea dură a unui evantai pliat.

- N-am crezut vreodată că ar putea fi un obiect periculos, zise el admirativ. Foarte inteligent, Lucinda!

- Da, păi, cred că mi se trage de la toate acele expediții în căutare de plante. Începi să înveți anumite lucruri.

- Se spune că obiceiul călătoriilor îți extinde perspectiva, spuse el. La câteva zile după ce s-a rupt logodna, Ian Glasson a fost găsit mort, otrăvit.

Caleb îi auzi tocurile grațioase ale ghetelor cu nasturi călcând cu zgomot pe cărarea de pietriș din spatele lui.

- Toată lumea a presupus că sunt autorul, zise ea.

- Toată lumea s-a înșelat.

Lucinda se grăbi puțin, încercând să țină pasul cu el.

- Ce te face să fii așa sigur de asta? Fără îndoială că Ian a fost otrăvit.

- Cu cianură, conform rapoartelor din presă.

- Da.

- Nu este o otravă pe care ai fi folosit-o tu. Se uită în jur la masa de verdeață și adăugă: Ai fi folosit o substanță mult mai subtilă, nedetectabilă. Sunt convins că nu duci lipsă de materie primă în sera asta.

Urmă o pauză scurtă, tensionată în spatele lui.

- Cred că voi lua afirmația ca pe un compliment, comentă ea fără emoție.

- A fost doar afirmarea unui fapt evident.

- Un fapt pe care nimeni altcineva nu l-a mai observat vreodată.

Caleb se opri, se așeză pe o bancă de fier, întinse picioarele și contemplă un palmier mare, cu frunzele în formă de evantai.

- La fel cum nimeni nu a dat nici o atenție faptului că tatăl tău se presupune că s-a sinucis cu un pistol, iar partenerul său de afaceri a fost, de asemenea, ucis cu cianură, nu cu o otravă extrasă din plante.

Lucinda veni lângă el. Rochia cu poale ample, complicat drăpate, se șterse de piciorul lui. El își deschise simțurile spre energia ei.

- Ce vrei să spui, domnule Jones? întrebă ea încet.

Caleb simți noua tensiune din ea. Lucinda ghicise deja ce urma să spună. Uneori parcă îi putea citi gândurile. Nimeni altcineva nu mai fusese vreodată capabil să simtă direcția gândurilor lui așa cum făcea ea.

- În toate cele trei cazuri, ucigașul a vrut să facă mor-
tele să pară suspecte. A intenționat să arate cu degetul

dând vina pe cineva. Dar a folosit metoda greșită pentru a-l ucide pe tatăl tău.

- Pistolul? Păi, ar fi fost aproape imposibil să-l otrăvească pe *papa*. Talentul lui era similar cu al meu. Ar fi sesizat o substanță toxică, chiar și cianură, indiferent cât de bine ar fi fost ascunsă.

- Dar dacă tatăl tău ar fi vrut cu adevărat să se sinucidă, cel mai probabil ar fi luat otravă.

- Aproape sigur.

- Ucigașul a folosit cianură la celelalte două victime pentru că are o acțiune atât de rapidă și dramatică. Trebuie să atragă atenția.

- A lăsat chiar niște flacoane cu cianură la fața locului, adăugă ea.

- Când partenerul tatălui tău a fost găsit otrăvit, tatăl tău a fost suspectul principal. Iar când Glasson a descoperit într-o situație asemănătoare, suspiciunea a căzut pe tine. Încuviință dând din cap o dată. Trebuie admirată simetria planului.

- Pare destul de curat și de îngrijit, recunosc și eu ușor uluită.

- Da, este.

Era foarte plăcut să poată discuta cu ea despre aspectele logice ale cazului. De fapt era mai mult decât plăcut, era extrem de util. Cumva discuția cu Lucinda i clarificase propriile gânduri.

- Dar există un lucru care lipsește din teoria ta, interveni ea.

- Identitatea criminalului?

- Ei bine, da, și asta. Dar mă gândeam la motiv.

- Când îl vom afla, găsim și criminalul.

Ea îl studie cu atenție.

- Crezi că o singură persoană i-a ucis pe toți cei trei?

- Având în vedere timpul și tehnicile implicate, eu estimez o probabilitate cam de nouăzeci și șapte la sută ca acel cineva care i-a ucis pe tatăl tău și pe asociatul lui să fie de asemenea responsabil pentru moartea logodnicului tău.

Lucinda ridică din sprâncene.

- Ești sigur că nu este de nouăzeci și cinci sau nouăzeci și șase la sută?

Era o întrebare rezonabilă, așa că Jones refăcu rapid calculul.

- Categorie nouăzeci și șapte! repetă el.

Expresia de ușor amuzament dispăru de pe chipul ei.

- Ești serios, nu-i așa?

- Da.

- Dar atunci nu are sens! Ce legătură posibilă ar exista între moartea logodnicului meu și moartea tatălui meu, respectiv a asociatului lui?

- Nu știu încă, dar oricare ar fi, are legătură cu furtul ferigii și cu moartea doamnei Daykin. Caleb se apucă să studieze frunzișul din fața lui. Sera asta este firul care trece prin toată chestiunea. Răspunsul se află aici pe undeva.

- Hmm!

Caleb întoarse capul brusc să se uite la ea.

- Ce este?

- Nu știu acum ce semnificație ar putea avea, dar cu puțin timp înainte ca tatăl meu și asociatul lui să fie ucisi, a mai fost un furt.

Energia îi zbârnâi pe simțuri.

- O plantă? întrebă el, vrând să fie sigur.

- Da! Era o specie ciudată, neidentificată, pe care am găsit-o în ultima expediție în Amazon. Am simțit că avea niște proprietăți hipnotice neobișnuite. Am crezut că ar putea dovedi terapeutice. Dar mi-a dispărut la scurt timp după ce m-am întors. Nu am apucat nici măcar să-i dau un nume.

- La cât timp după ce v-ați întors a fost luată?

- Li vreo două săptămâni, cred. Când am observat că lipsea, i-am spus imediat tatălui meu. El a fost extrem de afectat de furt, dar din câte știam povestea se încheiase acolo. Nu puteam solicita Scotland Yard-ului să investigheze furtul unei plante.

- Nu, bineînțeles că nu. Un astfel de caz ar fi depășit cu mult abilitățile poliției. Furtul de plante este cel mai

bine să fie lăsat în seama unor firme de investigație private, ca Agenția Jones.

Lucinda zâmbi.

- Vai, domnule Jones, ai încercat o mică glumă?

- Nu am simțul umorului. Poți să întrebi pe oricine

- Bine, să presupunem că deducțiile tale sunt corecte

- De obicei, sunt.

- Da, desigur, confirmă ea sec. Presupunând că sunt infailibile, cum îți explici faptul că primele trei crime au avut loc în urmă cu aproape un an și jumătate cu mult înainte de furtul ferigii mele și moartea doamnei Daykin?

- Nu știu încă. Se uită în jos la mâna lui care o strângea pe a ei. Dar există un tipar și devine tot mai evident pe zi ce trece.

Își căuta cuvintele ca să-i explice ce anume percepuse foarte clar cu talentul lui, când doamna Shute strigă din capătul îndepărtat al serei.

- Domnule Jones? Sunteți aici, domnule?

Lucinda se ridică rapid și porni pe cărarea care ducea la ușa terasei.

- Suntem aici, doamnă Shute! Tocmai îi arătam domnului Jones plantele medicinale.

Caleb se ridică în picioare, mirându-se în gând de ce oare simțise nevoia Lucinda să inventeze o mică minciună pentru a le motiva prezența în partea din spate a serei. Remarcă totodată și că arăta destul de îmbujorată. Puțin mai târziu își dădu seama că Lucinda era îngrijorată ca nu cumva doamna Shute să tragă concluzia că angajatoarea ei fusese implicată în niște activități improprii printre frunze. Legătura lui cu Lucinda devenea complicată.

El ocoli colțul și dădu cu ochii de menajeră. Aceasta arăta neobișnuit de tensionată și neliniștită.

- Ce este, doamnă Shute? întrebă ei.

- E un băiat la ușa bucătăriei, domnule. Spune că îl cheamă Kit Hubbard. Pretinde că are un mesaj important pentru dumneavoastră. Ceva despre un om mort.

capitolul 25

Corpul zăcea într-o alee îngustă în apropierea râului. Zona era un mic ținut de crepuscul perpetuu, chiar și într-o zi însorită, dar în ceața densă părea impregnată de o atmosferă nefirească, toxică. „Un cadru potrivit pentru moarte“, se gândi Caleb. I se ridicase părul pe ceafă. Își ascuți simțurile detectând curenții de violență recentă care pluteau în preajmă.

- Tânărul Kit mi-a spus că îl cunoștea pe Sharpy de pe străzi, zise el. Se pare că era un cuțitar priceput.

- Este cu siguranță unul dintre răpitori, declară Lucinda.

- Ești sigură? întrebă el, fără să-i pună la îndoială afirmația, dar curios ca întotdeauna să-i audă explicația.

Nu intenționase s-o lase să-l însoțească. Disputa fusese scurtă, concisă și el pierduse. Dar, de fapt, mereu avusese de furcă să combată acțiunile logice. Când Lucinda îi amintise calmă că are ceva experiență cu morțile violente și că domeniul ei de competență ar putea fi de ajutor, el fu nevoit să-și recunoască înfrângerea.

În treacăt fie spus, o parte din el, cea care reacționa la plăcerea vânătorii, era încântată de perspectiva de a împărți aventura cu ea. Mai mult, simțea că reacția intensă nu era numai din partea lui. Energia rezona între Lucinda și el. Nu mai simțise așa ceva cu nimeni altcineva.

- Sunt sigură de asta, afirmă Lucinda. Nu m-am uitat bine la fiecare tâlhar, dar am simțit amestecul acela special de *Nicotiana tabacum* pe care îl fumase fiecare dintre ei.

Caleb se uită la ea peste cadavru. Fața îi era umbrită de gluga pelerinei, dar îi distingea expresia gravă de pe chipul inteligent.

- Ai un talent uimitor, Lucinda.

- Tutunul este o otravă, la urma urmei. Cu o acțiune lentă, dar totuși o otravă.

- Ha! Am auzit că e bun pentru nervi.

- Nu crede tot ce citești în presă, domnule!

- N-o fac. Caleb își concentrează din nou atenția asupra mortului. Ei bine, atunci, mă îndoiesc că Sharpy a murit din cauza fumatului. Dar ca și în cazul lui Daykin nu există nici un semn de violență. Ai vreo idee?

- N-a murit otrăvit, zise Lucinda uitându-se în jos la cadavru. Asta îți pot spune cu certitudine.

Caleb se ghemui lângă corp și studie expresia de groază din ochii mari holbați, întipărită pe fața victimei.

- Se pare că era într-o stare de spaimă mare când sa prăbușit.

- Ca și doamna Daykin?

- Da. Asta ar explica țipetele care se spune că s-au auzit din tavernă.

- Și de ce a fost văzut fugind de aici tovarășul lui, „de parcă era fugărit de toți demonii iadului”, completă Lucinda, repetând întocmai cuvintele lui Kit.

- Ce anume sau pe cine a văzut? Caleb cercetă rapid prin îmbrăcămintea lui Sharpy. Fără îndoială a fost cernă. Scoase un cuțit dintr-un toc ascuns, legat de piciorul mortului, și continuă să analizeze cu glas tare: Dar prin ce mijloace? Era un om călit de pe străzi, dar nici măcar n-a avut timp să scoată cuțitul să se apere?

- Crezi că a fost literalmente speriat de moarte?

Caleb se ridică în picioare.

- Bănuiesc, totuși, că a murit din cauze de natură paranormală.

Lucinda se uită la el prin negura întunecată ce se adunase pe alee. Caleb o simți cât era de șocată.

- Există persoane care pot ucide cu talentul lor fără să lase nici o urmă? întrebă ea, cu voce îngrozită.

- Această capacitate este extrem de rară, răspuse ei. Apoi studie cadavru. Dar am întâlnit ocazional descrieri ale unor astfel de talente în jurnalele și arhivele Societății. În esență, criminalul induce un nivel de panică atât de mare, încât provoacă un accident cerebral sau un atac de cord.

- Dar se pare că acest om nici măcar nu a încercat să fugă.

- Nici Daykin. Potrivit cercetărilor mele, victima este efectiv paralizată de frică și nu poate nici măcar să ridice o mână ca să se apere, darămite să alerge ca să scape.

- Părinții mei au fost membri înregistrați ai Societății. Eu m-am născut deja membru. Dar nu am mai auzit de astfel de aptitudini teribile.

- Dintr-un motiv întemeiat, pentru că familia mea și Consiliul s-au străduit întotdeauna să suprimă informația. O luă de braț și o trase spre capătul aleii. La fel cum fac tot posibilul pentru a slăbi interesul pentru formula fondatorului, atribuindu-i un statut de mit și legendă.

- Cred că înțeleg de ce.

- În cea mai mare parte, publicul consideră paranormalul ca pe o sursă de distracție și de mirare. Marea majoritate a celor care pretind că au abilități extrasenzoriale sunt priviți ca magicieni și animatori sau, în cel mai rău caz, ca mincinoși. Dar imaginează-ți cum ar reacționa lumea dacă s-ar afla că unii ar putea efectiv comite o crimă, fără să lase vreun indiciu sau dovezi.

Lucinda se cutremură, și el îi simți reacția pentru că o ținea de cot.

- Otrava perfectă, rosti ea încet. Nesesizabilă și nedetectabilă.

- Da!

Lucinda întoarse capul să-l studieze din întunericul misterios al glugii.

- Poliția va fi neajutorată în această chestiune. Nu vor găsi nimic care să le arate că a fost un caz de crimă. Nu o să se facă dreptate pentru bietul om, dacă nu-l găsim pe ucigașul lui.

El o prinse mai strâns de braț.

- Acel biet sărman a încercat de curând să te răpească și să te omoare.

- Recunosc că a încercat categoric să mă răpească, dar nu putem fi siguri că a intenționat să mă omoare. Asta-i teoria ta și este doar o teorie.

- Ai încredere în mine în privința asta. Am mult mai multă experiență cu mințile criminale decât tine, Lucinda.

- Având în vedere natura activității mele de consultantă pentru inspectorul Spellar, cred că este puțin probabil ca nivelul tău de competență să fie cu mult mai ridicat decât al meu.

- Stabilirea dacă un om a fost sau nu otrăvit nu este același lucru cu a-i investiga moartea.

- Și de cât timp activează Agenția Jones? se interesează ea pe un ton mult prea dulce. De aproape două luni? Eu lucrez cu inspectorul Spellar de aproape un an.

- Nu pot să cred că ne certăm pe tema asta, zâmbește el cu tristețe. Dacă vreunul dintre noi ar da o ceapă degerată pe respectabilitate sau decență, am fi fără îndoială șocați de fascinația noastră comună privind mintea criminală.

- Toată lumea găsește mintea unui criminal fascinantă, replică ea vioi. Deși cei mai mulți sunt reticenti și-o recunoască. E suficient să numeri câte ziare și fișuici de scandal sunt disponibile pe piață în orice zi a săptămânii pe străzile din Londra. Și toate prezintă relatări dintre cele mai sinistre ale unor crime și morți violente.

- Aici îți dau dreptate. Aruncă o privire peste umăr la cadavrul din alee și adăugă: Dar mă îndoiesc că această crimă va atrage multă atenție.

- Și eu, admise Lucinda sumbru, uitându-se și ea în urmă. Presa preferă ca poveștile să fie însoțite de un scandal palpitant. Moartea unui biet tâlhar de stradă care după toate aparențele a murit din cauze naturale nu va stârni indignare la micul dejun mâine-dimineață.

capitolul 26

Titlul de pe prima pagină a ziarului *The Flying Intelligence* din dimineața următoare n-avea nimic de-a face cu descoperirea unui cadavru într-o alee. Lucinda se înfioră și imediat se îneacă cu o înghițitură de cafea șervetel pentru a-și acoperi gura în timp ce încerca să-și regăsească suflul.

Patricia, așezată în fața ei, se încruntă alarmată.

- Ești în regulă, Lucy?

Edmund Fletcher, care se înfrupta din a doua porție de omletă, lăsă jos furculița, își împinse scaunul în spate și veni repede în jurul mesei. O bătu pe Lucinda destul de puternic între omoplați.

- Mulțumesc! Lucinda flutură din șervet, gonindu-l înapoi la scaunul lui. Sunt bine, domnule Fletcher, tuși ea. Zău!

Patricia înalță din sprâncene.

- Ceva din ziarul de dimineață te-a supărat?

- Sunt distrusă, declară Lucinda. Pentru a doua oară cred, deși recunosc că am cam pierdut șirul bârfelor.

- Nu poate fi așa de rău, insistă Patricia. Orice ar fi, trebuie să ne citești și nouă.

- De ce nu? spuse Lucinda. Restul locuitorilor din Londra cu siguranță asta fac în acest moment.

Lucinda începu să citească cu glas tare articolul, în timp ce Patricia și Edmund ascultau, transfigurați:

RELATĂRI PRIVIND O TENTATIVĂ DE RĂPIRE ÎN GUPPY LANE NIȘTE BORFAȘI INTENȚIONAU SĂ VÂNDĂ VICTIMA LA UN BORDEL

O doamnă al cărei nume a ținut cândva prima pagină a acestui ziar într-un caz de crimă prin otrăvire abia a scăpat de la o soartă șocantă în Guppy Lane, la începutul acestei săptămâni.

Domnișoara Lucinda Bromley, fiica infamului otrăvitor Arthur Bromley și mai târziu bănuită a fi fost implicată în moartea logodnicului ei, era să fie răpită de doi ticăloși care își câștigă existența din vânzarea unor femei respectabile pentru o viață de rușine. Martorii susțin că numai acțiunea eroică a unui număr de persoane venite la locul respectiv a salvat-o pe domnișoara Bromley de la o soartă mai rea decât moartea.

Buna cuviință și respectul profund pentru sensibilitățile delicate ale cititorilor noștri îi interzic acestui

corespondent să furnizeze și alte detalii ale viitorului sumbru care o aștepta pe domnișoara Bromley dacă răpitorii aveau succes. Este suficient să spunem că nu există îndoială însă că doamna s-ar fi pomenit instalată într-una dintre acele case josnice care satisfac dorințele nenaturale ale celor mai depravate și degenerate persoane de sex masculin.

Corespondentul dumneavoastră umil se întreabă cu toate acestea dacă nu cumva răpitorii n-ar fi ales altă victimă, dacă ar fi știut identitatea celei vizate. La urma urmei, o femeie al cărei logodnic a murit otrăvit după ce a băut o ceașcă de ceai pe care ea i l-a servit ar putea fi considerată un fel de risc pentru potențialul angajator, darămite pentru patronii localului.

- Eu nu sunt de acord, declară Caleb foarte serios din ușă. În opinia mea, un trecut interesant adaugă întotdeauna un pic de picanterie.

Uimită, Lucinda lipi ziarul de masă cu palma și se uită urât la el. O tăcere uluită cuprinse camera de dimineață. Expresia lui Caleb era aceea a unui om care a făcut doar un comentariu cu totul rezonabil la știri de dimineață. Dar mai avea o sclipire în ochi, și Lucinda considera că nu prea era momentul ca el să dea dovadă unui simț al umorului extrem de ciudat.

- Bună dimineața, domnule Jones, salută ea brusc. Nu te-am auzit ciocănind.

- Îmi pare rău că am întârziat. Una dintre slujnice m-a văzut ajungând acum o clipă și mi-a deschis foarte amabilă ușa înainte. Caleb merse la bufet și studiă oferta felurilor de mâncare. Ouăle arată delicioase în dimineața asta.

- Sunt, confirmă Edmund repede. Și să gustați din gemul de coacăze. Doamna Shute l-a făcut.

- Îți mulțumesc pentru sugestie.

Caleb luă o lingură mare și-și îngrămădi omletă pe o farfurie.

- Cafea, domnule? întrebă Patricia, ridicând bolul.

- Da, îți mulțumesc, mi-ar prinde bine. Caleb se așeză în capul mesei, adăugând: N-am dormit toată noaptea, am studiat în biblioteca mea.

Lucinda lovi cu un deget pe titlul condamtabil.

- Ai citit articolul lui Gilbert Otford, nu-i așa?

- Nu ratez nici un număr din *The Flying Intelligencer*, o asigură Caleb. Cea mai bună sursă de bârfe din oraș. Ești amabilă să-mi dai untul, te rog?

- Este scandalos, spumegă Lucinda. Jur, înclin să merg la redacția ziarului și să-i transmit editorului lui Otford ce am pe suflet!

- Ar fi putut fi mai rău, interveni Patricia.

Lucinda își miji privirea.

- Nu văd cum!

Urmă o scurtă pauză în timp ce toată lumea încerca să-și imagineze o poveste mai scandaloasă.

- Dacă răpitorii ar fi reușit, sugeră Edmund în cele din urmă.

Ceilalți se uitară la el. El roși și se scuză:

- Eram pur și simplu de acord cu domnișoara Patricia. Povestea ar fi putut fi mult mai rea!

Patricia se strâmbă.

- Domnul Fletcher are dreptate. Nici măcar nu pot să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă acei oameni îngrozitori ar fi reușit să te răpească de pe stradă, Lucy!

- Ei bine, nu au reușit, punctă supărată Lucinda. Și acum probabil te vei confrunța cu consecințele povestirii lui Otford. Sau poate ar trebui să spun că Lady Milden o va face. Această știre categoric va învia vechiul scandal!

Caleb întinse mâna după o felie de pâine prăjită.

- Cred că îi subestimezi puterea Victoriei atât în cadrul Societății, cât și în lumea bună, Lucinda!

- Vă referiți la puterea familiei Jones? întrebă Patricia.

- Într-un cuvânt, da, zise el.

Nu era nici mândru, nici nu se scuza, pur și simplu prezenta faptele așa cum le vedea.

Lucinda agită ziarul îndoit spre el.

- Există unele lucruri pe care nici măcar un Jones nu le poate remedia.

- Adevărat. Caleb aruncă o privire deloc interesată ziarului și adăugă: Dar povestea aceea scrisă de Otford nu este unul dintre ele.

Lucinda oftă, lăsă iar ziarul pe masă și zâmbi ușor.

- Întotdeauna reușești să mă uimești, domnule Jones, zise ea ironic.

- Aud des asta. Caleb luă cuțitul de gem și spuse: Dar în general vorbind, comentariul nu este rostit într-o manieră aprobatoare.

- Dacă nici domnul Jones, nici Lady Milden nu se îngrijorează de efectele pe care povestea din ziar le-ar cauza reputației tale, Lucy, nu cred că trebuie să ne batem nici noi capul, spuse Patricia. Se uită la pendulă. Apropo de Lady Milden, trebuie să apară din clipă în clipă. Avem un program foarte plin astăzi, vom începe cu o tură de cumpărături.

Edmund se strâmbă.

- Ce palpitant! Abia aștept.

Patricia se uită urât la el.

- Nu a spus nimeni că trebuie să ne însoțești.

- Ba da, a spus cineva că trebuie să vă însoțească sublinie Caleb, luând cu vârful furculiței o bucățică de omletă. Eu!

- A, da, desigur! Patricia își dresе vocea și continuă să-și treacă în revistă programul zilei: După-amiază suntem invitate să participăm la un seminar arheologic.

- Unde fără îndoială idiotul de Riverton își va face apariția, murmură Edmund.

Patricia își înalță bărbia.

- Domnul Riverton m-a asigurat că este foarte pasionat de subiect.

Edmund zâmbi rece.

- Singurul lucru de care este pasionat Riverton este dobândirea moștenirii dumatiale.

- Lady Milden nu mi l-ar fi prezentat dacă așa ar fi stat lucrurile, ripostă Patricia. Se auzi un ciocănit înfundat din holul de la intrare. Ea trebuie să fie acum.

-Ce este atât de fascinant la arheologie? întrebă Edmund. E vorba doar de o grămadă de relicve antice și monumente.

-Fii atent la prelegerea de azi și s-ar putea să afli ce este atât de interesant la artefacte, spuse Patricia revenind la lista ei. Iar diseară este un eveniment social important, balul Wrothmere.

Edmund se încruntă și se uită la Caleb.

-Cum să stau cu ochii pe domnișoara Patricia la un bal?

-Evident, va trebui să participi și tu! anunță Victoria intrând în cameră. Și ca prieten de familie ce ești, vei fi obligat să dansezi cu domnișoara Patricia de cel puțin o dată sau de două ori pentru a întreține iluzia rolului.

Caleb și Edmund se ridicară în picioare pentru a o saluta. Edmund îi pregăti un scaun și o privi uimit.

-Care este problema? întrebă Victoria luând loc. Nu ai nici o ținută de seară, domnule Fletcher? Dacă nu ai, sunt sigură că îți poate asigura una croitorul lui Caleb.

-Eu, mă, am haine de seară, declară Edmund pe un ton scăzut. Mi-au trebuit în profesia mea anterioară.

-Când ai fost magician de scenă, vrei să spui? zise Victoria. Excelent! Atunci, nu va fi nici o problemă, nu? Se întoarse spre Lucinda. Madam LaFontaine ți-a trimis cea de a doua rochie de bal pe care am comandat-o pentru tine?

-A venit ieri după-amiază, răspunse Lucinda. Dar ai văzut povestea nefericită din ziarul de dimineață, nu-și așa?

-Poftim? Lady Mildren aruncă în treacăt o privire la exemplarul din *The Flying Intelligencer*. A, da, te referi la articolul despre acei indivizi care au încercat să te răpescă și să te vândă într-un bordel. Chestii foarte interesante, recunosc. Pun pariu că fiecare domn din sală se va alinia să danseze cu tine în seara asta!

capitolul 27

O oră mai târziu, Lucinda era încă bulversată, sentimentele sale oscilând între iritare și uimire totală.

- Pur și simplu, nu pot pricepe de ce Lady Milden este convinsă că reputația mea ca femeie notorie va fi un avantaj la balul din seara asta, răbufni ea.

- Nu te aștepta să-ți explic, răspunse Caleb. Nuanțele concepțiilor înaltei societăți îmi scapă.

Se aflau amândoi pe un tărâm misterios în care ea nu se aștepta să intre: biblioteca-laborator a lui Caleb. Când el o invitase să-l însoțească acasă la el, după ce Lady Milden, Patricia și Edmund plecaseră la cumpărături, Lucinda fu mai întâi speriată, apoi intrigată. Era adevărat că statutul ei de fată bătrână îi permitea un grad de libertate egal cu cel al unei văduve. Nu mai trebuia să-și apere reputația la fel de atent ca Patricia. Cu toate acestea, să faci o vizită în casa unui domn necăsătorit era cu siguranță un lucru îndrăzneț. Și totuși, când venea vorba de reputația ei, nu prea mai avea ce să piardă, se gândi ea.

Se întoarse de lângă cel mai apropiat raft cu volume prăfuite, legate în piele, și se uită la Caleb.

- Nu, domnule Jones, nu-ți scapă nuanțele, spuse ea. Nimic nu scapă simțului tău de observație. Regulile de bună-cuviință dictate de societate s-ar putea să te plictisească sau te pot enerva, dar nu cred nici o clipă că nu ai fi conștient de ele. Știi foarte bine cum funcționează lucrurile în cele mai înalte cercuri, dar bănuiesc că pur și simplu alegi să ignori regulile în situațiile care nu se potrivesc scopurilor tale.

Caleb închise ușa și se răsuci pe călcâie ținând încă mâna puternică pe mânerul rotund. Apoi, gura i se curbă ușor.

- Iar asta, draga mea, este secretul adevărat al puterii în lumea bună, afirmă el.

- Toată familia ta are același punct de vedere?

-S-ar putea spune că este mottoul familiei. O urmări cum revine cu privirea la volumele vechi. Acest raft este plin cu tratate de alchimie. Te interesează subiectul?

-Vechii alchimiști erau în principal preocupați de elementele chimice, nu-i așa? Mercur, argint, aur. Eu sunt mai înclinată spre botanică, după cum știi.

-Strămoșul meu Sylvester Jones se considera un alchimist, dar în realitate interesele sale au variat pe tot spectrul științific. A făcut o mulțime de cercetări botanice. De fapt, cele mai multe dintre componentele acestei formule blestemată a lui au fost derivate din ierburi și plante de diferite tipuri.

-Păstrați cumva caietele și însemnările fondatorului aici, în biblioteca asta? întrebă ea.

-Am câteva, dar în nici un caz pe toate. Mult mai multe sunt strânse în seiful mare de la sediul Societății Oculte. Gabe vrea să instituie un proiect care vizează copierea vechilor scrieri ale bătrânului ticălos, astfel încât vom avea copii dacă s-ar pierde sau distruge unele. Dar e un efort de durată și deloc ușor.

-Din cauza volumului de muncă pe care l-a lăsat în urmă?

-Și asta, dar și din cauza faptului că a scris totul în propriul lui cod secret. Și mai bănuim că o parte din volume nici nu s-au descoperit încă. Am găsit o bibliotecă mare când am săpat mormântul lui Sylvester, dar există niște goluri semnificative în ceea ce privește datele.

-Ce s-a întâmplat cu cărțile care lipsesc?

-Cine știe? Cred că este foarte probabil ca unele dintre ele să fi ajuns în mâinile celor trei femei cu care se știe că a avut copii. Altele au fost poate furate. Avea mulți dușmani și rivali.

-Unde ținți jurnalele fondatorului care fac parte din această colecție?

Caleb se uită spre o ușă de oțel grea, montată pe unul dintre pereții groși de piatră.

-Sunt în seiful acela, împreună cu... alte cărți.

Un licăr de intuiție îi transmise Lucindei că, indiferent ce anume erau celelalte cărți, Caleb nu voia să vorbească despre ele.

- Ce loc fascinant este acesta! Lucinda reapeză volumul pe raft și o luă ușor pe un culoar creat de două rânduri de biblioteci lungi, oprindu-se din când în când pentru a citi titlurile imprimare pe cotoarele din piele. Seamănă cu sera mea, o lume în sine. După fiecare carte te așteaptă ceva unic și fascinant.

Din urma ei nu se auzi nimic. Se uită la Caleb peste umăr și îl văzu că privea biblioteca de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată așa.

- Nu m-am gândit la asta, zise el în cele din urmă. Dar ai dreptate. Aceasta este sera mea. Întinse mâna și atinse una dintre cărțile vechi. Cei mai mulți consideră această încăpere opresivă. Se întreabă cum pot suporta să-mi petrec atât de mult timp aici. Drace, toată afurisita de casă îi face să se simtă stingheri!

Lucinda zâmbi.

- Nu ești ca majoritatea oamenilor, Caleb.

- Nici tu nu ești.

Lucinda intră pe un alt culoar de cărți. Ei veni după ea.

- Te mai preocupă articolul din ziarul de dimineață? întrebă el.

- Nu la fel de mult ca atunci când l-am citit, recunoscu ea. Scoase o altă carte de pe raft și spuse: Ce mă îngrijorează cel mai mult este efectul pe care l-ar putea avea asupra încercării de a-i găsi un soț Patriciei. Dar dacă Lady Milden consideră că o tentativă de răpire a verișoarei clienței ei cu intenția de a o vinde într-un bordel este o nimica toată, de ce aș contrazice-o?

- Ce părere ai că ești aici, singură cu mine? întrebă Caleb. Asta te îngrijorează?

Simți din nou șoapta întunecată în vocea lui și din el, care îi făcu părul de pe ceafă să se înfioare. Și brusc atmosfera se încărcă cu un fel de energie pe care el o putea genera, de genul care îi intensifica și îi presu- ca toate simțurile. Curenții intimi de putere care pulsu-

între ei, mai ales atunci când se aflau alături, aproape, păreau să fie tot mai puternici pe zi ce trece. Oare și el îi simțea? se întrebă ea în gând. Desigur, nu putea fi orb.

Lucinda încercă să risipească atmosfera încărcată.

- Uți că abia am scăpat de o carieră ce m-ar fi obligat să suport dorințele cele mai senzuale și depravate ale persoanelor de sex masculin? comentă ea, deschizând cartea pe care o ținea. Te asigur că în comparație cu o astfel de soartă, să fiu singură cu tine aici nu este o preocupare prea gravă pentru mine.

- Eu sunt de sex masculin, spuse el fără pic de glumă în voce. Sunase perfect neutru.

- Da, am observat, replică ea dând o pagină. Latina păru să se estompeze un pic dinaintea ochilor ei. Trebui să se concentreze ca să traducă titlul. O istorie a alchimiei.

- Și de câte ori mă gândesc la tine sunt cuprins de dorințe senzuale, rosti Caleb, pe același ton.

Lucinda închise cartea foarte încet și se întoarse cu fața spre el. Căldura din ochii lui era la fel de puternică și de intimă ca și curenții invizibili de energie ce se roteau în jurul ei. Își dădu seama că pulsul i se accelerase.

- Aceste dorințe sunt, de asemenea, de natură depravată? întrebă ea încet.

- Nu cred, răspunse el, intimidant de grav, ca de obicei. Depravat implică o trăsătură nefirească, nu-i așa?

Lucinda strânse mai bine cartea.

- Cred că este o definiție corectă, da.

- Ceea ce simt când sunt cu tine pare în întregime natural. Veni spre ea și îi îndepărtă ușor dintre degete volumul greu. Și foarte necesar!

- În acest caz, nu cred că am de ce să fiu prea îngrijorată, șopti ea.

capitolul 28

Fiorul indescriptibil de încântare și certitudine îl năpădi din nou, ca de fiecare dată când era aproape

de ea. Știa că atunci când o atinge va uita de celelalte cărți blestemate din seif și de sentimentul de apăsătoare umbră care-l cuprindea mereu când le studia. Măna tremura din cauza intensității dorinței când așeză cartea la loc pe raft.

O trase în brațele lui; Lucinda veni de bunăvoie, cu o căldură senzuală, îmbătătoare în privire.

- Noaptea trecută în șopron m-ai eliberat pentru un timp, îi zise el cu buzele lipite de gura ei. Vreau să simt asta din nou.

Degetele Lucindei se încleștară pe umerii lui.

- Caleb, ce vrei să spui?

- Nimic! Nu e important. Tu ești tot ceea ce este important!

Căldura dulce din ochii ei fu umbrită ușor de gânduri. Caleb știa că urma să-l contrazică și să-i ceară răspunsuri pe care el nu voia să i le dea. Așa că în schimb o sărută.

Îmbrățișarea începu încet și deliberat. Voia ca senzațiile să dureze cât mai mult, să savureze sentimentele de potrivire dintre ei și certitudinea profundă care îl inunda când era cu ea. Dar când Lucinda suspină și înfășură brațele în jurul gâtului lui, pasiunea îl aprinse cu o furie care amenința să-l mistuie. Intuiția îi urla în gând: „Este posibil să mai ai foarte puțin timp cu ea. Nu trebuie să irosești nici un moment.”

O ridică în brațe și o duse spre pat, în fața ferestrei. I se păru că trece o veșnicie să-i scoată ghețele cu încălțările rochia grea și straturile de juupoane și lenjeria de corp de dedesubt. Când rămase numai în ciorapi, o așeză pe plectrul mototolit care acoperea patul îngust.

Pentru o clipă, nu fu în stare decât să rămână pierdut în fața ei, hrănindu-se din priviri. În întunericul șopron, ghidat de lumina lunii, se bazase doar pe simțurile tactile și pe energia pe care o generau împreună ca și cum țineau țelegă că era perfectă pentru el. Dar acum că o și vedea imaginea ei întinsă, așteptându-l, îl uimi.

- Ești atât de frumoasă, șopti el.

Ea îi răspunse cu un zâmbet timid, tremurător.

- Mă faci să mă simt frumoasă.

- Mă faci să mă simt liber.

Eliberat din cușca ce se strângea treptat în jurul lui, vru să-i spună despre jurnal și carnet, dar se temu că acest lucru ar distruge magia dintre ei. Ultimul lucru pe care și-l dorea din partea ei era să-i stârnească milă. Mai exista încă posibilitatea ca el să scape de soarta aceea. Când era cu ea, speranța înflorește în el. „Ducă-se naibii, voi scăpa!”

Își scoase haina cu mișcări bruște, trase de nodul de la lavalieră și își dădu jos cămașa. Urmară pantofii și pantalonii. Azvârli totul într-un morman neglijent pe podea. Apoi se opri stânjenit, conștient că ea îl studia cum o privise și el mai devreme.

Îi trecu prin gând că cel mai probabil singurii bărbați goi pe care îi mai văzuse în viața ei erau statuile clasice. N-arăta el ca statuia lui David sculptată din marmură rece lustruită și perfectă în fiecare detaliu. Era un bărbat, cu toate marginile brute și unghiurile dure firești. Și era pe deplin, dureros de erect.

- Bărbații nu sunt o priveriște la fel de încântătoare ca femeile, o avertiză el.

Ea îi zâmbi încet.

- Te găsesc foarte satisfăcător de privit, Caleb Jones!

Lucinda întinse o mână. Caleb simți că se liniștește. Îi apucă degetele și o lăsă să-l tragă în jos pe pat lângă ea, exact unde voia să fie. O sărută din nou, lăsând-o ușor pe spate și prinzându-i unul dintre picioare sub al lui, astfel încât s-o poată explora pe îndelete.

Vrăjit de curba moale, delicată a sânilor ei, se aplecă să prindă un sfârc între buze. Ea tremură în brațele lui. Când își trecu palma peste curbele încântătoare ale feselor ei, Lucinda murmură ceva de neînțeles și-și lipi mâna de pieptul lui gol. Lui Caleb i se păru că degetele ei calde trimiteau căldura drept în interiorul lui, la inimă.

O arinse în altă parte, căutându-i secretele fierbinți, umede dintre coapse, vrând să simtă strălucirea plină

a energiei ei. Lucinda se răsuci la pieptul lui scoțând un strigăt mic, înfundat.

Încet, cu precauție, începu și ea să-l pipăie, făcându-l să se cutremure la atingerea ei. Furtuna acumulată a dorinței lor comune agită atmosfera, învăluindu-i în intimitatea momentului îl încânta ca nimic altceva până atunci. Poate că mai avea foarte puțin timp cu ea, dar cât îi rămânea, voia să-l savureze cu toate simțurile. Fără să știe, căutase această senzație toată viața.

În cele din urmă, când abia mai putea îndura nevoia disperată, o pătrunse, împingându-se încet, adânc, susținând-o cu propria lui putere, în timp ce i se abandona ei.

Cu Lucinda putea să elibereze toată acea fierbințeală periculoasă care ardea în miezul ființei lui. Curenții se ciocniră și rezonară. Aurora energiilor lor împreunate lumina spațiul din jurul lor în culori și vâpâi, care puteau fi văzute și savurate numai atunci când toate simțurile lui erau larg deschise.

Preț de o clipă, prins în inima furtunii, zări puterea haosului în stare pură și răsă la tiparele pe care le intră zări acolo.

Ceva mai târziu, o simți foindu-se lângă el și își strănse îmbrățișarea. Ea se luptă mai tare să se desprindă din brațele lui. Deschise ochii și fără tragere de inimă se eliberă. Lucinda se ridică repede în capul oaselor, apoi în picioare și începu să se îmbrace cu o viteză și o eficiență hotărâtă care îl alarmă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el, cu ochii pe ceasul înalt de la perete. Trecuseră mai puțin de patruzeci de minute. Caleb se ridică în șezut, întinse mâna după paronioni și întrebă: Te-am făcut să întârzi la vreo întâlnire?

- Da! Lucinda își trase cămășuța peste cap, își pusese ochelarii pe nas și îl privi cu o expresie dură. Întâlnirea este acum! Cu tine! Este cazul să-mi spui ce anume îmi ascunzi!

Stomacul lui se făcu ghem. Lumina aurie de amurg se evaporă de parcă n-ar fi existat.

- Ce naiba te face să crezi că am secrete? zise el.

Lucinda păși în mijlocul rochiei adunate roată pe jos și-și trase în sus corsajul, acoperindu-și sânii.

- Nu încerca să scapi de problemă, Caleb Jones! Ai mai multe secrete decât majoritatea bărbaților. Am spus că ai dreptul la intimitate, dar nu se pare că nu mai pot îndura misterul nici o secundă. Suntem iubiți de acum. Am tot dreptul!

- Am făcut dragoste doar de două ori. Caleb își apucă pantalonii și începu să se îmbrace, în mod inexplicabil supărat. Ce te face să crezi că asta-ți dă vreun drept?

- Oi fi oarecum lipsită de experiență în aceste chestiuni, dar nu sunt naivă! Își încheie partea din față a rochiei, privindu-l cu ochii mijiti. Iubiții nu au secrete unul față de celălalt.

- Nu știam că există o regulă. Cu siguranță nu am mai avut niciodată probleme cu păstrarea secretelor față de... Se întrerupse, dregându-și glasul.

- Alte femei cu care ai fost intim? încheie ea exact. Eu nu sunt ca alte femei, Caleb!

Caleb simți că roșește.

- Nu trebuie să-mi amintești asta. Fu brusc la un pas de a-și pierde cumpătul, ceva ce rar i se întâmpla. Își smulse cămașa de pe jos și se concentră cu înverșunare să închidă.

- Nu pot continua așa, declară Lucinda calmă.

Îl se făcu atât de frig pe dinăuntru acum, încât crezu că ar putea rămâne înghețat pe veci.

- Am înțeles. Se strădui să-și încheie manșetele. Fără motiv, modelul de butoni și butoniere părea acum extraordinar de complicat. Ai tot dreptul să pretinzi căsătorie. Dar și-am spus că este singurul lucru pe care nu îl pot da.

- Prostii! Nu e vorba de căsătorie. Este vorba despre ceva mult mai important!

El își puse mâinile în șolduri.

- Și ce naiba ar fi asta?

- Adevărul!

Caleb expiră lent, profund.

- Nu-ți pot oferi nici asta!

- De ce nu?

Își trecu degetele prin păr.

- Pentru că va distruge ceea ce avem împreună și nu pot să mă hotărâsc să fac asta. Am prea multă nevoie de tine.

- Oh, Caleb, orice ar fi, nu poate fi atât de teribil încât să nu-i putem face față. Ocoli rapid patul și îi prinse cămașa în pumni. Nu înțelegi? Trebuie să ne confruntăm cu asta împreună!

- De ce?

- Pentru că ne afectează pe amândoi.

- Mă afectează pe mine, nu pe tine. Nu-ți face griji, Lucinda.

- Oprește-te! Era foarte înverșunată acum. Nu încerca să-mi spui că nu ești conștient de legătura dintre noi. Chiar dacă ai fi pe mare undeva departe, în cel mai îndepărtat colț al lumii de mâine începând, tot n-aș fi niciodată cu adevărat ruptă de tine.

Furia îl copleși atunci. O prinse de încheieturi, ținându-l pe loc.

- Nici nu te-aș pierde vreodată, spuse el. Indiferent ce se va întâmpla cu mine, indiferent cât de mult mă scufunda în nebunie, nu te voi uita, Lucinda Bromley! Jur pe sufletul meu!

- Nebunie? Făcu ochii mari. Ce vrei să spui? Îmi dau seama că ai tendința să devii foarte intens și încăpățânat pe o idee, probabil ușor obsesiv uneori. Dar cu siguranță nu ești nebun!

- Nu încă!

Îi dădu drumul și se afundă în labirintul rafturilor cu cărți. Când ajunse la ușa seifului, introduse combinația ce deschidea încuietoarea imensă.

Până îl ajunse Lucinda din urmă, ușa de metal se deschise greoi, dând la iveală bezna din spatele ei. O energie palpabilă pulsa dintre umbre, ca o învâlmăre a îngrămădirii laolaltă de multe obiecte paranormale. Simțurile începură să i se alerteze, și știu că Lucinda era conștientă, în egală măsură, de energiile tulburătoare.

Pe măsură ce ușa se deschidea tot mai mult, lampa din apropiere își revărsă lumina în întunericul din jur, iluminând rafturile cu volume vechi și artefacte ciudate. Se întinse și dădu jos cutia de metal bogat ornamentată, în care se aflau jurnalul și caietul cu notițe.

Sprâncenele Lucindei se adunară deasupra ramei ochelarilor. Își cuprinse trupul cu brațele și se cutremură, de parcă simțise un curent de aer înghețat.

-Ce, Doamne, iartă-mă, e asta? întrebă ea, îngrijorată.

-Motivul pentru care am tendința să fiu cam tensionat în ultima vreme. Caleb parcurse drumul înapoi prin labirintul de rafturi și puse cutia pe masa din fața șemineului. Ridicând capacul, scoase din ea cele două volume legate în piele.

Lucinda studie cărțile cu o expresie ce sugera o curiozitate intensă.

-Ce sunt?

-Trebuie să-ți spun că Agenția Jones a rezolvat de curând un caz vechi de crimă. Numele ucigașului este Barnabus Selbourne și este mort de aproape un veac. Dar Selbourne nu e omul care să se lase împiedicat de flecuștețe ca moartea. Este foarte posibil să omoare din nou.

-Cerule mare, pe cine?

-Se pare că eu sunt următorul pe listă.

capitolul 29

Lucinda se luminează la față când înțelese. De după lentilele ochelarilor, ochii îi erau foarte albaștri și scăpărători.

-Crezi că acest carnet de însemnări poate ucide?

-Cred că a și făcut-o deja. Victima a fost străbunicul meu, Erasmus Jones. Caleb lăasă carnetul să cadă în cutia de metal și puse mâna pe carafa de coniac. Spui că vrei adevărul? Turnă cu zgomot băutura în pahar. Foarte bine, ia loc și-l vei afla!

Lucinda se lăsă încetișor pe unul dintre scaune, privind agitată în timp ce el dădu pe gât, dintr-o înghițitură jumătate din pahar. Apoi se așeză și el, scoase carnetul din cutia de metal și reluă:

- Mai întâi, amănuntele micului nostru caz de omucidere, spuse el. Ținând carnetul cu ambele mâini, îi admiră coperta de piele. Motivul mi s-a dezvăluit de îndată ce am terminat de descifrat codul pe care Erasmus l-a folosit în jurnal. Începe cu un triunghi amoros. Îi aruncă Lucindei o privire ironică. Ți-am spus că nu sunt romantic, nu-i așa?

- Da, cred că mi-ai spus în vreo două ocazii.

- Nu sunt deloc sigur că Erasmus Jones credea în iubire. Însă înțelegea dorința și voința de a salva o tânără dintr-o căsătorie de coșmar. Tatăl lui Isabel Harkin voia să o forțeze să se căsătorească chiar cu ticălosul din povestirea noastră.

- Barnabus Selbourne?

- Da. Se pare că Selbourne era cunoscut a avea un caracter violent. Rămăsese deja văduv de trei ori înainte de a-i oferi tatălui ei o recompensă regească pentru mâna fetei. Toate cele trei neveste precedente muriseră de timpuriu, după ce se zvonise că avuseseră niște căsnicii care fuseseră foarte scurte și foarte nefericite.

- Selbourne le-a omorât? întrebă ea încetișor.

- Asta este concluzia la care a ajuns Erasmus. După cum spuneam, era hotărât să o salveze pe Isabel de aceeași soartă. Au fugit. Când s-au întors, tatăl lui Isabel era extrem de furios, dar mânia lui era mică pe lângă a lui Selbourne. Străbunicul meu a scris în jurnal că era de parcă îl lipsise pe Selbourne de prada aleasă.

- Ce expresie îngrozitoare!

- Erasmus observase că și celelalte neveste ale lui Selbourne avuseseră toate o asemănare superficială, însă izbitoare una cu cealaltă și cu Isabel. Aceeași culoare a părului, a ochilor, aceleași proporții, aceeași vîrstă și așa mai departe.

- Cu alte cuvinte, Selbourne era obsedat de femei care arătau ca Isabel.

- În anul de după căsătorie, au existat două tentative de omor asupra străbunicului meu. El bănuia că Selbourne era în spatele atacurilor, însă nu o putea dovedi. Apoi Selbourne a încercat să o ucidă pe Isabel. În acel moment, Erasmus a considerat că nu mai avea alternative. Trebuia să-l omoare pe Selbourne.

- Și cum a plănuit să-l omoare? întrebă Lucinda, fascinată.

- În stilul vremii. Cu pistoalele, în zori! Selbourne a fost grav rănit și a murit două zile mai târziu. Dar își pregătise deja răzbunarea, în caz că nu avea să supraviețuiască duelului. Plănuise să fie o mușcătură crudă, într-adevăr.

- Ce s-a întâmplat?

- La câteva săptămâni după duel, cărțulia asta a ajuns în mâinile bunicului meu. Se zvonea că era un carnet de notițe al nimănui altuia decât Sylvester Jones. Erasmus era, desigur, intrigat și s-a apucat imediat de descifrat codul.

- Și a reușit?

Caleb puse cartea pe masă.

- După ce și-a petrecut câteva săptămâni dedicat cărții, a reușit să traducă pasaje, însă acestea nu aveau noimă. A ajuns la concluzia că era un alt cod ascuns în primul, iar apoi a început să găsească tipare. În lunile ce au urmat a devenit din ce în ce mai obsedat de descifrarea codului. La scurtă vreme a înnebunit. Și imediat după aceea, a murit.

- Ce s-a întâmplat?

- La sfârșit și-a dat foc laboratorului, a sărit pe fereastră și și-a rupt gâtul. Caleb își lăsă capul pe spate, închise ochii și urmă: Dar nu înainte de a se asigura că jurnalul său și carnetul vor fi păstrate pentru urmașii lui înzestrați cu un talent ca al său.

Lucinda se cutremură.

- Ce tragedie!

Caleb deschise ochii și mai bău niște coniac. Apoi așeză cu grijă paharul jos.

- Și așa s-a născut o legendă de familie.

- Bărbații Jones care se nasc cu un talent ca al tău sunt condamnați la nebunie chiar de puterile lor normale? Aceasta este legenda?

- Da.

- Chiar crezi că în carnetul acela se află ceva ce l-ar fi dus la nebunie pe străbunicul tău?

- Da.

- Chiar crezi că acel carnet a fost scris de Sylvester?

- Nu. E aproape sigur că a fost un fals creat de către Barnabus Selbourne.

- Cum ar putea un carnet duce pe un om la nebunie? întrebă ea.

- Cred că e ceva în legătură cu acel cod. Caleb răsuci paharul de coniac în mână. Descifrarea lui devenise o dorință de nestăpânit pentru Erasmus. S-a afundat și mai tare în labirint, căutând tiparul, însă nu l-a găsit. Știa că înnebunea, dar undeva pe parcurs se convinsese că secretul de a scăpa de această soartă se afla chiar în afurisitul de carnet. În cele din urmă însă, s-a pierdut.

Lucinda se aplecă spre el și îi puse o mână pe coapsă. Atingerea caldă avu un efect miraculos asupra simțurilor lui.

- Vorbești ca și când carnetul l-ar fi vrăjit pe străbunicul tău, spuse ea cu blândețe. Cu siguranță tu, Caleb, nu crezi în magie.

- Nu. Însă cred în puterea obsesiei. Dumnezeu să-mi ajute, Lucinda, dar de luni întregi am simțit eu însumi că sunt atras în haosul dintre copertele aceluiași carnet înfiorător.

- Arde-l, zise ea apăsător.

- Măcar de-aș putea! Mă gândesc la lucrul asta zi de zi și noapte de noapte. Am și pierdut șirul dărilor în camera am aprins focul în cămin și am încercat să arunc carnetul în flăcări. Singur n-am putut s-o fac.

- Ce te oprește? întrebă ea.

El o privi.

- Același lucru care l-a împiedicat și pe Erasmus. Știu că sună ciudat și lipsit de rațiune, însă simțul meu aparte îmi spune să nu care cumva să distrug carnetul înainte de a-i afla secretele.

- Și de ce nu?

- Din nu știu ce motiv inexplicabil, sunt convins că, deși carnetul îmi poate fi fatal, este de asemenea și singura speranță de a mă elibera de blestem.

- Hmm!

Caleb își termină coniacul și puse paharul pe masă.

- Nu prea știu la ce fel de reacție mă așteptam din partea ta, însă cu siguranță nu „hmm“.

Se simți în mod bizar zdrobit. Își spusese că nu voia mila ei, dar măcar ar fi putut și ea să arate ceva mai multă compasiune. Înainte de a se putea împăca cu propria lui reacție la acel firav „hmm“, Lucinda luă carnetul și îl deschise.

- Ia te uite, spuse ea, răsfoind paginile. Ce interesant!

Se apucă de brațele fotoliului și se ridică în picioare. Mai avea nevoie de un coniac.

- Mă bucur că găsești a fi *interesantă* afurisenia asta, spuse el. Luă carafa și-și mai turnă o porție zdravănă. Cu atât mai mult cu cât mă tem că nu vei putea citi nici pagina de titlu. Este scrisă în aceeași blestemăție de cod pe care Selbourne l-a folosit în tot carnetul.

- Nu o pot citi, spuse ea, mai dând încă o pagină, încetșor. Dar îți pot spune cu siguranță că nu te duce la nebunie.

El aproape că scăpă carafa. Preț de o clipă nu putu decât să o privească, incremenit.

- De unde știi? întrebă el în cele din urmă.

Ea mai dădu repede câteva pagini.

- Ai dreptate în legătură cu carnetul. Pe străbunicul tău chiar l-a dus la nebunie, dar nu pentru că l-a atras în universul haotic creat de un cod indescifrabil.

Uita de coniac și pur și simplu rămase locului, privind-o fix, uluit.

- Păi, atunci? întrebă el. Chiar și lui îi păru că avea vocea aspră și răgușită.

- Otravă, desigur!

- Otravă?

Ea strâmbă din nas.

- A fost impregnată chiar în paginile carnetului. Fără îndoială, hârtia fost înmuiată într-o substanță toxică, apoi pusă la uscat înainte ca autorul să pună mâna pe condei. De fiecare dată când străbunicul tău deschidea pagina, mai absorbea câte puțin din otravă. Probabil că Selbourne a folosit mănuși pentru a se proteja atunci când a scris în carnet. Din fericire pentru tine, chestia asta este de-acum un veac!

Atunci văzu limpede că ea ținea caietul cu mâinile goale.

- La naiba, Lucinda, lasă-l jos!

Ea îl privi nedumerită.

- De ce?

- Tocmai ai spus că a fost otrăvit. Îi smulse carnetul din mâini și îl azvârli în șemineul rece. Nu trebuie să-l atingi!

- Ah, dar nu mă mai poate afecta pe mine sau pe majoritatea oamenilor. Otrava are efect paranormal, însă este preparată cu grijă să funcționeze doar pe cei cu un talent aparte, ca al tău. Eu o simt, însă asupra mea nu are nici un efect.

- Ești sigură?

- Absolut! Privi spre carnet. Selbourne trebuie să fi fost un geniu al otrăvurilor dacă a preparat o asemenea substanță de o eleganță mortală. Bănuiesc că talentul lui era într-o câtva asemănător cu al meu.

- Nici vorbă de vreo asemănare cu tine. Selbourne era un alchimist despre care se spunea că mai cocheta și cu ocultismul.

- Eu cred că mai degrabă cocheta cu substanțele halucinogene exotice. Recunosc câteva dintre ingredientele din otravă, dar nu pe toate. Eu zic să-i dai foc.

- O idee minunată! Se îndreptă spre șemineu și își cepu să facă focul. Este ciudat, dar chiar și acum când știu că a fost otrăvit, o parte din mine se opune ideii să a distrugă carnetul.

- Interesul tău nefiresc față de aceste lucruri este complet de înțeles. Otrava și-a pierdut mai toată puterea, dar încă este mai mult decât suficientă ca să îți pună simțurile în mișcare și să dea naștere acelei fascinații bolnave pe care o nutrești. Străbunicul tău n-ar fi avut nici o șansă în fața puterii otrăvii atunci când era proaspătă.

Caleb privi cum flăcările cuprind și mângâie cărțulia.

- Într-o privință am avut și eu dreptate, blestemăția aceea de carnet a fost arma crimei.

- Da.

Caleb se ridică în picioare, se sprijini de șemineu și cu cealaltă mână luă vâtraiul ca să desfacă copertele de piele astfel încât flăcările să poată cuprinde mai ușor paginile. Trebuia să lupte împotriva impulsului de a scoate blestemăția din foc.

- Te-aș sfătui să te îndepărtezi de lângă flăcări, spuse Lucinda. Este destul de probabil ca fumul să conțină urme de otravă.

- Ar fi trebuit să mă gândesc și singur la lucrul acesta. Se întoarce la fotoliu, se așază și privi cum arde carnetul. Ție îți datorez că sunt sănătos la minte și la trup, Lucinda.

- Prostii! Nu mă îndoiesc că ai fi continuat să te împotrivești efectelor otrăvii.

El o privi.

- Eu nu sunt deloc sigur de lucrul ăsta. Chiar dacă n-ar fi reușit să mă facă să-mi pierd mințile, cu siguranță mi-ar fi făcut viața un infern.

- Da, bine, sunt de acord că ești teribil de norocos pentru că ești nemaipomenit de hotărât. Mă tem că un bărbat înzestrat cu o constituție psihică mai slabă ar fi fost deja numai bun de băgat într-o cămașă de forță.

Caleb se forță să-și mute privirea de pe carnetul în flăcări.

- Oare voi simți această fascinație hipnotică pentru tot restul vieții, deși carnetul s-a prefăcut deja în cenușă?

- Nu, efectele vor dispărea destul de rapid. Dar încă vreo câteva sorbituri din infuzia pe care ți-am pregătit-o te vor ajuta să te pui mai repede pe picioare, mai ales

că acum nici nu mai ești expus otrăvii. Îi aruncă o privire bănuitoare. Ai băut din infuzie, nu?

- Da. Caleb se uită la ceașcă și la pachetele de pe raftul din apropiere. Chiar am observat că m-am simțit mai bine după vreo două cești. Dar de îndată ce am luat iar în mână jurnalul, mi-a revenit obsesia.

- De fiecare dată când deschideai carnetul, te mai serveai cu încă o porție de otravă. Lucinda zâmbi. Felicitări, pentru rezolvarea cazului, domnule Jones!

- Nu, spuse el. Tu l-ai rezolvat. Nici nu știu cum vă mulțumesc, Lucinda. Îți datorez mai mult decât te putea răsplăti vreodată.

- Nu fi caraghios! Brusc, tonul îi deveni sever. Își împreună mâinile așezate în poală și privi fix spre carnetul care ardea. Nu îmi datorezi nimic.

- Lucinda...

Ea întoarse capul și îl fixă cu o mină rece și de nepătruns.

- N-am făcut mai mult decât ai făcut tu pentru mine când ai rezolvat cazul Fairburn. Cred că suntem chit, domnule.

- Nu știam că ținem socoteala. Începuse din nou să se simtă iritat. Treaba este că mie îmi pare că facem echipă bună.

- Sunt de acord. Amândoi părem să avem mari satisfacții de pe urma rezolvării crimelor. Când se va termina afacerea asta cu feriga, aș fi bucuroasă să ofer consultanță Agenției Jones în rezolvarea altor cazuri.

Caleb își împreună vârful degetelor.

- De fapt, mă gândeam la o alianță ceva mai formală.

- Serios? întrebă Lucinda cu sprâncenele arcuite. Păi cred că am putea face un contract, dar mi se pare destul de inutil să implicăm avocații. Cred că ne-am descurcat binisor împreună, dacă am lăsa lucrurile puțin mai neoficiale, nu crezi?

- La naiba, Lucinda, eu vorbesc despre noi! Tu și eu! mine! Abia am fost de acord că facem o echipă bună.

Ea făcu ochii mari.

- Da.

El se relaxă puțin.

-Pai, atunci, de ce să n-o facem legal?

Se simți mulțumit văzând emoția care luminează chipul Lucindei. Strălucea efectiv.

-Ce idee minunată, spuse ea entuziasmată. Va trebui să mă gândesc, desigur.

-Mie mi-ai părut mereu a fi o fire hotărâtă.

-Da, dar aceasta este o decizie atât de importantă. Atât de formală! Atât de legală!

-Pai, da! Aceasta este întreaga idee, nu-i așa?

-Dar sunt aproape sigură că îți pot promite că răspunsul meu va fi da.

El se mai relaxă puțin.

-Dumnezeule!

-Oricum, șansa de a fi partener cu drepturi la firma ta este pur și simplu mult prea emoționantă pentru a o rata.

-Ce?

-Parcă văd! Își ridică ambele mâini, încadrând o imagine invizibilă: Bromley și Jones!

El se aplecă, nevenindu-i a crede ce auzise.

-Ce naiba?

-Înțeleg, preferi Jones și Bromley! Mă rog, tu ai înființat firma. Însă trebuie luate în considerare aspectele de promovare ale acestor aranjamente. Bromley și Jones sună într-un anumit fel. E așa, ceva mai ritmat!

-Dacă îți închipui chiar pentru o clipă că o să numesc firma Bromley și Jones, ai face tare bine să te mai gândești. Eu nu despre asta vorbesc, și știi lucrul asta!

-Ah, foarte bine, dacă vrei să fii rigid, atunci rămâne Jones și Bromley. Dar asta este ultima mea ofertă.

-Drăcia naibii!

-O, Doamne, mă tem că va trebui să continuăm negocierile altă dată. Lucinda se ridică rapid. Se face târziu. Trebuie să plec acasă!

-La naiba, Lucinda...

-În seara asta este balul Wrothmere. Sunt atâtea detalii de pus la punct. Cred că Victoria a spus că la două va veni coafeza. Lucinda îi întoarse un zâmbet voios.

Stai liniștit, sunt sigură că de îndată ce te obișnuiești cu rezonanța numelui Bromley și Jones, îți va plăcea!

capitolul 30

- Domnișoara Patricia este o femeie atât de inteligentă, spuse Edmund. Frustrarea i se citea din fiecare cuvânt. De ce nu pricepe că nici unul din adunătura aceea de filizioni slugarnici nu este ceea ce-i trebuie? Jumătate umblă doar după moștenirea ei și cealaltă jumătate sunt zăpăciți de frumusețea ei. Nici măcar unul nu este într-adevăr îndrăgostit de ea.

- Dacă îmi ceri să-ți explic ce vrea o femeie de la un soț, nu ți-ai găsit mușteriu! zise Caleb turnându-și vin de Xeres într-un pahar. Întreabă-mă un lucru simplu, de exemplu care ar fi probabilitatea ca un om de știință sărit de pe fix, pe nume Basil Hulsey, să lucreze în acest moment la o nouă versiune a formulei fondatorului. Mă pricep la astfel de lucruri.

Se îmbărbătă să soarbă din vin. Vinul de Xeres îi dezgusta teribil, mai ales sortimentul acela înfiorător de dulce pe care în mod evident Lucinda îl prefera. Într-o lecție în privința băuturilor era limitată. El și Edmund se aflau în biblioteca Lucindei, și vinul de Xeres era singura opțiune disponibilă. Lucinda și Patricia erau susținuți se îmbrăcau pentru bal. Victoria era cu ele și supraveghea detaliile de ultim moment.

Edmund se tot învârtea ca un leu într-o cușcă. Se opri, părând distras pentru o clipă.

- Ai avut sorți de izbândă în a-l găsi pe Hulsey?

- Oarecum. Caleb se sprijini neglijent de o lăcună a biroului Lucindei. Dar nu destul. Își scoase ceasul de buzunar și se uită la oră. Trag speranțe la ceva mai mult în seara asta.

- Ce te aștepti să afli în seara asta?

- Această întâlnire cu al doilea răpitor.

- L-ai găsit? Emoția înlocui rapid iritarea mocnită din ochii lui Edmund. A fost de acord să se întâlnească cu tine!

- Nu chiar! Tânărul Kit a fost pe la mine acum o oră. A spus că omul a fost văzut într-o anumită tavernă, bându-și mințile în fiecare seară de când i-a murit partenerul. Plănuiesc să mă confrunt cu el în seara asta. Sper ca elementul-surpriză să-mi fie de folos.

Edmund se încruntă.

- Nu ar trebui să mergi singur. Ia-mă și pe mine!

- Nu! Am nevoie ca tu să fii cu ochii pe Patricia și pe Lucinda.

- Atunci, ia pe altcineva! Poate pe vreunul dintre verii tăi.

- După spusele lui Kit, omul e și așa cu nervii zdruncinați. E clar că moartea partenerului său l-a terminat de tot. Doi străini care să-l interpeleze n-ar face decât să-l pună pe fugă, și apoi ar trebui să mă pun iar pe urmele lui să-l gălesc. Nu, o astfel de situație trebuie tratată cu mare delicatețe.

- Dacă spui tu! Edmund nu era complet mulțumit, dar abandonează subiectul. Își reluă patrularea fără țință. Chiar crezi că Lady Milden se pricepe la treaba asta cu peșitul?

- Nam nici o idee! Caleb mai gustă puțin din vinul prost și apoi renunță cu totul. Puse paharul deoparte. E în bransă doar de puțină vreme. Încă nu ne putem pronunța asupra priceperii ei.

- Ar putea dura ani să aflăm dacă într-adevăr are vreun pic de talent. Între timp, domnișoara Patricia ar putea foarte bine să se trezească măritată cu vreo brută sau cu vreun vânător de zestre. Viața ei va fi ruinată. Riverton, în special, mi se pare a fi o mare lepădătură. Mă indoiesc că s-ar da înapoi de la ceva ca să se însoare cu o fată cu zestre!

Caleb se gândi vreo două clipe la ce auzise, în timp ce îl privea pe Edmund făcând cărare de-a lungul drumului.

- Domnișoara Patricia nu este chiar o moștenitoare, spuse el pe un ton neutru. Înțeleg că va moșteni un venit confortabil, dar cu siguranță nu o mare avere.

- Tot ce știi este că venitul ei, oricât ar fi el, pare foarte atrăgător pentru Riverton. Jur, dacă trebuie să-ascult iar cum îi spune cât de mult îl pasionează arheologia, fac să zboare pe prima fereastră!

- Pari foarte preocupat de fericirea viitoare a domnișoarei Patricia, observă Caleb. Aveam impresia că tu considerai că abordează căsătoria cu prea mult sânge-rece.

Edmund se întunecă la față.

- Păi, tocmai asta e, domnișoara Patricia nu este o femeie rece. Chiar dimpotrivă, de fapt! Mă tem că în spaima ei de a nu fi copleșită de emoții, luptă împotriva propriei sale firi calde. Această așa-numită abordare științifică în a-și găsi soțul potrivit este o absurditate. Ai văzut afurisita aceea de listă cu cerințe pe care i-a dat-o lui Lady Milden?

- Parcă a pomenit de criteriile ei. Își îngustă privirea, gândindu-se la asta. Evident, ideea i-a venit de la domnișoara Bromley.

Bromley & Jones. Cum naiba îi venise Lucindei o astfel de idee? Era mult prea inteligentă ca să nu fi înțeles oferta lui din cursul după-amiezii. Dacă nu voia să se mărite cu el, de ce să nu i-o spună în față, pur și simplu? Ce rost avusese toată flecăreala cu parteneriatul la firma lui? Doar dacă nu l-a înțeles greșit. Doamne, Dumnezeu. E posibil să nu fi fost clar?

- Bărbatul pe care îl caută nu există, spuse Edmund.

- Poftim? Caleb se forță să poată fi atent la el. Corect! Lista! Evident, Lady Milden n-a avut probleme în a strânge un număr mare de pețitori potriviți.

- Dar nici unul nu e potrivit pentru domnișoara Patricia, nici măcar unul singur, insistă Edmund.

- Ești sigur?

- Foarte sigur! Simt că este de datoria mea să o salvez pe domnișoara Patricia, dar ea nici măcar nu vrea

să mă asculte. Jur, mă tratează de parcă aş fi câine de pază. Merceu fie îmi dă ordine, fie mă mângâie pe cap.

- Te mângâie pe cap?

- La figurat vorbind.

- Am înţeles, spuse Caleb.

Se simţea stânjenit, având impresia că trebuia să spună ceva matur şi util, în maniera sfaturilor masculine, dar nu-i trecea nimic prin minte. Poate pentru că încă încerca să găsească un sfat bun pentru sine în aceeaşi problemă.

„Bromley & Jones.”

Poate că afurisita aceea de listă era adevărata problemă. Era dispus să recunoască că nu întrunea toate cerinţele Lucindei pentru a-i fi soţ, dar chiar ea recunoscuse că formau o echipă excelentă. Cu siguranţă părea să fie atrasă şi fizic de el.

Să fi fost posibil ca acei factori să nu fi fost suficienţi pentru a o convinge să ajungă la un compromis? Chiar trebuia să facă dovada fiecărei caracteristici în parte, dintre cele pe care ea le enumerase pe afurisita aceea de listă? La naiba, chiar trebuia să înceapă să aibă un temperament mai vesel şi mai optimist? Unele lucruri erau dincolo de posibilităţile celui mai puternic talent.

O aventură mergea pentru o vreme, dar lui nu-i plăcea incertitudinea dintr-o astfel de relaţie. Dacă într-o bună zi ar apărea un bărbat care să întrunească toate cerinţele precise ale Lucindei şi ar cuceri-o cu discuţii seducătoare despre secretele înmulţirii ferigilor sau despre aspectele senzuale ale pistililor şi polenizării?

Victoria intră plutind în încăpere, cu Lucinda şi Patricia pe urme.

- Suntem gata, domnilor, anunţă ea cu aerul unui comandant pregătit să-şi conducă trupele în bătălie.

Caleb se îndepărtă automat de birou. Era vag conştient de faptul că Edmund se oprise brusc şi se întorsese către doamne. Urmă o scurtă perioadă de tăcere în timp ce amândoi rămaseră cu privirile aţintite la ele.

Lucinda se încruntă.

- S-a întâmplat ceva, domnule Jones?

Își dădu seama că o privea fix. Nu se putea abține. Era încântătoare într-o rochie violet, ornată cu fundulețe de catifea și cu cristale discret presărate ce străluceau în lumină. Niște mănuși lungi, strâmte îi subliniau aluziv grațioasă a brațelor. Bentița de catifea de la gât era răscolită cu numeroase strasuri sclipitoare.

Știa că îi era dat să simtă un astfel de fior de energie și intimitate ori de câte ori intra ea în încăperea, pentru tot restul vieții. „Așa este corect. Îmi ești hărăzită! La naiba cu închipuirea ta despre soțul perfect! Dacă îndrăznești vreodată să-și facă apariția, o să mă asigur eu că Dumnezeu mare, încep să vorbesc ca Fletcher.“ Dacă credea fiecare cuvântul. Totuși, acum probabil că nu era momentul potrivit să o spună cu voce tare.

Când nu ești sigur ce să faci, mai bine apelează la bunele maniere.

Își reveni în fire, traversă încăperea, luă mâna înmănușată a Lucindei și se înclină.

- Nu, spuse el. Nu s-a întâmplat nimic. Eram doar uluit, atâta tot. Dumneata și domnișoara Patricia arătau spectaculos în seara aceasta. Nu ești de acord, Fletcher?

Edmund avu o tresărire de parcă și el abia ce se trezise din transă. Se îndreptă să ia mâna Patriciei și reuși să facă o plecăciune formală.

- Minunat, confirmă el cu voce gătuită. Arătați ca o prințesă din povești în această rochie verde-albăstruiu Patricia roși.

- Mulțumesc, domnule Fletcher!

Victoria își dresă glasul pentru a atrage atenția tuturor celor prezenți.

- Domnule Fletcher, dumneata ne vei însoți pe mine și pe Patricia în trăsura mea. Domnul Jones va te escorta pe Lucinda în trăsura ei. Ținând cont de ultimul articol din *The Flying Intelligencer*, este extrem de important ca el să fie văzut însoțind-o în seara aceasta la bal pe Lucinda.

Lucinda se strâmbă.

- Zău așa, nu cred că este necesar.

- Niciodată să nu contrazici expertul, spuse Caleb. Se folosi de faptul că deja o ținea de mână pentru a-i așeza pe brațul său.

Ajunseră în holul de la intrare unde doamna Shute deschise ușa. Cele două trăsuri așteptau în stradă. Caleb o urmă pe Lucinda în interiorul plin de umbre al trăsuri și se așază vizavi de ea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă de îndată Lucinda.

- Poftim?

- Văd și eu că s-a întâmplat ceva, spuse ea. Este un fel de tensiune în aura ta. Ai mai băut în seara asta o ceașcă de infuzie așa cum ți-am spus, nu?

- Mi-e teamă că infuzia ta, deși este remarcabilă, nu va avea nici un efect asupra sursei mele actuale de tensiune.

- Dar mi-ai spus că o găsești reconfortantă.

- Cu siguranță așa e, în cazul otrăvii. Ceea ce simt acum n-are nimic de-a face cu blestematul acela de carnet!

- Și atunci, ce este? Poate am un alt leac.

El zâmbi.

- De fapt, chiar ai. Din păcate, nu am timp să iau decât câte o mică doză.

Se aplecă și o sărută; un sărut rapid, apăsător și posesiv.

- Deocamdată atât ar trebui să-mi ajungă, spuse el, așezându-se la loc înainte ca ea să apuce măcar să răspundă. Am noutăți!

Îi spuse despre mesajul de la Kit și despre intenția lui de a se întâlni cu răpitorul. Ea se alarmă imediat.

- Nu poți merge singur să-l întâlnești, spuse ea. Ia-l și pe domnul Fletcher.

- Și el a făcut aceeași propunere. Îți voi spune ceea ce i-am spus și lui. Treaba lui este să stea cu ochii pe tine și pe domnișoara Patricia. Eu mă descurc și singur.

- Ești înarmat?

- Da. Dar sunt sigur că nu va fi nevoie să folosesc pistolul. Nu-ți face griji pentru mine. Te voi escorta în sala de bal. Vom face un tur pe ringul de dans ca să ne vadă toată lumea și apoi voi dispărea pentru vreo oră. O să mă întorc la timp ca să te pot duce acasă.

- Dar ești îmbrăcat ca pentru bal, nu pentru a te vedea cu un ticălos într-o tavernă din docuri.

- Mă crezi sau nu, m-am gândit și eu la lucrul spusese el. Am o pelerină și o pălărie care îmi vor ascunde hainele de gală.

- Nu-mi place planul ăsta. În lumina lămpilor de la trăsură, chipul îi era umbrat de grijă. Am un prezentiment rău despre treaba asta!

- Acordă și tu talentului meu puțină crezare, draga mea! Estimez că întâlnirea cu răpitorul se va dovedi lipsită de evenimente în proporție de peste nouăzeci și trei la sută.

- Și astfel rezultă o marjă de eroare de șapte la sută. Iși strânse evantaiul cu putere în mâini. Promite-mi că vei fi atent, Caleb!

- O să mă descurc chiar mai bine de atât. Ai cuvântul meu că voi reapărea la timp ca să mai dansez un vals cu tine înainte să te duc acasă.

capitolul 31

- E un diavol, îți spun! Perrett făcu o pauză desrului de lungă pentru încă o înghițitură de gin și se șterse la gură cu mâneca slinoasă a hainei. Aplecându-se puțin mai tare peste masă, șopti: Direct din iad! N-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut cu ochii mei. Aripă de liliac uriaș! Gheare în loc de degete! Iar ochii îi ardeau precum cărbunele încins, îți spun!

Caleb se îndoia că descrierea era chiar fidelă, dar era clar că Perrett fusese speriat tare de tot. Mai era și surprinzător de disperat să vorbească unui străin despre experiența lui teribilă. Caleb avu impresia că asocierea răpitorului ajunseseră la concluzia că tovarășul lor pierduse mințile și acum îl tratau ca pe un nebun. Când Perrett dăduse peste cineva care era dispus să îi ia povestea în serios, nu-l mai reținea nimic.

Stăteau într-un separeu în fundul tavernei puțin aglomerate. Caleb era conștient că eșarfa grea, pălăria trasă

pe frunte, haina lungă și cizmele pe care le purta erau o acoperire deloc convingătoare, dar îi erau de folos. Era sigur că nimeni din local nu l-ar putea descrie nicicum. Doar lucrul acesta conta.

- Spui că acest demon te-a angajat să o răpești pe domnișoara Bromley? întrebă Caleb.

Perratt îl privi mânios.

- Ascultă, cine a spus ceva de vreo răpire? A fost doar o afacere simplă și directă! Nemernicul ne-a spus că făcea recrutări pentru nu știu ce stabiliment unde femeii respectabile oferă amuzament domnilor. Știi genul! O anumită clientelă caută doamne dichisite.

- Înțeleg.

- Eu, unul, n-am înțeles niciodată. Dă-mi o fată viguroasă care a învățat meserie pe stradă. O astfel de stricată știe ce are de făcut când vine vorba să satisfacă un bărbat. Femeile respectabile sunt, în general vorbind, ca muncitorii necalificați. O pierdere de bani, dacă mă întrebi!

- Bărbatul care te-a angajat nu a vrut orice femeie respectabilă, nu-i așa? A plătit să i-o aduci pe domnișoara Bromley.

Perratt ridică din umeri.

- Păi, cam așa se practică! Clientul alege o anumită femeie, de obicei una care să nu prea aibă familie, bani sau soț care să meargă la poliție. Contractul obișnuit. Am primit jumătate înainte, restul de plătit când livram marfa.

- De ce te-ai întâlnit cu clientul tău și a doua oară când știai că nu i-o poți aduce pe domnișoara Bromley?

- M-am gândit că o să înțeleagă problema când aveam să-i spun ce se întâmplase și o să ne dea altă însărcinare ca să luăm altă femeie în locul lui Bromley. Nu a fost vina noastră că n-am putut pune mâna pe ea. Vrăjitoarea ne-a aruncat în față un praf care ardea. Eu și Sharpy am crezut că o să orbim și-o să ne sufocăm de moarte chiar acolo în stradă.

- Și să înțeleg că clientul nu a fost interesat să vă mai dea altă însărcinare?

- Nu! se cutremură Perrett. S-a infuriat teribil! A spus niște atureli că moartea este prețul ratării atunci când lucrezi pentru Cerc. Eu și Sharpy ne-am gândit că o a pupă nebun, dacă e să-ți spun drept! Apoi a plecat și a folosit un soi de magie cu care l-a omorât pe Sharpy. Ochii lui Perrett se umeziră. Nu era nevoie de așa ceva. Că doar nu țam făcut nici un rău lui. La naiba, noi am fost cei răniți cât am lucrat pentru el!

Caleb fu străbătut de fiorul puternic al înțelegerii. Alina în labirintul de cristal pe care îl construise, un pangă tare începuse să strălucească. Mergea pe drumul cel bun.

- Demonul a folosit cuvântul Cerc? întrebă el cu glas.

- Da! Umerii largi îi tresăriră. Mai bău niște gin să-și stăpânească nervii și apoi lăsă paharul jos. Un fel de bandă presupun. Gura i se strâmbă a dezgust. Gentlemanii se întâlnesc pentru afaceri la fel ca și noi ceilalți. Singura diferență este că ei se întâlnesc în cluburi exclusiviste în loc de terasă și alei pentru a-și face planurile și folosesc cuvinte presupuse precum consorții și societăți în loc de grup pentru a-și descrie operațiunile.

- Da, spusese Caleb. Așa fac.

În ultima vreme, cuvântul care-i tot venea în minte atunci când se gândea la Basil Hulsey și la micul grup de rădăcini desigur care era convins că operau în cadrul Societății Oculte era cabală.

- Dar eu și Sharpy n-am știut că eram angajați de o grupă de gentlemani numită Cercul. La naiba, noi am crezut că lucrăm doar pentru un singur bărbat, demonul. Dar că nu știam că era demon, desigur. Nu îl țineam niciodată alături cu el decât să fi știut.

- Tu mi-ai spus alceva despre Cerc!

- Nu, spusese Caleb din cap.

- Nu, spusese. Dar ea uită foarte aspru la Sharpy. Atunci când Sharpy a început să tipe. Brusc mi s-a părut că mi s-a făcut înțeles că fusese vătădată în viață. Știam că trebuia să mă gândesc că fusese nemernicul lui Sharpy și că mi s-a făcut înțeles, dar, simțeam ceva în aer! Ca și cum

șocuri de electricitate. Știam că nu-l pot ajuta pe Sharpy și am fugit să-mi salvez viața.

- Demonul l-a atins pe Sharpy? I-a dat ceva să mănânce sau să bea? A folosit vreo armă de orice fel?

- Nu, asta tot încerc să-ți explic! Perrett se uită roată prin taverna liniștită și își coborî vocea până ajunge aproape o șoaptă. Nimeni nu o să mă creadă! Mă consideră nebun. Dar îți spun, monstrul nici măcar nu a scos vreun cuțit sau pistol. Trebuie să fi fost la cel puțin zece pași de noi când și-a folosit vrăjitoria împotriva lui Sharpy.

- Ce altceva îmi mai poți spune despre demon? Întrebă Caleb.

- În afară de faptul că avea ochi scânteietori, aripi și gheare, asta-i tot. Perrett se cutremură și mai bău niște gin. Nimic altceva de spus!

- Vorbea ca un om bine educat?

Fața lată a lui Perrett se încordă.

- Da, vorbea cam ca dumneata, acum că veni vorba. Ți-am spus că era un domn. Doar nu te aștepti ca un demon să pretindă a fi vreun om din clasa muncitoare, nu-i așa?

- Nu, probabil că nu. Era îmbrăcat ca un domn?

- Asta da.

- Ai putut să-i vezi fața?

- Nu! În ambele situații l-am întâlnit noaptea pe o alee întunecoasă. Purta o pălărie, o eșarfă și o haină cu guler înalt. Perrett se opri, încruntându-se încurcat. Ca dumneata!

- A venit cu o trăsură privată?

Perrett scutură din capul cu părul lătos. Neliniștea începu să răzbată prin ceața alcoolului.

- Cu o birjă, spuse el. Își miji privirea. Dar de ce vrei să știi ce trăsură a folosit?

Caleb ignoră întrebarea.

- Purta bijuterii?

Indiferent cât de beat ar fi, un infractor profesionist nu ar uita niciodată detaliile atunci când venea vorba de lucruri de valoare.

Ochii lui Perrett luciră scurt de exaltare.

- Avea o tabacheră mică, frumușică. Am văzut-o strălucind în lumina felinarului, când a scos-o din buzunar. Părea aur adevărat. Cu un fel de pietre pe capac. Era prea întuneric să fi văzut de care. Totuși, nu diamante. Poate smaralde. Ar fi putut fi și safire, presupun. Trebușoară aceea ar fi adus un ban frumos, de la unul de-ă știu.

- Demonul priza?

- Da. A luat puțin chiar înainte de a-și folosi magia ca să-l omoare pe Ned.

- Interesant!

Perrett se scufundă înapoi în ceața disperării înecate în alcool.

- Și tu ești ca și ceilalți. Nu mă crezi!

- Eu cred fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus, Perrett.

Caleb băgă mâna în haină, scoase niște bancnote și le aruncă pe masă. Perrett fu imediat vrăjit de vederea banilor.

- Asta pentru ce-i?

- Plată pentru cea mai detaliată poveste. Caleb se ridică în picioare. De asemenea, ți-aș da și un sfat gratuit. Aș evita orice altă întâlnire cu demonul, dacă nu fi în locul tău.

Perrett se înfioră.

- Stai fără griji! O să mă asigur că nu mă găsește niciodată.

- Și cum ai să faci asta?

Perrett ridică din umeri.

- O fi el demon cum am spus, dar este și gentleman. Genul acela care nu vine niciodată în partea asta de oraș. Ei nu prea știu să se descurce în cartiere ca aici. Aici sunt în siguranță.

- Să nu fii prea sigur de asta, rosti Caleb încet. Cineva poate să ajungă pe strada asta dacă vrea cu adevărat ceva de la un om ca tine.

Perrett îngheță. Ochii săi încețoșați de gin se făcură mari din cauza șocului după ce ajunsese să înțeleagă și apoi fură cuprinși de panică. Urmară vreo două zile de tăcere cât timp Caleb îl așteptă să digere faptul că

În acea seară, un anumit domn s-a descurcat să ajungă până la taverna Căinele Roșu.

- Cine ești? șopti Perrett.

- Îți amintești de doamna pe care ai încercat să o răpești în Guppy Lane?

- Ce-i cu ea?

- Este a mea, spuse Caleb. Și singurul motiv pentru care mai ești încă în viață este că am nevoie de informații de la tine. Dar îți dau cuvântul că dacă te mai apropii de ea, din această clipă, te voi găsi din nou, la fel de ușor cum am făcut-o și în seara asta.

Zămbi.

Gura lui Perrett se căscă și se închise de vreo câteva ori, fără să scoată nici un cuvânt. Începu să tremure necontrolat.

Mulțumit, Caleb se îndreptă spre ușă. Poate că nu avea talentele de prădător mai dramatice care erau predominante în arborele genealogic al familiei Jones, dar totuși în esența lui era un vânător. Putea să transmită un mesaj exact printr-un zâmbet.

capitolul 32

O oră mai târziu, Lucinda stătea cu Victoria, Patricia și Edmund într-un mic alcov lângă sala mare de bal și împreună admirau mulțimea elegantă.

- Este exact cum ați spus, Lady Milden, zise Patricia cu ușurare. Se pare că fiecare domn din încăperea vrea să danseze cu Lucinda. Chiar cred că a fost pe ringul de dans mult mai des decât mine.

- Nu înțeleg!

Lucinda mai luă un pahar cu limonadă de pe o tavă ce-i trecu prin față. Era însetată. Singurul motiv pentru care acceptase atâtea invitații la dans era faptul că activitatea fizică îi servea drept distragere temporară a atenției de la teama crescândă privind producerea unui dezastru iminent. Nu putea scăpa de senzația că întâlnirea lui Caleb cu răpitorul era o mare greșală.

- Ce Dumnezeu atrage la o femeie despre care lumea crede că aproape a fost vândută unui bordel?

Victoria afișă un zâmbet senin și satisfăcut.

- Nu subestima niciodată farmecul unei femei rii, mai ales una care a fost revendicată de un membru al familiei Jones.

Lucinda aproape că se înecă cu limonada.

- Revendicată? pufni ea. Revendicată? Despre ce Dumnezeu vorbiți? Domnul Jones a dansat un singur vals cu mine în seara asta, apoi a plecat.

- Crede-mă pe cuvânt când îți spun că zvonurile despre asocierea ta cu Caleb circulă de zile bune, zise Victoria veselă.

Lucinda simți cum se îmbujorează.

- L-am angajat să investigheze profesional o chestiune privată care mă privea. Asocierea noastră este doar treaba noastră.

Victoria chicoti.

- Nimeni dintre cei care v-au văzut dansând data trecută și din nou în seara asta nu ar putea trage concluzia că relația voastră se limitează doar la o chestiune de afaceri.

- Începe să devină stânjenitor, zise Lucinda.

- Aiureli! Victoria flutură din evantai ca să alunge eventuala îngrijorare. Nu-i nici un motiv de stânjenire. Ridică o sprânceană spre Edmund, sfătuindu-l: Cred că e cazul s-o inviți pe Patricia pe ringul de dans, domnule Fletcher. Trebuie să păstrăm impresia că ești un prieten de familie.

Lucinda ar fi putut să jure că Edmund se făcu stăcuțiu la față. Obrajii Patriciei căpătară o nuanță rozalie și deveni brusc preocupată să aranjeze bridele care-i prindeau trena de rochia de gală. Edmund se postă drept în dreptul ei și-și inclină capul foarte formal.

- Domnișoară Patricia, imi acordați onoarea acestui dans?

Patricia se opri din aranjatul rochiei, inspiră adânc și-și întinse mâna înmănușată. Edmund o conduse la mijlocul lumii.

Victoria radia de entuziasm.

- Nu-i așa că fac un cuplu drăguț?

Lucinda îi privi pe Edmund și pe Patricia cum se mișcau pe ringul de dans.

- Atunci când nu se ceartă! Zău, n-am auzit doi oameni tineri care să se ciorovăie mai mult ca ăștia doi. E destul să te.... Se opri și întoarse capul spre Victoria. Oh, Dumnezeuule, doar nu vreți să-mi spuneți că se potrivesc?

- O pereche perfectă! Am știut-o de când i-am văzut împreună, desigur. Acum să vedem ce-o să se întâmple. Valsul e numai bun să grăbească ritmul unei idile.

Lucinda îl văzu pe Edmund cum o trage mai aproape pe Patricia și o rotește într-o piruetă lungă. Chiar și de la distanță era ușor de remarcat că Patricia era practic efervescentă.

- Hm, șopti ea. Ei bine, cred că asta explică ciondănelile și chicotelile. Dar prevăd probleme! Domnul Fletcher pare foarte drăguț și categoric s-a dedicat protejării Patriciei, dar mi-e teamă că nu întrunește calitățile cerute de ea la un soț. În primul rând, nu pare să aibă un venit propriu constant, respectabil. Din câte înțeleg, munca sa pentru domnul Jones este oarecum neregulată și are un caracter imprevizibil. Și nu știe nimic despre arheologie.

- Simple fleacuri, te asigur.

- Nu sunt sigură că Patricia sau părinții ei vor privi aceste aspecte drept fleacuri.

- Când energia e potrivită, dragostea găsește o cale.

Lucinda o privi.

- Poate că dragostea o să găsească o cale, dar ar putea duce la un dezastru. Una e ca o femeie de o anumită vârstă să se implice într-o relație ilicită, și alta să fie o tânără lady cu verișoara mea. Știți asta la fel de bine ca mine.

- Te asigur că nu am de gând să promovez relații ilicite. Victoria era vădit ofensată. Sunt pețitoare și îmi iau foarte în serios răspunderile profesionale. Fii atentă la ce-ți zic, Patricia și domnul Fletcher vor fi căsătoriți cum se cuvine.

- În ciuda obstacolelor evidente?

- Nu, răspuse Victoria. Datorită lor! Să lași dragostea să se dezvolte e într-un fel asemenea cultivatului strugurilor buni de vin.

- Adică fructul e mai dulce când vițele-de-vie sunt forțate să reziste în niște condiții dificile?

- Exact!

capitolul 33

Nici o trăsură sau birjă nu tulbura liniștea străzilor întunecate din apropierea tavernei Câinele Roșu. Și asta nu din cauza ceții groase, ci a faptului că vizitii erau conștienți că puțini dintre locuitorii cartierului slab luminat și-ar putea permite luxul de a călători cu un astfel de mijloc de transport.

Caleb merse spre colțul unde un felinar cu gaz strălucea în ceață. Lumina puternică servea ca un far, dar nu reușea să străpungă bezna nopții. Intuiția îl avertiză că era urmărit chiar înainte de a auzi ecoul pașilor în spate. Ușa tavernei nu se mai deschisese între timp. Oricine îl urmărea acum la adăpostul întunericului îl așteptase să iasă.

„M-a urmărit de la balul Wrothmere“, cugetă el. Ceea ce explica și senzația de neliniște cu care se confruntase de o oră.

Simți cum căldura și energia pulsează prin ei, aceeași senzație incitantă pe care o trăise atunci când zonele anterior întunecate din labirintul creat de mintea lui se luminaseră brusc. Se prea poate ca urmăritorul lui să fie un tâlhar obișnuit care-și caută o victimă convenabilă de pradat, dar abilitatea lui extrasenzorială îi spunea altceva. Estima că exista o probabilitate de nouăzeci și nouă la sută să se întâlnească cu demonul lui Perrett.

Își menținu ritmul de mers constant și sigur, dorind să pară neavertizat pentru omul din spatele lui. Pașii se apropiau. Nu avea nici un sens să se întoarcă pentru a încerca să surprindă un crâmpel din imaginea

urmăritorului său. Doar un vânător adevărat, înzestrat cu vedere nocturnă paranormală, ar fi putut zări ceva mai mult decât o umbră întunecată în ceața groasă.

Își scoase o mănușă, vârî mâna în buzunarul hainei și apucă arma. Ascunse pistolul ținându-l în dreptul coapsei și înaintă în ceața luminoasă care înconjura felinarul.

Explozia șocantă de frică apăru de nicăieri, tăindu-i răsuflarea o clipă, răvășindu-i simțurile și întinzându-i nervii la maximum. Se auzi un zăngănit sonor, și își dădu vag seama că scăpase pistolul.

Se opri poticnindu-se, înghețat de o groază inexplicabilă pentru care, într-un ungher ascuns din mintea lui, știa că n-avea nici un motiv sau o bază logică. Pulsul i-o luase razna. Plămânii i se contractaseră. Abia mai putea respira.

Fu brusc proiectat în coșmarul său final, absolut, clătinându-se pe marginea unui abis care era haosul. Panica oarbă îi pârjolea venele.

Instinctiv și intuitiv își spori toate simțurile ca să răspundă la atac. Senzația de haos iminent scăzu puțin, suficient cât să-i permită să extragă câteva idei certe din mlaștina de întuneric de neînțeles care amenința să-l înghiră.

„El îmi face asta! Așa i-a omorât pe Sharpy și Daykin. Le transmite victimelor o panică uriașă. Trebuie s-o resping sau mă va îneca în haos!”

Refuza să părăsească lumea în modul acesta, ca victimă a unei furtuni de energie fără noimă, cu totul aleatorie. Se ambiționează să găsească tipare de claritate, rațiune și stabilitate. Acesta era darul lui, și avea să-l folosească drept punct de sprijin central, chiar dacă murea în timpul efortului.

Fu nevoit să recurgă la fiecare fărâmbă de voință pe care o avea, dar izbuti să se întoarcă și să dea ochii cu criminalul. Încercarea păru să dureze o veșnicie pentru că trebui să se concentreze cu înverșunare ca să-și facă mușchii să-i răspundă la comenzi.

Demonul lui Perrett se materializă din ceaș și se mișcă în lumina lăptoasă. Nu avea flăcări în ochi, nici gârre lungi sau aripi de liliac gigant, dar Caleb nu se îndrăgea să se confrunte cu un monstru.

- Sunt surprins să te văd aici în seara asta, jumătate vorbi creatura, oprindu-se la câțiva pași distanță. Nu ești genul de cartier unde te aștepti să întâlnești un demon de rangul tău, nu? Ce te aduce pe străzile astea? Vrei să poți să trupească ce nu poate fi satisfăcută într-o totă bună a orașului, poate? Vreo magherniță preferată și consumat opiu?

Caleb nu spusese nimic. Nu era sigur că ar putea să spună ceva. Energia mistuitoare îi asalta simțurile, parțial și îi paralizat limba. Dar talentul lui reacționa la propria voință. Adânc în mintea lui începu să creeze un labirint din ce în ce mai clar, mai ușor de înțeles. Aici strălucia un perete de cristal, acolo o pardoseală. Acum trebuia decât să găsească modalități de a lega între ele porțiunile luminoase.

Demonul continuă:

- Permite-mi să mă prezint! Cu un gest domol își scoase o mânășă, băgă mâna în buzunarul hainei și extrase un obiect mic, care străluci ca aurul în lumina ceașă. Numele meu este Allister Norcross.

Individul deschise cutiuța de priză, luă cu vârtă degetelor puțin din pulberea dinauntru și, ținând un deget în dreptul nasului, inhală scurt.

O clipă mai târziu, o altă explozie bruscă de putere încinse simțurile lui Caleb. Abia izbuti să nu se prăvălească pe caldarâm, doborât în frisoane de teroare înnebunitoare.

Norcross vorbi mai departe:

- Ah, da, într-adevăr, versiunea nouă a formulei funcționează foarte bine. Hulsey a avut dreptate.

În interiorul labirintului imaginar, mai multe focuri de doare se aprinseseră. Caleb se forță să respingă valul de teamă și se concentra asupra tiparului ordonat. Poate că poate face acest lucru! Știa cum să-și țină emoțiile în frâu și să nu se lăsa să fie copleșit de ele. În timp ce apela la abilitatea lui aparte. Își petrecuse

mai mare parte din viața lui trăind cum alți oameni
canta energiei salutare și periculoase care era suficient
pentru sale paranoiale.

- Trebuie să spun că sunt deranjat de tine, domni-
le, zise Norman, înclinând capul și vâlcându-l la loc
la bucurie. Mășteptam la mai mult din partea unui
membru al 'legendarei familii Jones'.

- Ce vrei de la mine? izbucni Caleb și îngâmbe.

- Deci, știi gâști limba, ai' răspuns Norman ton-
te mulțumit. Foarte bine! Acum sunt curioasă impresi-
onată. Foarte puțin cârmă pot articula și propunție
coerentă când le demonstrezi talentul tău.

Caleb nu spus nimic.

- Iși voi spune ce vreau de la tine, Caleb Jones, zise
norman zburându-se pe un ton înclinat. Vreau să te vad cum
înnebunesci de frică și apoi vreau să mă uit la tine
cum mori de groază pură.

- De ce?

- Pentru că îmi place personal așa înc' distracție, de-
spui. Dacă te conștientizezi, vei fi un subiect de testare
corespunzător pentru cea mai recentă versiune a Ion-
soniei. Nușter mi-a dat-o și după-amiază și nu am avut
locă orana so probei. Voi fi înas' unicul spectator. Din
păcate, adevărul a ceea ce pot face cu păterea mîngă
trebuie să rămîni cunoscut și speriez să-mi întin
un foarte testant.

- Unul dintre Cercurile din Ordinul Tabletă de
Smarald.

Peș de câteva secunde, privindu-l fraci și să, Caleb
și dădu seama că afirmasus și surprinsese pe Norman.
Întindul pe moment să-și pună concentrația. Cîntă-
rea de frică la un moment năvăl necesită multă energie
și concentrare internă.

Cu toate acestea, o secundă mai târziu, un alt val de
pancă îl năvăli. Chiar dacă se așteptase, Caleb simți
cum haoul îl lovea mai strîns.

- Deci, ai aflat ceva despre Ordinul cunoscut Norman.
Mai multe decât știi alții, probabil. Foarte bine, zise
norman. Cu răspuns la întrebarea ta, sunt membru

al celui de-al Șaptelea Cerc de Putere. Dar asta este pe cale să se schimbe. Noi, cei din Cerc, vom fi în curând ridicați la un nivel mult mai înalt.

- Uciderea mea este prețul promovării?

Norcross râse.

- Nu, Jones, omorârea ta a devenit necesară deoarece ești considerat o amenințare pentru cercul meu. Nu avem de ales decât să scăpăm de tine, acum când este clar că i-ai luat urma lui Hulsey. Nu te pot lăsa să-ți găsești, înțelegi? Ar strica totul. După ce mori, o să mă ocup de domnișoara Bromley și apoi toate firele de legătură către noi vor fi retezate.

La auzul ultimelor cuvinte, alte culoare se aprinseră în câteva dimensiuni diferite prin labirint. Un nou tip de teamă îl cutremură pe Caleb. Confruntarea nu mai era o problemă de a-și păstra mințile până la ultima suflare. Trebuia să supraviețuiască acestei întâlniri, pentru a o proteja pe Lucinda. Conștientizarea acestui lucru îl ajută să se concentreze cu intensitate reînnoită.

- Domnișoara Bromley nu este o amenințare pentru tine, zise el.

- Poate că nu, dar chiar nu mai putem risca. Lumea și presa nu vor fi surprinși prea tare să afle că te-a otrăvit la fel ca pe logodnicul ei. Apoi, ea își va lua viața, asemenea tatălui ei. Totul este foarte curat, nu crezi?

- Lucinda nu știe nimic despre Cercul tău blestemat.

- Tu, dintre toți, categoric vei înțelege nevoia de a fi meticuloși. Așadar, acum, această conversație, deși amuzantă, se încheie. La revedere, domnule Jones!

Haosul se înalță din abis, ca un val întunecat de putere necontrolată. Caleb se refugie cu mintea în secțiunea luminată cel mai puternic din labirint, în dimensiunea unde cel mai important adevăr strălucea cu puterea unui soare. Trebuia să supraviețuiască pentru că doar el rămânea între demon și Lucinda! Răspunsurile, când în sfârșit sunt conștientizate, sunt mereu uimitor de simple!

Întunericul involburat se sfârâmă și se prăbușește în jurul construcției din mintea lui. Caleb privi scena din

interiorul sigur al structurii cristaline și o exaltare ciudată îl cuprinsese. Nu avusese de multe ori ocazia să observe puterea brută a haosului pur. Era vrăjit.

I se păru că aude un om țipând undeva în noapte, dar ignoră strigătul, fixându-și toată atenția pe curenții turbati. Se concentra mai mult, sigur deja că putea să perceapă sclipirile slabe ale unui model în inima furtunii de energie.

Știu atunci că toate răspunsurile sunt acolo, așteptându-l. Și totodată își dădu seama cu certitudine că nici un individ nu ar putea înțelege pe deplin aceste mari adevăruri și să rămână totuși întreg la cap. Cu toate acestea, o singură privire sau două au fost de ajuns să-l înfioare până la sfârșitul zilelor.

- Oprește-te, la naiba!

Țipătul ascuțit care însoți cuvintele îi distrase atenția. Caleb îl ignoră. Cine ar fi visat că exista o astfel de frumusețe orbitoare în haos? N-ar fi fost niciodată în stare s-o analizeze, darămite s-o controleze. Dar cu siguranță era îndreptățit să savureze puterea furioasă a energiei de foc care-i alimenta talentul.

- Inima mea! Inima mea! Nu poți face asta! Oprește-te!

Ultimul cuvânt se încheie cu un alt țipăt îngrozit. Nu mai putea tolera distragerea atenției. Trebuia să facă imediat ceva cu Norcross. Caleb își luă privirea de la curenții hipnotici ai haosului.

Norcross scosese un pistol. Deși îl ținea cu amândouă mâinile, pistolul tremura sălbatic. Fața îi era ca o mască contorsionată de groază.

- Ce-mi faci? Se înfioră trăgând cu greu aer în piept. O să explodez! Mă omori! Încercă să îndrepte pistolul spre pieptul lui Caleb. Tu ești cel care-ar trebui să moară, nemernicule, nu eu!

Norcross intenționa să-i facă rău Lucindei. Caleb nu putea face decât un singur lucru.

Păru că adună în palmă un vârtej de energie haotică și-l izbi pe Norcross cu forța acestuia de parcă ar fi strivit o insectă enervantă.

Allister Norcross deschise gura pentru o ultimă dată, dar fără să scoată vreun sunet. Se prăbuși pe caldarâm și rămase nemișcat.

capitolul 34

- Ești sigur că este mort? întrebă Lucinda.

- Nu este tocmai o stare asupra căreia să te înșeli, spusese Caleb, fără pic de emoție în glas.

- Uneori o stare de inconștiență te poate face să pari mort.

- Crede-mă, este mort, Lucinda. În curând o să te convingi singură.

Erau în trăsura ei, în drum spre locul confruntării. Cu puțin timp în urmă, Lucinda se simțise atât de ușurată să-l vadă pe Caleb intrând în sala de bal, că abia se stăpânise să nu plângă de ușurare. Însă în clipa când Caleb ajunsese lângă ea, simți energia volatilă a violenței licărind în aerul din jurul lui.

Știu atunci că neliniștea pe care o simțise toată seara nu fusese doar rezultatul închipuirii ei. Caleb fusese la un pas de moarte. Îi va trebui mult timp să-și calmeze spiritul după acea conștientizare cutremurătoare.

Dar mai îngrijorată era pentru Caleb. Ceva nu era bine deloc! Simțea asta. Tocmai trecuse printr-o luptă pentru viața lui, își aminti singură, și omorâse un om. Astfel de lucruri își cer tributul.

- A spus că îl cheamă Allister Norcross? se interesă ea.

- Da.

- Îl cunoștea?

- Nu.

- Ce-ai făcut cu cadavrul?

- Am fost obligat să-l las într-o clădire abandonată. Privi pe fereastră, în noaptea învăluită de ceață și contu-nuă: Nu am avut de ales. Este și așa destul de greu să găsești o birjă sau o trăsură prin părțile acelea ale orașului viu fiind. Nu cred că aș fi dat peste vreun vizitiu dispus să accepte un călător mort.

- De ce vrei să mă uit la cadavru? întrebă ea.

- Pentru că, având în vedere talentul tău, s-ar putea să vezi niște lucruri care mie îmi scapă. Se întoarse cu fața la ea și reluă: Îmi pare rău că te pun să treci prin așa ceva, Lucinda. Dar cred că este important.

- Înțeleg. Lucinda își trase pelerina mai strâns în jurul umerilor. Tremura și nu din cauza frigului nopții, ci ca reacție la curenții de gheață și foc din aura lui.

Shute opri trăsura pe o stradă pustie în fața unei clădiri întunecate. Caleb coborî primul, și Lucinda îl urmă de îndată.

- Strai aici și veghează, îi spuse Caleb lui Shute.

- Da, domnule, zise Shute. Poftiți, o să vă trebuiască felinarul.

Caleb luă felinarul și îl aprinse. Izbucnirea luminii îi făcu ochii să pară ca niște pete de umbră fantomatică. Un nou fior o străbătu pe Lucinda. Simțea din ce în ce mai mult că ceva nu este în ordine.

Fără nici un cuvânt, Caleb se întoarse și o luă înainte pe aleea îngustă. Se opri în fața unei uși și o împinse, deschizând-o spre interior. Lucinda se pregăti sufletește, așa cum făcea mereu când știa că avea să întâmpine moartea, și intră cu mare grijă în încăpere.

Posibilitatea ca Norcross să fi fost în comă se risipi în acel moment. Fără îndoială, omul de pe podea era mort.

- Il recunoști? o întrebă Caleb.

- Nu.

- Nu e vreun botanist sau om de știință pe care să-l mai fi întâlnit? Poate la vreo prelegere sau discuție? Vreun cunoscut al tatălui tău?

Scutură din cap.

- Nu-l cunosc, Caleb.

- Ce-mi poți spune despre moartea lui?

Ea își ridică privirea, uluită de întrebarea lui.

- Ai spus că l-ai omorât.

- Da.

- Păi... presupun că ai folosit pistolul, spuse ea ezitant.

- Nu.

- Un cuțit?

- Uită-te bine, Lucinda, spuse el cu o voce blândă.
Nu există sânge.

Fără tragere de inimă, ea se apropie de cadavru.

- Poate că s-a lovit la cap în timpul luptei?

- Nu, spuse el din nou pe același ton sec și inexpressiv.

Precaută, își deschise complet simțurile față de urmele reziduale care încă pluteau în jurul cadavrului. Desdată, energia slabă a unor ierburi ciudate și periculoase îi biciui simțurile. Trase adânc și repede aer în piept și se dădu înapoi.

- Ce este? întrebă Caleb.

- E otravă, spuse ea încet. Dar e ceva ce nu am mai întâlnit. Categorie este de esență paranormală și i-ar fi afectat aptitudinile acestui om în feluri nebănuite. Are efecte puternic corozive distructive, chiar dacă pe moment pare să ascute simțurile.

- Formula fondatorului, afirmă cu tărie Caleb. A spus că Hulsey i-a dat o versiune nouă, îmbunătățită în după-amiaza asta.

- Îți spun sigur că dacă nu l-ai fi omorât tu, l-ai omorât drogul. Și destul de repede, aș zice.

Caleb luă o batistă și îngenunche lângă Norcross. Măinile îi erau protejate de mănușile de piele, dar folosi bucata mare, pătrată, de pânză ca să ia un obiect mic din haina mortului. Lumina felinarului scoase la iveală o tabacheră din aur, elegantă, ornată cu un triunghi tăiat din pietre mici, verzi.

- Priza prafuri? se încruntă ea. Nu am simțit deloc de tutun.

- În cutie e un praf. Cred că este drogul.

Lucinda își aranjă ochelarii și se uita mai atent la capul cutiei.

- Par a fi smaralde.

- Sunt sigur că sunt smaralde. Caleb studie cutia de prizat de parcă era vreun aparat ce avea să explodeze. Desenul în sine este alchimist, simbolul focului.

Lucinda își mai ascuți un pic simțurile.

- Orice ar fi în interiorul acestei tabachere conține ingredientele otrăvii care l-a ucis pe bărbatul acesta, spuse ea.

- Nu e periculos să umblăm cu ea?

- Ba da. Dar mă indoiesc că este suficient doar să intri în contact cu praful pentru ca acesta să aibă efecte serioase sau de durată. Ar trebui inhalată măcar o doză sau două înainte să înceapă să aibă vreun efect permanent asupra psihicului. Inițial, cel puțin, efectul nu ar fi decât stimulatîv! Fără îndoială că victima credea că praful îi intensifică simțurile.

- Când, de fapt, îl omora.

- Da. Lucinda ezită, încercând să estimeze esența letală a prafului. Un bărbat puternic ca Norcross ar putea rezista cel mult trei sau patru zile. Un bărbat mai slab sau mai în vârstă ar sucomba mult mai rapid.

Caleb contempla micuțul obiect din aur și smaralde.

- Cum sugerezi să distrugem praful din cutie?

- Aproape orice l-ar face inofensiv. Simt că formula este extrem de fragilă și instabilă. O substanță acidă ca oțetul i-ar distruge tăria. La fel și alcoolul sau niște băuturi spirtoase mai tari. Și căldura i-ar distruge proprietățile dăunătoare.

- Ce s-ar întâmpla dacă praful ar fi ingerat?

- Nimic semnificativ, cred. Procesul digestiv l-ar destabiliza. Dar nu aș sugera să fie consumat.

- Nu aveam de gând să fac așa ceva. Caleb împături atent cutia de prizat în batistă și se ridică în picioare.

O să mă descotorosesc de asta cât mai repede posibil.

Lucinda se uită la Norcross.

- Și cu el?

- O să-l anunț pe inspectorul Spellar. O să se ocupe el.

- Și cum o să-i explici felul în care a murit?

- Asta este problema lui Spellar, nu a mea. Caleb ridică felinarul. Ceea ce este un caz fericit, ținând cont de împrejurări.

Ea îl urmă spre ușă.

- Pot să înțeleg că nu dorești să fii implicat într-o investigație de omor, dar până la urmă nu a fost vorba decât despre autoapărare.

- Nu asta este problema, Lucinda.

- Ce vrei să spui?

- Problema este că nu știu cum l-am omorât pe omul acesta.

capitolul 35

Stăteau amândoi în laboratorul lui Caleb, privind la pocalul de cristal așezat pe bancul de lucru. Pocalul era umplut cu coniac care sclipea în luciri calde în lumina focului. Cutia de prizat era pe fundul paharului, deschisă și goală, o bijuterie de aur și smarald prinsă în lichidul de ambră.

Caleb diluase praful de drog și-l făcuse inofensiv printr-un proces ce implicase câteva scufundări ale cutiuței în coniac. Lucinda îl asigurase că substanța fusese în întregime distrusă încă de la prima rundă de scufundare în tărie, dar Caleb nu dorise să riște nimic. După fiecare scufundare, vărsa coniacul folosit într-o cratiță de fier și îl ardea în focul încins.

- Ești sigură că acum se poate umbla cu ea? Întrebă Caleb.

- A, da, spuse Lucinda. Se putea umbla cu ea în siguranță și după prima scufundare. Ți-am spus, drogul este extrem de instabil. De îndată ce este diluat, își pierde proprietățile care-l fac atât de puternic în afectarea simțurilor. Chiar și fără să-i faci nimic, mă îndoiesc că și-ar putea păstra proprietățile mai mult de câteva zile, în cel mai fericit caz.

Caleb se uită la ea, aruncându-i o privire peste lașmea bancului de lucru.

- Simți asta?

- Da. Praful acela este ca o floare tăiată. Incepe să se descompună imediat. Dar de ce ar folosi cineva

cu bună-știință, o compoziție care să fie atât de puternică și să acționeze atât de repede?

- Ți-am spus, Norcross a zis că era o nouă versiune a drogului. Poate că nu au mai avut timp să facă experimente.

- Sau poate că Norcross însuși era experimentul? sugeră ea.

- S-ar putea să ai dreptate. Cu siguranță părea chiar mulțumit de efecte. Evident, nu și-a dat seama că îl ucidea.

Caleb rămase tăcut pentru o vreme. Lucinda îl privi cum se izolează în reveria lui secretă.

- Crezi că ai putea crea un antidot la drog? întrebă el după un timp.

Ea scutură din cap.

- Îmi pare rău. Nu cunosc nici o plantă care să poată contracara eficient energia ciudată din tabachera aceea. Asta nu înseamnă că nu se va putea găsi nicidecum un antidot, dar mie îmi este peste puteri. Presupun că mi-ar mai trebui ceva instruire în domeniul chimiei, precum și foarte multe studii și experimente.

- Nu te scuza. Sylvester pretindea că a găsit un antidot eficient pentru versiunea originală a formulei. A mers până într-acolo încât să graveze ingredientele pe o foiță de aur ce-i acoperea seiful. Dar a notat că trebuia luat simultan cu drogul. Din motive evidente, nu s-a făcut nici un experiment practic pentru a-i testa eficiența.

Curiozitatea începu să-i dea târcoale.

- Ai rețeta antidotului?

- Originalul este la sediul Societății Oculte, dar am făcut o copie.

Caleb dispăru în labirintul de rafturi. O clipă mai târziu se auzi ușa seifului deschizându-se. Când își făcu din nou apariția, ținea într-o mână un jurnal.

- Am copiat rețeta exact așa cum a fost gravată pe foița de aur.

Deschise jurnalul, dădu o pagină și apoi se întoarse într-o parte ca să poată vedea și ea însemnările. Lucinda

își potrivi ochelarii, se aplecă ușor și parcursese rapid de numirile latinești ale diverselor plante și ierburi.

- Hmm! exclamă ea.

- Ce este?

- Recunosc majoritatea acestor ingrediente și îmi sunt cunoscute proprietățile lor normale și puține normale. Sunt aproape sigură că nici unul dintre ele nu ar fi avut vreun efect împotriva prafului pe care l-am găsit în tabacheră sau asupra oricărei otrăvi. Din pătrundere potrivă, chiar.

- Ce vrei să spui?

Lucinda își îndreptă spatele.

- O ceașcă din așa-zisul antidot ar omorî un om în câteva minute.

Caleb expiră încet și începu să dea ușor din cap a înțelegere.

- Presimțeam că asta îmi vei spune. Era mult prea al naibii de evident! Nemernicul ăla bătrân a mai lăsat o ultimă capcană pentru dușmani și rivali.

- Spui că a gravat formula pe o cutie?

Caleb închise jurnalul.

- Sylvester știa că într-o zi cineva ar putea să-i fură prețioasa formulă. Așa că a lăsat avertismentul că este o otrăvă cu acțiune lentă și a pus atât de convenabil și antidotul la dispoziție. Gravat în aur, unde mai puțini. Ce alchimist ar fi putut rezista unei asemenea tentații?

- Înțeleg.

Caleb se duse în fața șemineului și se opri să admire flăcările.

- Este absolut necesar să aflăm adresa lui Norcross și să-i descoperim legăturile cât mai repede posibil, spusese el. Este singura noastră speranță de a-l găsi astăzi pe Hulse și pe ceilalți membri ai celui de-al Șaptelea Cerc.

Lucinda fu scuturată de un fior.

- Ce vei face cu ei când vei da de ei, Caleb? Ma înțeleg că vei găsi dovezi că au comis vreo crimă.

... și te dezliți privirea de la foc.

- O să discut acest aspect cu Gabe, dar cred că răspunsul este clar. Hulsey și cei care l-au angajat să prepare drogul trebuie opriți.

Lucinda își încrucișă brațele și-l urmări cu atenție.

- Vrei să spui omorâți, nu-i așa?

Caleb nu răspunse.

Lucinda ripostă:

- Nu! Își desfăcu brațele și merse rapid spre el. Ascultă-mă, Caleb! Una e să conduci investigații în numele Societății Oculte. Dar nu poți lăsa organizația să se transforme într-un călău plătit. Astfel de lucruri te vor distruge în mod sigur, ca orice altă otravă mortală.

Caleb se prinse cu mâinile de polița șemineului.

- Ce naiba ar trebui să fac atunci cu oameni ca Hulsey și cei care l-au angajat? Și cum rămâne cu monștrii creați de formulă?

- Sunt de acord că astfel de nebuni trebuie opriți. Dar dată fiind tentația formulei, mă tem că mereu se va găsi careva dornic să-i afle puterile. Nu-ți poți asuma o asemenea sarcină teribilă de a-i ucide pe toți. Nu voi permite așa ceva!

Caleb o privi cu ochii goi.

- Nu vei permite?

Ea își înălță bărbia.

- Înțeleg că tu crezi că nu se cuvine ca eu să-ți spun ce să faci. Dar nu pot sta cu mâinile încrucișate și să te ascult cum îmi vorbești despre transformarea ta într-un ucigaș profesionist.

- Ai o soluție mai bună?

Lucinda trase adânc aer în piept.

- Cred că răspunsul se află chiar în natura formulei. Din câte mi-ai spus, cei care iau orice versiune a ei nu pot supraviețui mult dacă sunt lipsiți de ea.

- Să distrug drogul oricând și oriunde îl găsesc și cei care-l folosesc vor fi și ei distruși. Acesta este răspunsul tău?

- Accept faptul că Societatea are datoria de a-i opri pe cei care intenționează să recreeze drogul. Și mai înțeleg că pot fi momente când vei fi forțat să acționezi

exact așa cum ai procedat astă-seară. Dar ori de câte ori se poate, cred că trebuie să lași drogul să-și facă treaba mortală în locul tău.

El o privi fix.

- Crezi că o astfel de abordare m-ar face mai puțin responsabil de morțile ce ar putea apărea în decursul timpului?

- Da, răspunse ea, pe un ton aspru. Chiar cred lucrul acesta! Nu e soluția perfectă. Nici o moarte, indiferent de cauza ce a provocat-o, nu va fi simplă pentru tine. Toate te vor afecta. Dar cei care prepară drogul nu sunt nevinovați, Caleb. Sunt perfect conștienți că fac cercetări interzise și periculoase. Dacă mor ca rezultat al muncii lor, asta e! Lasă pedeapsa să fie pe măsura crimei.

- Ești o femeie extraordinară, Lucinda Bromley!

- Și tu ești un bărbat extraordinar, domnule Jones!

Își luă mâinile de pe polița șemineului și prinse obrajii Lucindei în palme.

O sărută cu o patimă aprinsă ce o luă prin surprindere. Energia ardea în flăcări, dar era altfel decât în celelalte situații când făcuse dragoste cu ea. Era puterea senzuală pe care o mai simțise înainte, dar și o forță sălbatică. Vindecătorul din ea se alertă.

- Caleb, ești bolnav?

- Așa cred, nu sunt sigur. Tot ce știu este că am nevoie de tine în seara asta, Lucinda!

Începu să-i dea jos rochia violet. Lucinda auzea cum copcile delicate săreau la deschidere și mătasea fragilă se sfâșia.

Panicată, se întinse să-i cuprindă chipul în mâini. Văpaia din el o lăsa fără respirație. Emană nu doar din trupul său, ci și din aură.

- Ești febril, șopti ea.

Dar chiar în timp ce rostea cuvintele, știu că febra ce re-l mistuia era de natură metafizică, nu fizică. Și brusc înțelese:

- Bărbatul pe care crezi că l-ai ucis în seara aceea...

- Chiar l-am ucis! Și mai mult, aș face-o din nou fără să clipesc. Dar descopăr că trebuie să plătesc un preț dacă-mi folosesc talentul în felul ăsta.

Șocată, ea îi cercetă chipul.

- Caleb, îmi spui că ți-ai folosit talentul pentru a-l uci-de pe acel bărbat?

- Da!

Pricepu de îndată ce se întâmplase. Febra fizică cel-mistuia era efectul advers a ceea ce făcuse în seara respectivă. Dacă îl omorâse pe Norcross cu talentul lui, fără îndoială că fusese forțat să-și depășească propriile li-mite. Foarte probabil că în curând avea să se prăbușeas-că de epuizare. Dar între timp, încerca să se stăpânească și să controleze vârtejurile neliniștitoare și modelele di-sonante de energie care nu erau decât rezultatul unui asemenea efort enorm.

- E în regulă, Caleb! Ești cu mine!

- Lucinda! Ochii îi erau ca ai unui om aflat pe margi-nea prăpastiei. Am nevoie de tine mai mult decât orice altceva în viața mea!

Îl luă în brațe, încercând să-l cuprindă cu propria ei energie și lumină.

- Sunt aici, șopti ea.

O împinse pe pat și cu mișcări rapide se descheie la pantaloni. Nu se sinchisi să se dezbrace complet. Apoi Lucinda se trezi că se prăvălește peste ea, zdrobind-o de salteaua subțire. Patul scârțâi și gemu sub greutatea lui.

De data aceasta n-a mai fost nici o mângâiere tandră. Caleb o trata cu o disperare nemiloasă. Lucinda știa că el depunea un efort enorm ca să se controleze, străduin-du-se să n-o rănească. Dar nevoia lui aprinsă îi provocă un alt fel de excitare.

Se încleștă de umerii lui.

- Nu sunt fragilă.

- Știu! Își lăsă fața pe sâni ei repetând: Știu! Ești pu-ternică! Atâr de puternică!

Își strecură mâna între picioarele ei, cuprinzând-o, să se asigure că era umedă și apoi o pătrunse cu o energie mistuitoare ce părea să le aprindă propriile aure.

Impinse o dată, de două ori și a treia oară rămasese inert deasupra ei, pulsând în ea propria-i esență.

Când termină, se prăbuși brusc într-un somn adânc.

capitolul 36

Lucinda așteptă câteva minute înainte de a se trage de sub greutatea lui apăsătoare. El se foi puțin, dar nu deschise ochii. Îi puse mâna la gât să-i simtă pulsul, și bătaia puternică și regulată o liniști. Acum se mai răcorise.

Se ridică în picioare și începu să se îmbrace. Lumina cenușie a zorilor bătea în ferestre. Știa că trebuie să plece acasă, dar nu îndrăznea să-l părăsească pe Caleb înainte să se trezească. Se așeză pe fotoliu în fața focului și așteptă.

În cele din urmă, el deschise ochii. Era ușurată că nu mai distingea nici o urmă a căldurii paranormale.

- Cât este ceasul? întrebă el.

- Aproape cinci. Mă bucur că l-am trimis acasă pe Shute, după ce ne-a adus aici. Mi-ar fi displicut să știu că a petrecut noaptea în trăsură așteptându-mă.

Caleb se ridică în capul oaselor și își lăsă picioarele pe podea.

- Nu-i nevoie să-ți faci griji. În înalta societate nu mare lucru să vii acasă în zori după bal. Vecinii nici nu să observe.

- Se vede că nu-mi cunoști vecinii.

Caleb se ridică în picioare și privi în jos, evident surprins să vadă că încă mai avea pe el majoritatea hainelor. Făcu o grimasă și își aranjă pantalonii.

- Chiar îți pasă de vecini? întrebă el.

- Nu, spuse ea.

- Nici nu mi-am închipuit altfel. Termină de aranjat hainele și se uită la ea. Îmi cer iertare pentru lipsa de finețe, Lucinda! Te-am...?

- Nu m-ai rănit, spuse ea blând. Tu nu mai răni niciodată.

El răsufală zgomotos.

- A fost ca o febră subită! Nu pot explica.

- M-am gândit la treaba aceasta. Cred că explicația constă în ceea ce i-ai făcut acelui nebun noaptea trecută. El rămase nemișcat.

- Ți-am spus, nu știu ce i-am făcut!

- Dar ești absolut sigur că i-ai provocat moartea cu talentul tău într-un fel sau altul.

- Nu există îndoială! Își încleștă maxilarul. Am... simțit când s-a întâmplat!

- Te-ai gândit să-l omori înainte de a o face? I-ai comandat în vreun fel moartea cu gândul?

- Un astfel de lucru este imposibil. Un om nu poate dori moartea altuia printr-un efort de voință.

- Se pare că tocmai asta îți făcea el ție.

- Nu! El nu mi-a comandat moartea prin propria voință. Caleb își frecă ceafa. Și-a folosit talentul sporit astfel încât să-mi spargă aura. Tot ce s-a întâmplat noaptea trecută poate fi explicat doar prin fizică paranormală, nu vrăjitorie.

- Spune-mi exact cum s-a întâmplat.

Caleb își coborî mâna.

- Știam că eram omorât. Și mai știam că dacă era să mor, el ar fi venit după tine. Nu puteam lăsa să se întâmple așa ceva. Abia dacă mă mai puteam mișca, nici măcar să ridic pistolul pe care-l scăpasem nu eram în stare. Un instinct îmi spunea că singura mea speranță era să-mi adun toată forța talentului meu. Cred că aveam câteva noțiuni despre cum să încerc să-l folosesc ca pe un fel de scut împotriva energiei lui.

- Cu alte cuvinte, ai încercat să ripostezi cu foc la foc?

- Cred că asta era ideea generală. Dar când simțurile mi s-au deschis la maximum, brusc am știut ce trebuia făcut. Parcă întindeam mâna în mijlocul unei furtuni, Lucinda. Simțeam că apucasem un pumn de haos. Într-un fel pe care nu-l pot explica, am reușit să azvârl energia înspre bărbatul acela, sfâșiindu-i aura. A murit pe loc. Mai mult decât atât, știam chiar când o făceam că va muri.

Lucinda chibzui un timp. Caleb aștepta.

- Hmm, spuse ea în cele din urmă.

Caleb se încruntă.

- Asta ce naiba mai vrea să însemne?

- Păi mie îmi pare că ai reușit să-ți canalizezi talentul în așa fel încât poate fi folosit ca armă.

- Crezi sau nu, atâta lucru mi-am dat seama și eu, replică el sumbru. Întrebările sunt cum am făcut-o și de ce nu am știut că pot s-o fac până în momentul acela?

- Nu am toate răspunsurile, dar m-aș putea aventura să le ghicesc.

- Cum ar fi?

- Presupun că motivul pentru care nu ai știut că îți poți manipula energia talentului într-un asemenea mod până în clipa aceea ar fi că nu ai mai fost pus în fața unei lupte pe viață și pe moarte, în care să nu mai existe alte arme la dispoziție. Lucinda își întinse brațele în lături. Erai în pragul morții. Instinctele au preluat conducerea.

Caleb privi focul care se stingea.

- E ciudat să știi că ești capabil de crimă într-un astfel de mod.

- Cred că ce te îngrijorează cu adevărat este că, în momentul acela, nu te puteai controla pe tine și nu-ți mai puteai controla nici talentul. Te-ai bazat în întregime pe instinct și pe intuiție, în loc de logică și raționament.

Urmă o tăcere îndelungată. Când Caleb își ridică privirea de la foc, expresia lui era una de uluire solemnă.

- După cum am mai remarcat, ești o femeie foarte perspicace, Lucinda.

Ea arată în jur spre labirintul de rafturi care îi împrejmuia.

- Mi-ai spus că au mai fost cazuri de talente puternice care puteau ucide cu energia lor extrasenzorială.

- Da, dar însemnările despre astfel de indivizi în Societate sunt atât de rare încât sunt mai degrabă mituri și legende.

Ea zâmbi.

- Tu ești un Jones, domnule! Un descendent direct al lui Sylvester Alchimistul. Lucrul acesta te transformă în mit și legendă.

- Dar nu posed nici unul dintre acele talente neobișnuite. Harul meu este mai degrabă un simț puternic al intuiției, combinat cu o pricepere la distingerea tiparelor. Cum poate o astfel de abilitate să fie făcută să acționeze ca o armă?

- Nu știu, spuse ea. Dar puterea este putere, indiferent de felul în care este canalizată, și tu ai din plin.

Caleb medită un timp la acest lucru.

- Ai dreptate, comentă el într-un târziu. Este o explicație incompletă, dar merge. O să păstrăm informația aceasta doar pentru noi, Lucinda. Înțelegi? Aș vrea ca nici măcar membrii familiei mele să nu afle ce s-a întâmplat cu adevărat astă-noapte.

- Cu alte cuvinte, această nou-descoperită abilitate a ta o să devină un secret mare și ascuns al Agenției Jones?

- Ai face bine să te obișnuiești să păstrezi secrete, zise el. Ceva îmi spune că agenția va aduna destul de multe în anii ce vor urma.

capitolul 37

- O să devii partenerul de afaceri al domnului Jones? Întrebă Patricia mergând grăbită pe aleea din seră și încercând să țină pasul cu Lucinda. Dar tu ești botanist și tămăduitor, nu agent particular de investigații.

- Am spus că mă gândesc să-i devin partener la firmă. Lucinda se opri să Incline stropitoarea peste niște flori de bromelia. Știi că am un talent de a detecta otrava. Această abilitate este foarte utilă în chestiunile legate de investigații.

- Da, dar să devii un partener adevărat la Agenția Jones? Cât poate fi de palpitant! Patricia deborda de admirație. Mereu ai fost o inspirație pentru mine, Lucy.

- Mulțumesc. Un mic fior de satisfacție o străbătu pe Lucinda. Domnul Jones spune că talentul meu va fi de o importanță aparte pentru agenție în anii ce vor veni din cauza problemei cu această nouă cabală.

- Cu siguranță înțeleg asta. Edmund mi-a spus că se așteaptă să aibă foarte multe solicitări de la agenție.

Lucinda ridică stropitoarea.

- Edmund?

Patricia roși.

- Domnul Fletcher.

- Înțeleg. Nu aveam cum să nu observ la micul dejun că tu și domnul Fletcher sunteți în termeni mult mai amiabili azi.

- Este un domn foarte interesant, spuse Patricia Găsesc conversațiile cu el foarte stimulante.

- Serios?

- Îmi dau seama că nu întrunește toate cerințele mele, desigur, adăugă repede Patricia.

- Hmm!

- Are un talent extrem de neobișnuit.

- Așa ne-a spus domnul Jones.

- Și un trecut oarecum fascinant.

Lucinda se uită la ea.

- Cât de fascinant?

- Păi, înainte de a deveni magician pe scenă, a fost obligat să-și câștige existența servindu-se cu diverse chestii de valoare de pe ici, de pe colo.

- Ah, Doamne, a fost hoț?

- Mi-a mărturisit totul, Lucy. Fura numai de la alți hoți. Avea grijă să ia doar obiecte foarte mici a căror lipsă nu ar fi fost observată.

- Cu alte cuvinte, victimele lui erau oameni pe care-i cunoștea și nu ar fi chemat poliția.

Patricia se luminează.

- Exact! Are capacitatea de a trece prin uși închise și poate simți locurile unde sunt ascunse lucrurile de valoare. Acestea sunt exact abilitățile care-l pot face de folos domnului Jones.

- Pari să fii destul de preocupată de viitorul domnului Fletcher la Agenția Jones.

Patricia își îndreaptă umerii.

- Intenționez să mă căsătoresc cu el, Lucy.

- Oh, Patricia! Lucinda lasă deoparte stropitoarea și-și deschise brațele. Ce vor spune părinții tăi când vor afla că o să te căsătorești cu un bărbat care cândva a fost hoț și magician?

Ochii Patriciei se umplură de lacrimi. Se aruncă în brațele Lucindei.

- Nu știu, suspină ea. Dar îl iubesc, Lucy.

- Știu, zise Lucinda îmbrățișând-o. Și Lady Milden îți cunoaște sentimentele.

Patricia își ridică chipul pătat de lacrimi, uluită.

- Știe?

- Mi-a spus aseară la bal că tu și domnul Fletcher sunteți o pereche ideală.

- O, vai! Patricia scoase o batistă elegantă și își șterse ochii. Păi, și eu ce fac? Cum îi conving pe *maman* și pe *papa* că ar trebui să mă lase să mă mărit cu domnul Fletcher?

- Am angajat-o pe Lady Milden să ne îndrume în toată această chestiune de a-ți găsi un soț. Și cum spune domnul Jones, trebuie să ne punem toată încrederea în experți. Vom lăsa problema discuției cu părinții tăi pe seama peșitoarei.

Patricia îndesă batista umedă în buzunarul rochiei și ridică bărbia.

- Dacă *maman* și *papa* nu își dau consimțământul, *jur* că o să fug cu domnul Fletcher.

- Hmm!

- Chiar crezi că Lady Milden îi poate convinge pe părinții mei să-și dea consimțământul?

- Cred că este capabilă să facă orice își propune.

Patricia zâmbi și clipti, alungându-și și ultima lacrimă.

- Ah, Lucy! Eu chiar îl iubesc.

- Te înțeleg, spuse Lucinda cu blândețe. Mai ~~mult~~ decât îți dai tu seama.

capitolul 38

Edmund apăru din umbră în spatele prăvăliei cu bijuterii. Caleb simțea energia clocotind în aer. Poate că Fletcher avea intenții cinstite, dar omului chiar îi plăcea să-și pună în practică talentul. „Nu facem cu toții asta?”

- S-ar crede că un bijutier ar putea avea încuietori mai bune, spuse Edmund.

În cuvintele lui răsunau triumful și satisfacția.

- Ai reușit? întrebă Caleb.

- Desigur! Edmund ținea în mână un volum legat în piele. Înregistrările lui Ralston privind comenzile de bijuterii. Pe tot anul trecut.

- Bună treabă! Caleb luă caietul. Îl putem studia în trăsură. Apoi o să-l pui exact de unde l-ai luat. Dacă avem noroc, dimineată bijutierul nici nu o să observe că a fost atins.

- Poți conta pe asta, domnule Jones! Edmund era vădit ofensat la gândul că s-ar putea crede că nu era în stare să se descurce cu o asemenea sarcină. Mâine-dimineată nimeni nu o să observe nimic nelalocul lui.

Se întoarseră pe alea unde Shute aștepta cu trăsura. Ceva mai devreme în cursul serii, Caleb contactase una dintre multele sale persoane de legătură, un tânăr vânător, care să preia misiunea de a sta de pază în Landreth Square. Și el s-ar fi descurcat să intre pe furiș în magazinul bijutierului, dar nu era nici o îndoielă că talentele lui Fletcher la astfel de lucruri erau net superioare.

Edmund fusese cel care recunoscuse emblema bijutierului de pe fundul cutiei de prizat. Caleb se abținuse să pună întrebări despre cum un magician era atât de bine familiarizat cu semnăturile bijutierilor foarte scumpe. Avea o idee destul de clară despre modul cum supravisluise Fletcher înainte de a urca pe scenă.

În vehiculul strămt, Caleb trase perdelele, aprinse ferestrele și deschise registrul. Nu dură mult până când găsi ceea ce căuta.

- O tabacheră de aur pentru prizat, de decorat cu un model în triunghi, bătut în smaralde de bună calitate, citi el. Să fie identică cu celelalte două anterioare.

- Sunt mai multe cutii din acestea pentru prafuri? întrebă Edmund.

- Evident, cel puțin trei.

- Cine era clientul?

Caleb își trecu degetul pe pagină. Acum era rândul lui să se simtă însuflețit de valul de energie, pe măsură ce mai multe pasaje din labirint se luminau.

- Lordul Thaxter! Adresa este Hollingford Square.

- Îl cunoști?

- Nu prea bine, dar ne-am mai întâlnit. Caleb ridică privirea. Este un membru bogat al Societății Oculte. Are un soi de talent în botanică, parcă. I-am spus lui Gabe că această conspirație ajunge până în adâncul organizației. Nu putem ști câți alții din Societate sunt implicați în Ordinul Tabletei de Smarald.

- Care-i pasul următor?

- Facem o vizită în Hollingford Square.

- Dar e trecut de miezul nopții.

- Doar nu mergem să bem ceai cu Thaxter.

Hollingford Square era inundat de lumina lunii. Caleb și Edmund îi lăsară pe Shute și trăsura în umbrele adânci și ocoliră până la grădina din spatele vilei. Edmund lucră rapid la încuietura porții.

- Nu-i nici o lumină în casă, remarcă el. Toți sunt în pat. Avem noroc. Se pare că nu au nici un câine, așa că n-o să ne trebuiască friptura pe care am luat-o de la tavernă.

- În acest caz, poți s-o mănânci mai târziu. Considero drept beneficiu pentru că ești angajat de Agenția Jones.

Edmund nu răspunse. Era profund concentrat pe ceea ce urma.

- Cel mai mare risc vor fi servitorii, continuă el. Niciodată nu poți ști când vreunul dintre ei se hotărăște brusc să meargă la bucătărie pentru o gustare târzie. Și pe lângă asta trebuie să luăm în considerare

și posibilitatea ca stăpânul casei să fie vreun agitat care să țină un pistol în sertarul noptierei. Dar în general vorbind, nimeni nu se prea trezește.

- Mulțumesc pentru sfaturi, spuse Caleb. Întotdeauna e bine să lucrezi cu profesioniști.

- Da, păi, poate că ar trebui să-ți spun că am mai făcut astfel de lucruri, acum ceva timp, domnule Jones.

- Mi-am închipuit.

- Știu că provii dintr-o celebră familie de vânători și că te poți mișca în tăcere, dar tot cred că ar fi cel mai bine să intru singur.

- Nu. Caleb studie casa întunecată, simțind cum nerăbdarea clocotea în el. Intuia că acolo îl așteaptă răspunsurile. Trebuie să intru!

- Spune-mi ce speri să descoperi. O să găsec eu lucrul acela.

- Tocmai, spuse Caleb. Nu voi ști ce caut până în momentul în care-l voi vedea.

- Bine, domnule. Edmund se uită în jur. Grădinile astea sunt extraordinare.

- Ți-am spus că talentul lui Thaxter are ceva de-a face cu botanica. Mă gândesc că dacă cineva ar vrea să recreeze formula fondatorului, ar fi logic să recruteze cel puțin niște indivizi cu genul acela de abilitate parapsihică.

- Nu s-ar zice că Allister Norcross ar fi fost prea interesat de botanică.

- Nu, nici eu nu cred. Presupun că rolul său în Al Șaptelea Cerc era de altă natură.

- I-a omorât pe spițeră și pe unul dintre răpitori, nu așa? întrebă Edmund cu voce scăzută.

- Da.

Intrară prin bucătărie, însă amândoi se opriră în loc imediat. Caleb știu că și Edmund detectase aceeași senzație bizară că n-ar fi singuri.

- Nu-i nici un servitor sub scări, spuse Edmund cu glas scăzut. Sunt sigur. Dar aici este cineva. O simt!

- La fel și eu.

- Îmi amintește de senzația pe care am avut-o în noaptea când am intrat în conacul lui Jasper Vine și l-am

găsit mort. Angajații lui erau plecați în noaptea aceea. Casa era goală și avea un aer ciudat.

- L-ai jefuit pe cel mai de temut lord al mafiei din Londra?

- De vreo câteva ori. Nici nu cred că a observat vreodată. Îmi făcusem un obicei din a lua doar lucruri mici, gen un ceas de buzunar sau un inel.

- Genul de lucruri pe care un om foarte bogat crede doar că a uitat unde le-a pus.

- Corect, spuse Edmund. Nu că Vine ar fi chemat poliția. Pur și simplu, nu voiam să-l pun pe urmele mele.

- Unde ai găsit cadavrul?

- În bibliotecă. Pot să-ți mărturisesc că a fost o întâlnire foarte tulburătoare. Arăta de parcă abia văzuse o fantomă înainte să moară. Avea chipul contorsionat de frică. M-am servit cu un ceas foarte drăguț și cu un șirag de perle pe care-l luase pentru una dintre femeile lui și apoi am plecat.

- Nemernicul, spuse Caleb încetișor. O altă parte a labirintului se luminează. Asta pare lucrătura lui Allister Norcross!

- Cum ar fi putut fi Vine implicat în această afacere?

- Încă nu știu. Dar a fost. O simt!

Trecură prin bucătărie și ieșiră în hol. Caleb se opri în ușa bibliotecii. Sertarele biroului erau deschise, majoritatea fiind golite de orice documente și dosare pe care le-ar fi avut vreodată.

- Cineva a ajuns aici înaintea noastră.

- A lucrat neglijent, observă Edmund.

- Oricine o fi fost, se grăbea.

Salonul de dimineață și sufrageria erau încremenite în tăcere. Lumina lunii și strălucirea felinarelor din stradă pătrundeau prin ferestrele neacoperite. Servitorii plecaseră fără să se fi deranjat să mai tragă draperiile.

O luară în sus pe scări. O voce slabă începu să se facă auzită de undeva din încremenirea de deasupra.

Un bărbar, se gândi Caleb, care vorbește cu altcineva. Dar nu se auzi nici un răspuns. Scoase pistolul din

buzunar și merse încet de-a lungul coridorului. Edmund îl urma îndeaproape.

Vocea creștea în intensitate pe măsură ce se apropiau de ultimul dormitor de pe stânga. Un curent de aer rece adia în încăpere. Cineva deschisese o fereastră.

- ... Am fost otrăvit, înțelegeți! De aceea pot vorbi cu fantomele. Hulsey m-a omorât. Mă învinuiește pe mine de moartea ei. Zău, de unde era să știu...?

Cuvintele erau rostite într-o manieră ciudat de normală, ca o simplă conversație, pe același ton cu care cineva de la club ar fi făcut un comentariu despre starea vremii.

- ... Doar n-aveam de ales. Nu după ce Jones s-a implicat. N-aveam de unde să știu, înțelegi! N-aveam de unde să știu ce putea ști spițera. N-aveam de unde să știu ce-ar fi putut Hulsey să-i spună ei...

Caleb se opri la ușa deschisă a ultimului dormitor și se lipi de perete. Edmund trecu pe lângă el ca o fantomă silențioasă și se postă de partea opusă a zidului ușii.

Caleb se uită în cameră. Un bărbat stătea așezat pe scaun în fața unui șemineu stins. Stătea picior peste picior, cu coatele sprijinite de brațele scaunului. Își ținea vârfurile degetelor lipite și vorbea unei raze de lună ce se strecurase pe fereastră.

- ... Privind înapoi, a fost o mare greșeală să-l aducem în Cerc. Ar fi trebuit să știu. Dar eram convins că-mi trebuie talentul lui. Nu știam despre nebunia din familie, desigur. N-aș fi consimțit niciodată să-l fac membru dacă aș fi știut lucrul ăsta, te asigur...

Făcându-i semn lui Edmund să rămână în continuare ascuns, Caleb coborî pistolul lângă picior și intră în cameră.

- Bună seara, Thaxter, spuse el, păstrându-și vocea monotonă și neamenințătoare. Scuze de întrerupere.

- Ce-i asta? Thaxter întoarse capul, arătând puțin surprins, dar nu alarmat. Să cred că ești o altă sursă, domnule?

- Nu încă, spuse Caleb. Merse spre raza de lumină și se opri. Mă numesc Jones. Ne-am mai întâlnit.

Thaxter îl cercetă cu atenție și apoi aprobă din cap.

- Da, desigur, spuse el pe același ton mult prea relaxat. Caleb Jones. Te așteptam.

- Zău, domnule? De ce?

- Știam că o să apari mai devreme sau mai târziu, vorbi Thaxter bătându-se ușor cu degetul la tâmplă. Aceia dintre noi cu talent pot simți astfel de lucruri. Dar mă aștept că știi lucrurile acestea și dumneata. Ești și dumneata un bărbat cu o putere considerabilă. Ei bine, mă tem că acum este prea târziu. Vezi, am fost otrăvit!

- De formula fondatorului.

- Aiurea! De doctorul Basil Hulsey! Mi-a dat o nouă porție din drog aseară. Mi-a spus că va fi mult mai stabilă decât versiunea anterioară. Pot să spun că am avut ceva probleme cu versiunea anterioară. Toți am avut!

- Hulsey ți-a dat o nouă versiune a formulei?

- Da, într-adevăr, zise Thaxter, dând agitat dintr-o mână. S-a aflat că a fost foarte supărat pentru că am lichidat-o pe Daykin. Dar zău așa, ce era să facem? A fost greșeala lui.

- Cum așa?

- Hulsey n-ar fi trebuit să ia niciodată feriga din sera domnișoarei Bromley și să prepare otrava pentru Daykin. Asta te-a adus pe dumneata în cauză. Există nescul să găsești până la urmă legătura cu spițeria. Era clar că trebuie eliminată. Nu i-am spus lui Hulsey, dar desigur că a aflat imediat.

Caleb își aminti de fotografiile din camerele lui Daykin.

- Daykin și Hulsey erau iubiți. Ea era mama fiului lui. Hulsey te-a otrăvit ca să-i răzbune moartea.

- Ar fi trebuit să fie mai atentă decât să se complice cu cineva cu un trecut și cu o atitudine ca ale lui Hulsey. Genul acesta nu e de încredere. Nu-și cunosc lungul nasului! Problema este că această combinație de talent și aptitudini ca a lui Hulsey este extrem de rară. Nu este ca și când ai merge la o fabrică să angajezi un om de știință cu abilități paranormale, nu-i așa?

- Nu dumneata ai omorât-o pe Daykin, nu-i așa Thaxter? L-ai trimis pe Allister Norcross s-o facă.

- Așa era talentul lui. Motivul pentru care am fost de acord să-l aducem în Cerc. Am știut că ne va fi folosit să-l avem în preajmă.

- Nu te-a preocupat trecutul lui?

- Desigur că nu! Norcross era un gentleman. După cum am spus, nu am știut despre sămânța de neburie. Mă rog, ce-a fost a fost, nu? Cu toții greșim. Scoase un ceas de buzunar din aur și-l studie cu atenție. Nu prea mai am mult timp.

- Unde este Hulsey? întrebă Caleb.

- Ce anume? întrebă Thaxter, părând distras. Se ridică în picioare și merse la scrinul cu sertare de lângă fereastra deschisă. Hulsey? El și fiul lui au trecut pe aici ceva mai devreme în seara asta. Spuneau că vor să vadă cum evoluează experimentul. Evident, otrava își face efectul în vreo două zile. Hulsey spunea că voia ca eu să am ceva timp de gândire înainte de a trece în lumea cealaltă.

- Hulsey și fiul lui au fost aici în seara asta?

- Mi-au luat toate jurnalele și însemnările când au plecat. Ți-am spus, genul în care nu poți avea încredere!

- Știi unde au plecat?

- Presupun că-i poți găsi în laboratorul lor de pe Slater Lane. Hulsey practic trăiește acolo. Ei bine, de-acum trebuie să mă duc. Întregul proiect este în pericol. Nu poți supraviețui unui asemenea dezastru când ești membru al Ordinului Tabletei de Smarald. Lucrul asta a fost transmis destul de clar.

- Povestește-mi despre Ordin, spuse Caleb.

- Ordinul este pentru gentlemen și nu există decât o singură cale de ieșire dintr-o astfel de situație, nu-i așa?

Thaxter băgă mâna în sertar.

- Nu, fir-ai să fii! Caleb se năpusti în cealaltă parte a camerei.

Dar oricât de rapid fusese, nu a fost suficient de rapid. Thaxter luă pistolul din sertarul mesei de masă.

il puse la tâmplă și apăsă pe trăgaci cu o mișcare iute și eficace.

Fulgere miniaturale scânteiară în întuneric. Bubuitul pistolului fu asurzitor. Și apoi nu mai rămase decât liniștea bruscă și adâncă a morții.

capitolul 39

Laboratorul fusese prădat de toate instrumentele sau carnetele de valoare care existaseră vreodată acolo. Tot ce mai rămăsese era niște sticlă spartă și câteva recipiente cu chimicale banale, simplu de preparat.

- Hulsey și fiu-său trebuie să fi plecat în mare grabă după ce le-au dat drogul otrăvit lui Thaxter și Norcross, spuse Edmund.

Caleb aprinse lampa și studie scena haotică.

- Ceva a murit aici și încă destul de recent.

- Este o cușcă în fundul camerei. Edmund înaintă cu grijă, strâmbând din nas a dezgust. Șobolani! Vreo jumătate de duzină. Se întoarse. Ei, se pare că acum Agenția Jones are de găsit doi oameni de știință smintiți.

- Și amândoi, fără îndoială, vor începe în curând să caute pe cineva care să le finanțeze cercetările. Așa stau lucrurile cu știința. Este imposibil să continui fără bani. Mai devreme sau mai târziu, Hulsey își va găsi un nou patron. Și când îl va găsi, îl vom găsi și noi.

- Mi pare că vei avea nevoie de ajutorul meu ca să-i găsești pe Hulsey, pe fiu-său și pe ceilalți membri ai cabalei.

- Nu trebuie să-mi amintești de importanța proiectului care ne așteaptă, bombăni Caleb.

- Eu aș vrea doar să profit de ocazie și să-ți spun că sunt gata pe viitor să-mi ofer serviciile profesioniste firmei tale.

- Dar nu sunt o agenție a forțelor de muncă, Fletcher.

- Corect! Edmund își dresă glasul și adăugă: M-am gândit doar să-ți spun asta. Acum ce facem?

- Căutam pe-aici. Ultima dată când Hulsey a fost forțat să fugă, a lăsat în urmă niște documente. Cu puțin noroc, poate ne-a lăsat și nouă ceva care să ne spună unde s-a dus.

- Mă întreb dacă o fi ținut aici feriga domnișoarei Bromley, spuse Edmund, uitându-se în jur. Nu văd nici o urmă.

- O aduc aici imediat pe Lucinda. E posibil ca ea să găsească niște dovezi de natură botanică.

- Mă îndoiesc că ar putea descoperi ceva.

Caleb traversă încăperea până la cușcă și se uită la trupurile inerte ale celor șase șobolani dinăuntru.

- Nu sunt chiar așa convins, spuse el.

- Feriga mea *Ameliopteris amazonensis* a fost aici, spuse Lucinda, fumegând de furie. O simt! Pungașul ăla de doctor Hulsey a luat-o cu el când a abandonat laboratorul. S-ar zice că a furat-o de două ori!

- Șobolanii, Lucinda, spuse Caleb răbdător.

Cu un oftat, ea traversă încăperea până la cușcă și se uită la șobolanii morți. Îi înghețară toate simțurile. Își strânse haina mai bine pe ea.

- Le-a dat aceeași otravă precum cea găsită în curia de prizat a lordului Thaxter și în cea găsită asupra lui Allister Norcross, comentă ea. Probabil că întâi a testat-o pe șobolani ca să se asigure că ucide.

- Hulsey voia să fie sigur de răzbunare, spuse Caleb.

capitolul 40

- Am adus cu mine versiunea nouă a drogului, domnule. Hulsey scoase un pachet din adâncurile hainei șifonate și îl puse pe bancul de lucru. M-am gândit că domnul Norcross o să treacă pe la laborator să îl ia, dar n-a apărut și m-am gândit să vi-l aduc chiar eu. Știu că nu puteți părăsi casa zilele acestea.

Ellerbeck se uită la pachet, încercând să lupte împotriva stării crescânde de disperare. Allister plecase

cu două nopți în urmă spunând că avea de gând să-l urmărească pe Caleb Jones. Nu se întorsese.

„Sa întâmplat ceva rău”, se gândea Ellerbeck, dar nu avea cum să facă investigații. Allister fusese cel care-i aducea vești din lumea de afară. Acum, că era singur, nu prea mai putea face nimic. Nu îndrăznea să contacteze Scotland Yard-ul să vadă dacă trupul unui anume domn fusese descoperit pe străzile Londrei. Cu siguranță nu putea contacta Agenția Jones să ceară ajutor.

Ellerbeck își căznea mintea, dar nu-și putea aminti nimic din ce ar fi putut avea fiul său asupra lui, astfel încât cineva să poată face legătura între el și reședința din Ransley Square. Dacă Allister era într-adevăr mort, era foarte probabil ca primele vești să vină sub forma unui articol de ziar despre misterioasa moarte a unui bărbat neidentificat.

- Ești sigur că această nouă versiune va funcționa? îl întrebă pe Hulsey.

- Da, domnule, desigur! Hulsey înclină din cap. Șobolanii huzuresc. Se pare că nu are nici un efect nociv. Vă asigur că vă veți simți mult mai bine într-o zi sau două. Încercați! O să vedeți ce vreau să spun. O compoziție foarte stimulantă și cu mult mai stabilă.

Ellerbeck luă pachetul și-l deschise. Apucă din praf cu două degete și-l examinează îndeaproape, încercând să-l evalueze cu cât îi mai rămăsese din talent înainte de a-l inhala. Putea percepe foarte clar energiile puternice, dar cam atât. Problema era că simțurile lui erau puternic deformată acum că nu mai putea detecta nuanțele curenților botanici.

- Pare să fie mult mai puternic, remarcă el. O mică scânteie de speranță zvâcni în el. Poate că nu era prea târziu.

- Da, într-adevăr, zise Hulsey. Vă asigur că efectul acestei noi formule va dura mult mai mult.

- Cât de mult?

- Ah, o lună sau două, aș spune. Entuziasmat, Hulsey privi roată în jurul serei. Aveți o colecție foarte

interesantă aici, domnule. Vă deranjează dacă arunc o privire?

- Cu altă ocazie, spuse Ellerbeck tăios. Azi nu mă simt deloc bine. Nu am dispoziția necesară de a-ți prezenta sera.

Hulsey tresări la un asemenea refuz, dar își reveni foarte rapid.

- Da, desigur, domnule. Îmi cer scuze, domnule! Nu am vrut să fiu obraznic.

Ellerbeck priză puțin praf. Nu mai avea nimic de pierdut.

O vigilență ascuțită îl năpădi brusc, alungând orice urmă de anxietate. Puterea îi străbătea simțurile. Pentru prima dată de câteva săptămâni bune putea simți forța curenților schimbători ce inundau sera. Euforia puse stăpânire pe el. Nu era deloc prea târziu.

Nu doar că avea să supraviețuiască, dar va deveni cel mai puternic membru al Ordinului. După cum se menționa în notițele lui Stilwell, drogul avea capacitatea de a revigora potența și vigoarea. Stilwell crezuse că deținea capacitatea de a-i adăuga vreo două decenii la durata normală a vieții. Ar avea timp, se gândi el, să fie tatăl a mai mulți fii - vlăstare viguroase - care să-i ia locul lui Allister.

- Ai dreptate, Hulsey, șopti el, luptându-se să-și ascundă extazul în stare pură ce i revărsa din simțurile amorțite. Pare să fie destul de eficient.

- Da, domnule! După cum am promis, domnule Hulsey își dresе vocea. Dacă nu vă deranjează, domnule Ellerbeck, mă tem că va trebui să-mi cer plata. Cheltuielile din laborator au fost destul de mari în ultima vreme. Mai ales cu toate ingredientele astea noi de care am avut nevoie ca să îmbunătățesc compoziția.

Ellerbeck își arată disprețul, urmat de amuzament.

- Se prea poate să fii un om de știință extraordinar, Hulsey, dar Thaxter are dreptate. În esență ești doar un comerciant, nu-i așa? Ca și spițera!

- Da, domnule! De după lentilele ochelarilor, ochii lui Hulsey sclipiră când adăugă: Exact ca și spițera!

capitolul 41

Caleb se sprijini de un banc de lucru din sera Lucindei și o privi cum examinează partea inferioară a unei frunze de ferigă, cu ajutorul unui mic instrument. Mereu îi făcea plăcere să o vadă la lucru în jungla ei veselă, în miniatură. Energia din jurul ei era atât de revigorantă. Dar se simțea la fel de revigorat și atunci când o privea bându-și cafeaua de dimineață. La naiba, tot ce avea de făcut era să se gândească la ea și era imediat fortifiat.

- Ce Dumnezeu mai e și aia? întrebă el.

- *Gymnogramma triangularis*, spuse ea fără să ridice privirea. Feriga de aur.

- Nu feriga, instrumentul pe care-l folosești la examinare. Pare un fel de ochean.

- E un fel de dispozitiv pliabil de testare. Cei din comerțul cu țesături folosesc un astfel de aparat pentru a număra firele dintr-un pătrat de țesătură. Este foarte bun pentru a privi sporii de ferigă. Poate fi ținut în buzunar. Domnul Marcus E. Jones îl recomandă în cartea sa *Ferigile din vest*.

El zâmbi.

- Serios?

Ea făcu o pauză, având pe față o expresie gânditoare.

- Mă întreb dacă nu cumva e și dumnealui vreo rudă de-a ta?

- Marcus E. Jones? Nu prea cred.

- Păcat, spuse ea. Este un pteridolog extrem de respectat, să știi.

- Jones e un nume banal.

- Da, spuse ea, așa e. Atât de banal, de fapt, încât o firmă specializată într-un domeniu atât de neobișnuit ca investigațiile paranormale și-ar dori un nume mult mai răsunător decât, să spunem, Jones și Asociații.

- Nu sunt de acord. Numele, așa cum este, asigură un grad de anonimat care cred că se poate dovedi foarte util în viitor.

- Hmm! Lucinda începu să se uite din nou prin lentilă. Mai știi ceva de Hulsey?

- Nimic, la naiba! El și fiu-său au dispărut. Fără îndoielă vor căuta în curând noi patroni.

- Nu și dacă se răspândește vorba că și-au otrăvit ultimii finanțatori.

- Cu puțin noroc, n-o să se afle. I-am spus lui Gabe despre otrava care le-a fost dată lui Thaxter și Norcross, dar el a decis să nu informeze Consiliul. Este convins că mai există și alți membri influenți ai Societății care sunt implicați în cabală. Nu vrea să-i avertizeze că Hulsey ar putea fi un angajat nu tocmai de nădejde.

- Așadar, cazul formulei otrăvitoare devine încă un alt secret de nepătruns al agenției?

- În ritmul acesta o să fie dificil să mai ținem socotea la secretelor Agenției Jones.

Lucinda făcu din nou o pauză, cu mica lentilă rămasă în aer.

- Hmm!

- Ce este? întrebă el.

- Mă întreb dacă doctorul Hulsey și fiu-său folosesc formula.

- Bună întrebare! Am și eu una.

- Da? zise ea.

- Mă tot gândesc la a treia cutie de prizat.

- Ce vrei să spui? Thaxter trebuie să i-o fi dat lui Hulsey. El sigur a fugit cu tot cu cutie, chiar dacă nu e folosea să țină o rezervă de praf în ea. La urma urmei era destul de valoroasă, și Hulsey pare că are în permanență nevoie de bani.

- Se poate, spuse Caleb.

Ea se încruntă.

- Tu, Caleb Jones, nu spui niciodată poate! Când vine vorba de a evalua posibilități și probabilități, mereu dai răspunsuri numerice.

- Uneori!

Ea își dădu ochii peste cap, privind în sus spre acoperișul serei ca într-o rugă mută să fie îngăduitoare.

- Păi și atunci crezi că Hulsey și fiu-său au păcătuit?

- Sunt aproape nouăzeci și nouă la sută sigur că, dacă au părăsit Londra, nu va fi decât pe moment.

- De ce pe moment?

- Ar fi dificil de găsit patroni cum le trebuie lor în sălbăticia Scoției sau a Țării Galilor. Problema este că Agenția Jones nu este forță polițienească. Nu am sute de agenți pe care să-i trimit să scotocească străzile, darămite zonele rurale. Și doar mai am și alte cazuri. De fapt, chiar am mai primit unul azi-dimineață.

Lucinda ridică rapid privirea, cu ochii strălucind de interes.

- Este implicată și otrava în caz?

Entuziasmul ei era încântător.

- Mă tem că nu. Evident, cineva înzestrat cu destul talent se dă drept medium.

- Ce-i așa de nemaipomenit la lucrul acesta? Pesemne că în zilele noastre, în Londra sunt câteva mii de persoane care se dau drept mediumuri. Toți sunt escroci.

- Asta, de fapt, cam are ceva talent.

Lucinda pufni elegant, ca o lady.

- Păi, cu siguranță nu și-l folosește pentru a intra în contact cu spiritele din lumea cealaltă. Lucrul ăsta e imposibil. Oricine pretinde că poate vorbi cu morții este un șarlatan până-n măduva oaselor.

- Se pare că acest medium își face rost de propriile fantome.

- Ce vrei să spui?

- Clientul este convins că mediumul a omorât pe unul dintre membrii grupului ei de ședințe de spiritism. Victima este cu siguranță moartă, așa că am fost de acord să cercetez situația.

Lucinda vârî în buzunar mica lentilă și se uită la el.

- Nu ai timp să investighezi personal fiecare caz, Caleb Jones. Trebuie să înveți să încredințezi sarcinile. Mai mult, noi doi trebuie să facem un registru cu agenții care pot fi folosiți pentru a te asista la diferite investigații.

El o privi.

- Noi? repetă el cu băgare de seamă.

- M-am hotărât să accept oferta ta de parteneriat. Zâmbi ea senin. Cu condiția, desigur, ca și numele să fie trecut pe cărțile de vizită ale firmei.

- Dacă îți trece prin cap vreo clipă că am de gând să comand o serie de cărți de vizită cu Bromley și să tipărit pe fiecare...

- Ah, foarte bine! Ridică o mână, cu palma descurajată în semn de renunțare. Sunt dispusă la compromisuri. O să accept denumirea Jones și Bromley, dar zău că Caleb, pur și simplu nu sună bine. Recunoaște!

- Nu, spuse el. Sigur nu sună bine.

- Și la fel de aiurea este Jones și Asociații.

- La naiba, Lucinda...

O mișcare din cadrul ușii îl făcu să se uite în jur. Victoria stătea acolo, cu o mină foarte hotărâtă.

- Victoria, o salută el. Ce plăcere să te văd azi! De ce ce m-a cuprins brusc o presimțire rea?

- Foarte probabil pentru că ai talente extrasensory domnule, zise Victoria intrând în seră. Se uită la el iar chipul i se luminează. Este pentru prima dată când mă aflu aici. Trebuie să spun că atmosfera este de dreptul revigorantă.

- Mulțumesc, spuse Lucinda. Să înțeleg că ai venit aici să vorbești cu Caleb. O să ies ca să puteți avea puțină intimitate.

- Nu este nevoie. Victoria făcu o pauză să admire mănunchiul mare de ferigi. De fapt, chiar așa aprecia tonul tău în această conversație.

Caleb o privi îngrijorat.

- Ce ai dori să fac, Victoria?

Ea se îndepărtă de ferigi.

- Vreau să-i găsești domnului Fletcher o soluție permanentă la agenția dumitale.

- Dar este deja membru.

- Știi prea bine că nu la asta mă refer! Are nevoie un venit stabil, respectabil.

- De ce? întrebă Caleb.

- Pentru că o să se căsătorească, și asta desigur curând!

capitolul 42

Mai târziu în cursul zilei, Lucinda și Victoria beau ceai în bibliotecă.

- Plănuiesc să-l prezint pe domnul Fletcher părinților Patriciei cam într-o săptămână, spuse Victoria. Până atunci voi avea totul sub control.

- Cum veți explica soților McDaniel trecutul domnului Fletcher? întrebă Lucinda cu mare interes.

- Chiar nu prea am ce explica, dacă te gândești bine. Domnul Fletcher este un gentleman foarte talentat, un orfan dintr-o familie bună. A devenit membru prin naștere în Societatea Ocultă, desigur, la fel ca Patricia. De ceva vreme conduce investigații clandestine în numele Consiliului. Foarte discret. Maestrul îl consideră neprețuit.

- Îl faceți să pară că ar fi vreun agent al Coroanei.

- Păi, totul e adevărat! N-o să intru în detalii cu privire la experiențele lui anterioare în domeniu. Victoria își ridică ceașca. I-am sfătuit pe Patricia și pe domnul Fletcher să nu menționeze nici ei astfel de detalii.

- Sunt sigură că nu o vor face.

- O să le explic, de asemenea, că domnul Fletcher a fost primit în casele anumitor membri distinși ai familiei Jones.

- Cu alte cuvinte, domnul Fletcher are relații bune.

- În cercuri foarte înalte, adăugă Victoria. Asta ar trebui să ștergă orice dubiu al soților McDaniels cu privire la respectabilitatea lui.

- O treabă minunată, doamnă! Absolut minunată! Sunt foarte impresionată!

Victoria se răsfață cu un mic zâmbet de satisfacție.

- Ți-am spus că astfel de lucruri se rezolvă întotdeauna.

Lucinda înalță ceașca.

- Lucrurile nu s-au rezolvat de la sine. Dumneavoastră sunteți cea care a orchestrat acest sfârșit fericit pentru verișoara mea și domnul Fletcher.

- Ei bine, nu prea ai cum să stai și să privești cum doi oameni ajung să sufere doar pentru că părinții nu sunt de acord cu căsătoria.

- Știți la fel de bine ca mine că un mare număr de oameni nu ar fi avut nici o problemă în a face așa ceva. Majoritatea ar lua în calcul alte priorități precum rangul social, moștenirea și venitul, care ar fi mult mai importante.

- Da, păi, cred că am ceva talent în a aduce un plan de finețe unor astfel de lucruri.

- Într-adevăr, spuse Lucinda, plină de admirație. Este mereu o plăcere să privești un expert la treabă.

- Finețea, desigur, va fi atunci când am să-i informez pe soții McDaniels că Maestrul Consiliului consideră că talentul domnului Fletcher este de o importanță esențială, astfel încât a fost numit șeful noului birou de securitate a muzeului, care se va afla sub oblăduirea Agenției Jones.

- Asta ar trebui să fie suficient pentru ca soții McDaniels să se lase convinși că domnul Fletcher are un venit propriu și că nu se căsătorește cu fiica lor pentru bani.

- Trebuie să recunosc că la partea aceasta din urmă m-a cam ajutat Caleb. Victoria arcui o sprânceană. Și tu, de asemenea, cred!

- Vă asigur că nu a fost greu să-l conving pe Caleb să creeze Biroul de Securitate a Muzeului. Incepe să-și dea seama că dacă e să-și ducă la bun sfârșit misiunea, Agenția Jones va avea nevoie de resurse extinse și de un grup de consultanți și agenți. Nu poate continua să supravegheze el însuși fiecare investigație.

- Într-adevăr! Victoria sorbi delicat din ceai și o privi pe Lucinda peste marginea ceștii. Acum că am terminat cu Patricia și cu domnul Fletcher, ce facem cu tine și cu domnul Jones?

- Ce-i cu noi?

- Ei hai, Lucinda! Știi la fel de bine ca mine că tu și Caleb sunteți meniți să fiți împreună.

Lucinda roși.

- Ce ciudat că spunei asta! Din întâmplare, sunt de acord. Însă domnul Jones abia își vine în fire.

- Înțeleg.

- Până o va face, poate vă interesează să aflați că urmează să devin partener cu drepturi depline în cadrul Agenției Jones.

- Dumnezeu mare, spuse Victoria.

- Firma va fi de acum înainte cunoscută sub numele de Bromley și Jones. Sau poate Jones și Bromley. Nu am ajuns la un acord cu privire la problema titlaturii.

Victoria era uluită.

- Dumnezeu mare, spuse ea din nou. Oricum, nu mi-l pot imagina pe Caleb Jones să fie de acord să schimbe numele firmei sale.

Lucinda zâmbi.

- Nici eu nu pot!

capitolul 43

- A fost foarte drăguț din partea ta să vii astăzi pe la mine, domnișoară Bromley, spuse Ira Ellerbeck.

- Am venit imediat ce am primit mesajul, răspuse Lucinda. Mi-a părut rău să aud de boala dumneavoastră gravă, domnule.

Se așezară în umbra apăsătoare a bibliotecii mari din reședința lui Ellerbeck. Toate ferestrele înalte, în stil Palladio, erau acoperite cu perdele grele de catifea albastră, cu excepția uneia, ascunzând în mod eficient mare parte din lumina soarelui de după-amiază. La scurt timp după venirea Lucindei, fu adus un ceainic de ceai.

- Apreciez grija, spuse Ellerbeck. Bărbatul stătea la biroul său de parcă avea nevoie de piesa mare de mobilier ca să-și susțină. Sorbi din ceai și lăsă ceașca jos. Mărturisesc că nu am fost în stare să primesc musafiri în ultimele luni, dar mă tem că mi se apropie stărsitul. Am vrut să-mi iau adio de la unii dintre cei mai apropiați prieteni și asociați.

- Sunt onorată că m-ați inclus printre ei, domnule.

- N-aveam cum să trec cu vederea pe fiica unui om care mi-a fost unul dintre cei mai dragi cunoscuți. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, vreau să știi că l-am respectat mereu pe tatăl tău.

- Vă mulțumesc, domnule!

- Recunosc că te-am chemat astăzi aici pentru că voi iam nu numai să ne luăm rămas-bun, ci și în speranța de a-ți obține sfatul. Medicii mi-au spus că nu se mai poate face nimic. Într-adevăr, propriul meu simț extrasenzorial îmi confirmă această opinie. Nu m-aștept la un leac, desigur.

- Am înțeles, zise ea.

- Deși noi doi avem talente similare, există câteva diferențe notabile. Mi-am dat seama că mi-ai putea recomanda niște ierburi sau plante medicinale terapeutice care mi-ar putea alina durerea.

- O să fac tot ce-mi stă în putință. Descrieți-mi, vă rog, simptomele.

- Sunt atât psihice, cât și fizice. Îmi pierd repede capacitatea simțurilor, domnișoară Bromley. Au devenit haotice și nesigure. Am halucinații terifiante și vise tulburătoare. Nervii îmi sunt zdruncinați. În plus, mă confrunt cu dureri mari de cap.

- Presupun că ați încercat morfină sau un alt amestec opioid?

- Pfui! Știi cum este atunci când vine vorba de lapte de mac. Cantitatea necesară pentru a-mi alina simptomele fizice îmi induce un somn adânc. Bătrânul se strâmbă. Atunci intervin visele. Nu vreau să-mi inchid zilele într-un coșmar. Caut o alternativă.

Lucinda se uită în jos la tolba pe care o pusese pe covor lângă picioarele ei. Apoi își înalță privirea și se uită în ochii lui.

- Îmi pare rău. Nu cred că am ceva care ar fi eficient în atenuarea acestor simptome aparte.

- Mi-era teamă de asta. Ei bine, a meritat să încerc.

- Pot să vă torn o ceașcă de ceai? întrebă ea, ridicându-se de pe scaun.

- Mulțumesc, draga mea! Iartă-mă că nu mă ridic. Mă simt destul de epuizat azi.

- Vă rog, nu vă deranjați. Lucinda traversă încăperea până la birou, îi luă ceașca și farfuria și le aduse înapoi la tava de ceai. Aveți idee ce anume v-a provocat boala asta neobișnuită? A fost precedată de o febră puternică sau de vreo infecție de orice fel?

- Nu! Primele simptome au apărut acum câteva luni, dar am putut să le țin oarecum sub control un timp. Însă treptat s-au înrăutățit. Medicii n-au știut ce să facă, și nici eu. Dar destul cu conversația asta deprimantă, draga mea. Se aude că ai devenit o prietenă apropiată a domnului Caleb Jones.

Lucinda duse din nou pe birou ceașca și farfuria.

- Faptul că ați fost țintuit la pat, în mod evident nu va împiedicat să aflați ultimele zvonuri.

- Bârfa are un mod propriu de a se infiltra peste tot, nu-i așa?

Lucinda reveni în scaunul ei, se așeză și își luă ceașca.

- Într-adevăr, așa e.

- Să îndrăznesc să întreb în virtutea vechii mele prietenii cu tatăl tău dacă domnul Jones are intenții onorabile?

- Domnul Jones este un om foarte onorabil, răspunse ea politicos.

Gura lui Ellerbeck se strânse. Păru să ezite, apoi oftă adânc.

- Iartă-mă, draga mea, dar dacă te gândești la o cerere în căsătorie din partea lui Jones, simt că trebuie să aduc în discuție un subiect foarte neplăcut.

- Ce anume, domnule?

- Au circulat zvonuri de-a lungul anilor că există o latură de instabilitate în genealogia familiei Jones.

- Poate că ar trebui să schimbăm subiectul, zise ea cu răceală.

Ellerbeck se îmbujoră.

- Da, desigur! Îmi dau seama că nu este treaba mea să îți ofer sfaturi părintești.

- Mai ales în virtutea faptului că ați fost implicat în uciderea tatălui meu, precum și în uciderea lui Gordon Woodhall și a logodnicului meu.

Ellerbeck tresări atât de violent încât împrôsca cealaltă pe birou. Se uită la ea.

- Nu am nici o idee despre ce vorbești!

- Sunt foarte sigură că aveți, de asemenea, de-a face și cu atentatul recent la viața domnului Jones. N-ați vrea să discutăm despre astea în schimb?

- Mă uluiești, domnișoară Bromley!

- De ce să vă mai deranjați să mințiți? La urma urmei, sunteți pe moarte.

- Da. Ai dreptate, draga mea. Prea bine!

- Știu că luați ultima versiune a formulei lui Hulsey. V-am detectat-o în aură din momentul când am intrat în camera asta. Este letală.

- Într-adevăr, ai un talent absolut uimitor!

Lucinda flutură ușor din mâna înmănușată ca să respingă lauda.

- Este o otravă. Mă pricep foarte bine la detectarea otrăvurilor.

Ellerbeck pufni batjocoritor. Vârî mâna în buzunar și scoase o tabacheră de aur mică pe al cărei capac străluceau niște pietre verzi. Așeză cutia pe birou și o studie de parcă ar fi fost un artefact ciudat din altă lume.

- Hulsey mi-a dat ieri după-amiază ceea ce a pretins că ar fi versiunea nouă, mai stabilă, a compoziției, spuse el. Am luat trei doze și am fost destul de mulțumit. Părea un drog mult mai puternic decât versiunile anterioare. Abia la a patra doză, aseară, mi-am dat seama ce mi-a făcut nenorocitul. Nouă tuturor, bănuiesc.

- I-a otrăvit și pe Thaxter și Norcross, dacă asta voriați să spuneți. Sunt morți amândoi.

- Am bănuț. Probabil că mai am cel mult o zi sau două de trăit.

- Și versiunea originală a drogului a fost o otravă. Apoi spus că simptomele au apărut după multe luni.

- Deteriorarea cauzată de prima versiune era mult mai lentă. Își strânse mâna pumn. Am avut timp. Acum nu mai am deloc.

- Dacă ați știut că drogul fondatorului era periculos, de ce l-ați luat?

El o fixă cu o privire sumbră.

- Toate marile progrese științifice implică un anumit risc. Nici nu-ți poți imagina puterea drogului. Ești impregnat cu senzațiile cele mai palpitate. Talentul meu a crescut cu mult peste limitele lui anterioare. Puteam vedea culori din lumea botanică pe care mai înainte nu le observasem. Puteam înțelege aspecte legate de plante care îmi fuseseră mereu dincolo de capacitatea de percepție. Aș fi putut realiza lucruri mărețe, domnișoară Bromley!

- Dacă nu ar fi fost amănuntul regretabil că drogul vă ucide, concluzionă ea.

- S-a dovedit că sunt alergic la el.

- Cu alte cuvinte, vă omoară mai repede decât i-a ucis pe ceilalți din Ordin.

- Mult mai repede. Majoritatea ar mai avea ani de trăit. Timp suficient pentru a produce o versiune mai stabilă a substanței. Dar în curând mi-am dat seama că mai am doar câteva luni.

- Dacă sunteți foarte alergic la compoziție, cum de-ați supraviețuit atât de mult?

- Mi-am folosit talentul ca să mai câștig ceva timp, în timp ce Hulsey lucra pentru a îmbunătăți drogurile. Mi-a dat rezultatul ultimelor sale cercetări. Gura lui Ellerbeck se schimonosi. Nenorocitul m-a asigurat că va atenua imediat toate simptomele alergice. În schimb, mă va băga într-un sicriu în patruzeci și opt de ore. M-a omorât, îți spun sigur.

- De ce mi-ați cerut să vin aici, azi?

- Refuz să mor până când nu mă răzbun pe tine, domnișoară Bromley.

- Dați vina pe mine pentru ce s-a întâmplat?

- O, da, domnișoară Bromley, dau vina pe tine!

Bătrânul se ridică în picioare. Lucinda văzu că ține un pistol în mână.

- Intenționați să mă împușcați aici, chiar în bibliotecă? întrebă ea, ridicând ușor tonul. Ar fi ceva murdar și destul de greu de explicat poliției, nu?

- Nu mai dau doi bani pe poliție, domnișoară Bromley! E prea târziu. Ai distrus totul. Dar mă voi răzbuna pe tine, chiar dacă este ultimul lucru pe care îl fac pe acest pământ. Însă mă simt destul de vlăguit. Am nevoie de puțin din tonicul meu special. Vino cu mine! Ești foarte probabil singura persoană din Londra care poate aprecia cu adevărat ce am creat.

Lucinda nu se mișcă. El arată cu pistolul spre seră, apoi îl îndreptă din nou spre ea:

- Deschide ușa, domnișoară Bromley. Fă-o acum sau te împușc în locul unde stai, și la naiba cu mizeria de pe covor!

Lucinda traversă camera și deschise ușa la seră. Era pregătită pentru impactul energetic, dar curenții de energii diforme, malefice îi loviră simțurile cu atâta forță, încât se clătină. Se apucă de cadrul ușii și instinctiv încercă să-și închidă simțurile.

Ellerbeck veni în spatele ei și o împinse în încăperea cu pereți de sticlă plină de orori botanice.

- Bine ai venit în iadul meu privat, domnișoara Bromley!

Încă dezechilibrată, Lucinda se potolni vrând să înainteze și aproape căzu din picioare. Se redresă, reșind în ultimul moment să se prindă de marginea unui banc de lucru. Poalele rochiei i se răsuciră trădătoare în jurul gleznelor.

Un zgomot de cheie răsucită într-o broască îi provocă un alt fior. Ellerbeck îi închisese în seră. Privi în jur, uimită și îngrozită.

Plante diforme și vegetație de o coloratură intrecută umplea încăperea din sticlă și fier. Recunoșcu o serie de hibridi bizari, soiuri și varietăți de zeci de specii periculoase și otrăvitoare. Alte exemplare erau atât de distorsionate, încât îi era imposibil să le identifice. Când își ascuți simțurile foarte precaută, putu detecta

urme ale plantelor originale, dar energiile tulburătoare pe care le produceau creațiile noi și stranii îi înghețau sângele în vene.

- Ce-ați făcut aici, domnule Ellerbeck? șopti ea, uimită. Nimic nu este cum ar trebui în această seră.

- Natura nu cunoaște bine sau rău, domnișoară Bromley. Numai ceea ce supraviețuiește.

- Ați denaturat totul aici.

- După ce am dezvoltat alergia la drogul fondatorului, am descoperit că atmosfera din această încăpere putea atenua cele mai grave dintre reacțiile adverse. Efectiv asta m-a susținut în ultimele luni. Nu am putut s-o părăsesc mai mult de o oră sau două cel mult. Am fost nevoit să dorm aici. De fapt, sera a devenit temnița mea.

- De ce ați făcut asta plantelor?

- Această seră conține munca vieții mele. Cu ani în urmă m-am dedicat cercetării paranormale a plantelor într-un efort de a găsi un remediu pentru nebunia fiului meu. Ceea ce vezi aici este rezultatul.

- Ați găsit vreodată un leac? întrebă ea cu interesul unui botanist convins.

- Nu, domnișoară Bromley, am eșuat și în asta. Iar acum Allister este mort.

Înțelese pe loc.

- Allister Norcross a fost fiul dumneavoastră?

El confirmă din cap cu tristețe.

- Da, domnișoară Bromley.

- Spune-mi de ce i-ai ucis pe tatăl meu și pe partenerul său.

Ellerbeck își șterse fruntea transpirată.

- Pentru că au aflat că am fost cel care a luat una dintre plantele pe care le-ați adus din Amazon.

- Domnul Jones a avut dreptate, spuse ea. Totul pleacă de la ultima expediție.

capitolul 44

- Thaxter era nebun la sfârșit, dar ciudat de lucid, spuse Caleb. El a fost liderul celui de-al Șaptelea Cerc

de Putere. Ca și în cazul celui de-al Treilea, nu există nici o legătură evidentă cu celelalte cercuri sau cu cei din conducerea cabalei.

El și Gabe se aflau în biblioteca-laborator. Încerca să-i ofere vărului său un raport complet despre ce aflase, dar un sentiment crescând de neliniște îl măcina. Nu era doar senzația de agitație care îl cuprindea mereu când știa că omite părți vitale dintr-un puzzle. Acest lucru era altceva, ceva legat de Lucinda.

- Trebuie să presupunem că nu am găsit toate însemnările și lucrările lui Stilwell, declară Gabe. E clar că mai există în preajmă alte copii ale formulei. Foarte probabil, membrii cabalei au obținut rețeta în felul acesta.

- Am scos duhul din lampă, Gabe.

- Da! Gabe își încrucișă brațele. Hulsey a modificat în mod deliberat drogul în așa fel încât să-i omoare pe cei doi, Norcross și Thaxter, pentru a răzbuna moartea doamnei Daykin?

- Era de ani buni iubita, partenerul lui de afaceri și mama fiului său. El a descoperit că Al Șaptelea Cercul l-a pus pe Norcross să o ucidă. E de înțeles dorința lui de răzbunare.

- Ești încă nesigur cu privire la cât de mulți membri au fost în Cercul lui Thaxter?

- Conform însemnărilor bijutierului, au fost comandate trei cutii de prizat. Primele două au fost comandate acum aproximativ șase luni. A treia a fost cumpărată o lună mai târziu. Evident, Thaxter le-a împărțit membrilor cercului lui.

- Trei tabachere înseamnă că au fost trei membri în Al Șaptelea Cerc, sublinie Gabe răbdător.

- Până în prezent, am identificat doar două tabachere. A lui Norcross și a lui Thaxter.

- Hulsey trebuie s-o aibă pe-a treia. Când îl vom prinde, o vom găsi.

Nevoia de a merge la Lucinda era din ce în ce mai puternică.

- Sunt nouăzeci și șapte la sută sigur că Hulsey nu are cea de-a treia tabacheră, comentă el. Apoi în sinea lui își zise: „Calmează-te! Ea este acasă în siguranță”.

- Ce te face să crezi asta?

- Thaxter nu îl considera pe Hulsey egalul lor din punct de vedere social. În ceea ce-l privea, Basil Hulsey era doar forță de muncă calificată. El a spus că Ordinul Tabletei de Smarald accepta numai membri dintre cei pe care îi considera cu origine socială corespunzătoare.

- Cu alte cuvinte, Thaxter ar fi fost dispus să angajeze un om ca Hulsey pentru talentul lui, dar nu l-ar fi invitat în Cerc?

- Pentru el ar fi fost ca și când și-ar fi invitat grădinarul sau vizitiul să se alăture clubului său. Cu siguranță, nu-l pot vedea dându-i lui Hulsey o tabacheră scumpă, de aur, care potrivit modului său de gândire fusese proiectată pentru un gentleman.

- Poate că Hulsey a insistat să fie tratat ca un egal în cerc și a cerut o tabacheră a lui, ca parte din onorariu, sugeră Gabe.

- Din ce am aflat despre firea lui, nu cred că lui Hulsey îi pasă de statutul social. Îi pasă doar de cercetările sale. Dar mă mai deranjează ceva. A treia tabacheră a fost comandată acum cinci luni. Hulsey nu era implicat în Al Șaptelea Cerc la acel moment.

- Dacă ai dreptate, atunci există un al treilea membru al Cercului încă de negăsit.

- Și alt furt nerezolvat al unei plante! Caleb se uită la foaia pusă pe bancul de lucru și adăugă: Trebuie să existe o legătură cu ultima expediție a lui Bromley în Amazon.

- Ce ai acolo?

- Lista Lucindei cu numele botaniștilor care au văzut exemplarele aduse din ultima expediție, imediat după ce ea, tatăl ei și Woodhall s-au întors din Amazon.

- Ce cauți?

- Persoana care a furat prima plantă cu optsprezece luni în urmă. Ai idee ce efort mare este necesar doar

pentru a descoperi dacă un anumit individ va întâmplat să fie sau nu în Londra, la o anumită dată acum un an și jumătate?

- Pare dificil, admise Gabe.

- Este mai mult decât dificil. Este al naibii de greu, aproape imposibil! Voi avea nevoie de mai mult ajutor, Gabe. Și de mai mulți bani.

- Doar pentru a găsi celălalt hoț al plantei?

- Nu doar pentru asta, pentru agenție. Clienții obișnuiți plătesc pentru investigațiile lor, dar ca să încerc să dau de restul Cercurilor din Ordin și să-i identific pe liderii cabalei voi avea nevoie de câțiva consultanți. Consultanți care se pare că sunt scumpi.

- Am crezut că am căzut de acord asupra unui buget pentru Agenția Jones.

- Va trebui să fie mărit.

O bătaie în ușa îi întrerupse.

- Da, doamnă Perkins, ce este? se interesă el. Menajera deschise ușa.

- A venit inspectorul Spellar, domnule.

- Poftește-l imediat.

- Este deja aici, domnule. Doamna Perkins se apropie: Vă amintesc că v-am anunțat că plec, domnule Jones. Voi părăsi slujba dumneavoastră la sfârșitul săptămânii.

- Da, da, doamnă Perkins, murmură Caleb. Știu că ai pomenit asta.

- Îmi aștept plata atunci, domnule.

- Nu te teme, doamnă Perkins, îți vei primi banii.

- Domnule Jones. Spellar străbătu camera, roncând un pateu. Se uită în primu! rând la Gabe și apoi la Caleb. Vă salut și pe dumneavoastră, domnule Jones. O zi bună pentru amândoi! După cum vedeți, doamna Perkins a fost amabilă să-mi dea o gustare.

- Ce vești ai, Spellar? întrebă Caleb.

Spellar înghiți ultima mușcătură de pateu și-și prese firimiturile de pe mână.

- Am zis că v-ar putea interesa să aflați că am descoperit în cele din urmă adresa lui Allister Norcross. I-am dat de urmă prin croitorul lui.

- Croitorul și-a amintit de el? întrebă Gabe.

- Croitorii mereu își amintesc de clienții lor scumpi, spuse Spellar. Asta m-a informat că a trimis chitanța lui Norcross la numărul paisprezece în Ransley Square.

Caleb se încruntă.

- Acesta este un cartier de case mari, nu o stradă pe care un om singur să-și închirieze locuință.

- Norcross era găzduit în casa unchiului său, care se pare că este foarte bolnav. Am trecut pe acolo să investighez înainte să vin aici, dar mi s-a spus că proprietarul casei este prea bolnav pentru a primi musafiri. Spellar zâmbi și continuă: Mi-am dat seama că poate ar fi mai ușor pentru un Jones să treacă de ușa de la intrare.

Caleb verifică lista de nume și adrese. Ultimele pasaje din labirint se lumina răbrusc.

- Ransley Square! strigă el. Ticălosul se zice că ar fi pe moarte. Dacă a luat ultima variantă de drog a lui Hulsey, probabil chiar așa e!

Îi povestise Lucindei că nu înțelegea întotdeauna de ce acționau oamenii într-un anume fel, dar erau unele motive pe care le înțelegea într-adevăr foarte bine, răzbunarea fiind unul dintre ele. Și doar asta îi mai rămăsese unui om în situația lui Ellerbeck.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă fără să mai analizeze, bazându-se în întregime pe intuiție.

- Dă-te din calea mea, Spellar! se răsti el.

- Unde te duci? strigă Gabe după el.

- În Ransley Square! Lucinda este acolo!

capitolul 45

- Dumneavoastră mi-ați furat prima plantă din seră, rosti Lucinda. De ce ați luat-o?

- Sigur îți amintești că imediat după ce tu și ceilalți vă-ați întors din ultima expediție, tatăl tău și Woodhall

mi-au arătat exemplarele care au fost adunate. Prin percepția mea extrasenzorială am înțeles adevăratul potențial al uneia dintre ele. Dar știam, de asemenea, că Bromley și Woodhall nu mi-ar permite să o cultive în scopul în care intenționam.

- Ați făcut o otravă din ea?

- Am făcut un drog foarte interesant din ea, doamnă șoară Bromley, care induce unui individ o stare hipnotică extrem de sugestionabilă. Cât timp este în această stare, va executa tot ce i se spune să facă, fără crâcnire. Când efectele drogului trec, victima nu-și aminteste ce s-a întâmplat cât a fost sub influența lui. După cum îți poți ușor imagina, sunt persoane care ar plăti scump să aibă asemenea putere asupra altora.

- Ați vândut acest drog?

- N-a fost chiar așa de simplu, șopti Ellerbeck. Începu să vorbească bolborosit: Mi-am dat seama că aveam un produs incredibil de valoros, dar nu știam cum să mă descurc să găsesc cumpărători pentru el. Doar sunt un gentleman, la urma urmei, nu un negustor! Am descoperit-o pe doamna Daykin într-o după-amiază când m-am dus la prăvălia ei. Am simțit otrăvurile pe care le dosea în spatele teighelei și am știut că ar putea fi deschisă unui aranjament de afaceri.

- Vă făcea rost de clienți?

- Mi-a găsit un client în mod special, corectă Ellerbeck. Un lord din lumea interlopă dispus să plătească întocmai prețul foarte ridicat pe care îl ceream pentru drog. În schimbul drogului, a fost de acord să achiziționeze tot ce îi puteam furniza. Cât a durat a fost o asociere foarte profitabilă pentru toate părțile implicate.

- Când s-a terminat?

- Acum șase luni, când am aderat la Al Șaptelea Cerc.

- Presupun că acest domn criminal a obiectat destul de vehement când a aflat că nu mai intenționați să-i furnizați drogul.

- Allister a avut grijă de Jasper Vine pentru mine, răspunse Ellerbeck, făcând o grimasă. A provocat senzație în presă. Asociații ticălosului și Scotland Yard-ul au fost cu toții convinși că a murit de atac de cord. I-am făcut lumii o favoare, te asigur!

- Cum ai ajuns să vă implicați în Ordinul Tabletei de Smarald?

- Domnul Thaxter a venit să mă vadă. Era un membru al Ordinului și era autorizat să recruteze talente în domeniul botanic pentru un nou cerc de putere.

- Bănuiesc că Ordinul voia să lucreze asupra formulei fondatorului.

- Era clar că versiunea creată după însemnările lui John Stilwell era profund eronată, spuse Ellerbeck. Membrii Primului Cerc erau dornici să facă mult mai stabilă.

- Deci Ordinul efectuează cercetări pentru a îmbunătăți drogul?

- Da. Eram nerăbdător să-mi asum proiectul. Eram convins că, prin talentele mele sporite, aș găsi în curând răspunsurile. Dar când eu și fiul meu am început să înregistrăm reacții adverse, munca a căpătat o altă prioritate ca urgență.

- Iați administrat formula propriului dumneavoastră fiu? Cum ai putut face una ca asta? Una este să experimentezi pe propria persoană. De ce l-ați pus și pe el în pericol?

- Nu știi nimic despre fiul meu, șopti Ellerbeck. Formula era singura lui speranță.

- Ce vrei să spunei?

- După cum am zis, era de-a dreptul nebun, domnișoara Bromley. Am fost nevoit să-l internez într-un ospiciu particular când avea numai doisprezece ani. Am făcut asta a doua zi după ce și-a ucis mama și sora cu un cuțit de bucătărie.

- Doamne sfinte!

- Am spus poliției că Allister a murit de mâna intrusului necunoscut care le-a ucis pe soția și fiica mea. I-am schimbat numele de familie când l-am internat

în ospiciu. În ochii lumii, Allister Ellerbeck este mort de ani de zile. Acum, mulțumită ție și lui Caleb Jones, chiar mi-a fost luat cu totul!

- Ce v-a făcut să credeți că formula i-ar vindeca nebunia?

- Eram sigur că boala lui mintală are legătură cu simțurile lui paranormale instabile. M-am gândit că, dacă i le-aș putea întări, s-ar putea însănătoși. O scurtă perioadă de timp a părut că funcționează. Am putut să-l scot din ospiciu și să-l aduc aici, să locuiască cu mine. L-am prezentat prietenilor și asociaților mei drept nepotul meu, pentru că nu puteam pretinde că s-a întors din morți.

- Dar în curând efectele secundare toxice ale medicamentului au început să apară, nu-i așa? anticipă Lucinda.

- S-a cufundat iar în nebunie chiar sub ochii mei, dar de data aceasta era cu mult mai periculos, deoarece substanța îi sporise simțurile până la un asemenea nivel încât putea să omoare cu talentul lui. Știam că eram amândoi pierduți dacă drogul nu putea fi stabilizat și făcut mai puțin nociv.

- Însă nu ați înregistrat nici un progres cu perfecționarea drogului, nu? Atunci ați aflat că pedeapsa pentru eșec în cadrul Ordinului este moartea?

- Da, domnișoară Bromley.

- Asta se întâmpla când dumneavoastră și Thaxter ați pornit în căutarea unui alchimist modern, pentru a-l ajuta, nu-i așa?

- Mă crezi sau nu, m-am gândit să te invit să te alături Ordinului, domnișoară Bromley. Dar Thaxter nu concepea să primească o femeie în cerc. În orice caz, m-am temut că, dacă ai afla vreodată adevărul despre moartea tatălui tău și a lui Woodhall, te-ai putea duce la poliție sau la Consiliu.

- N-aș fi acceptat niciodată să vă ajut să lucrați la farmulă, rosti ea cu dinții strânși.

- Ești exact ca tatăl tău, zise obosit Ellerbeck. Toată această atitudine afurisită de corectitudine este foarte

obositoare! În disperare de cauză am apelat la doamna Daykin pentru sfaturi. Știam că are și alte cunoștințe cu talente botanice în Londra care ar putea să urmeze alte standarde etice. Mi-a sugerat să discut problema cu un anumit doctor Basil Hulsey, care din câte se pare era în căutarea unui nou patron.

- De ce l-ați trimis pe Hulsey în sera mea să-mi fure planta de *Ameliopteris*?

- Nu l-am trimis să fure blestemata aia de ferigă, șuieră Ellerbeck. A vrut-o pentru propriile lui experimente, particulare. Daykin i-a pomenit de ea. Nu îi folosea la nimic, a trebuit s-o aibă!

- Dar el trebuia să lucreze la formula fondatorului.

- Pentru a-l determina să ne ajute, a trebuit să cad la învoială cu el. Ellerbeck se sprijini de un banc de lucru și își tamponă din nou fruntea cu batista. Am fost de acord să-i finanțez cercetările particulare, atâta timp cât el făcea progrese în stabilizarea formulei.

- Dar n-a reușit, nu-i așa?

- Nu știu, domnișoară Bromley, și nici nu o să mai aflu, pentru că, din păcate, voi muri în curând. Totul s-a năruit pentru că l-ai adus pe Caleb Jones în această chestiune, încheie el cu mâna în care ținea pistolul tremurându-i.

- Mai am o întrebare, spuse ea încet. De ce l-ați ucis pe logodnicul meu?

- N-am avut de ales, pufni Ellerbeck. Glasson nu era decât un oportunist desăvârșit. A bănuț că eu i-am ucis pe tatăl tău și pe Woodhall. M-a urmărit până la prăvălia lui Daykin și și-a dat seama că umblu cu otrăvuri. A încercat să mă șantajeze. A trebuit să scap de el. Încăierarea aceea mică dintre voi doi în grădina botanică de la Carstairs a aranjat scena foarte frumos.

- Sunteți responsabil pentru moartea câtorva oameni, domnule Ellerbeck, dar aici se încheie totul! Nu mă veți ucide!

- Te înșeli, domnișoară Bromley. Arma șovăia precar în mâna lui Ellerbeck. O să mă răzbun, chiar dacă este ultimul lucru pe care îl fac.

- Nu mai sunteți capabil să ațintiți arma aceea spre mine, darămite să mai apăsați și pe trăgaci. Sunteți extrem de epuizat și vă veți prăbuși în curând într-un somn adânc!

- Ce... ce vrei să spui?

- Am pus un medicament în ceai, zise ea cu blândețe. Are efect foarte rapid.

Ellerbeck începu să tremure, cuprins parcă de un frison de febră turbată. Clipi, încercând să-și clarifice vederea. Pistolul îi alunecă din mână. Se uită la ea, fără să înțeleagă.

- M-ai otrăvit? șopti el.

- În momentul în care am intrat astăzi în casă, am simțit energia teribilă ce emana din această seră. Știam că nu era în regulă ceva. Când menajera a mers să vă anunțe că am ajuns, am scos un praful de dormit din toba mea. Este inodor și fără gust. Nu mi-a fost deloc greu să vi-l strecur în ceai. Ați băut două cești pline cu el.

- Imposibil, inspiră el sufocat. Te-am văzut turnând ceaiul. N-am văzut nici o sticlă sau pachetel care ar fi putut conține otravă.

Se auzi zgomot de sticlă spartă. Caleb intră în seră. Arma din mâna lui era îndreptată spre Ellerbeck.

- Ești bine? o întrebă pe Lucinda fără să-și ia ochii de la Ellerbeck.

- Da, răspunse ea.

Ellerbeck se prăbuși în genunchi.

- Cum ai făcut-o? întrebă el. Cum mi-ai otrăvit ceaiul?

Lucinda ridică mâna fără mânușă astfel încât să-i vadă inelul cu lapislazuli și chihlimbar. Cu mișcări precise, deschise micul capac prins într-o balama ca să dezvăluie lăcașul ascuns.

- Unele dintre poveștile despre mine sunt adevărate, domnule Ellerbeck.

capitolul 46

- Vestea bună este că Hulsey nu a avut posibilitatea să se întoarcă la reședința lui Ellerbeck pentru a îndepărta

vreun dosar sau orice fel de însemnări, spuse Caleb. Ar putea fi ceva util printre hârtiile și caietele pe care eu și Fletcher le-am confiscat.

Erau în biblioteca ei. Caleb patrula în sus și în jos în fața căminului. Bătuse destul de mult pasul pe loc, mărșăluind prin cameră de când sosise, cu puțin timp în urmă. Lucinda era așezată la biroul ei, cu mâinile împreunate pe tăblie, străduindu-se pe cât posibil să-și păstreze calmul.

-Hulsey probabil aștepta să apară efectele complete ale otrăvii, spuse Lucinda. Fără îndoială că a intenționat să se întoarcă noaptea trecută, când ar fi putut fi sigur că Ellerbeck e pe moarte. Din fericire, am ajuns eu acolo ieri după-amiază, în schimb.

-N-a fost nimic norocos în prezența ta la reședința lui Ellerbeck, zise Caleb aruncându-i o privire dură. La naiba, Lucinda, ai fi putut fi ucisă! Ce naiba te gândeai că faci mergând să-l vezi singură?

-Asta este aproximativ a cincizecea oară când m-ai întrebat acest lucru, afirmă Lucinda. Și ți-am dat același răspuns cel puțin de tot atâtea ori. M-am dus acolo pentru că mi-a trimis un bilet spunând că este pe moarte și că vrea să-mi spună rămas-bun.

-Ar fi trebuit să aștepti până când puteam să te însoțesc, insistă el.

-Domnule, spuse ea, cedând în fața predicii nesfârșite, uși că vorbim de Ira Ellerbeck! Îl credeam prietenul tatălui meu. Și doar nu-i ca și când m-am dus singură. L-am luat pe Shute cu mine.

-Cât te-a ajutat asta, murmură Caleb. Shute era în stradă în fața casei. N-avea nici o posibilitate să știe că ești în pericol. Ar fi trebuit să pleci din clipa când ai simțit energia periculoasă din casa aceea.

Lucinda își țuguie buzele.

-Presupun că acela ar fi fost un curs corespunzător al acțiunii.

-Așa presupui? Caleb se opri în fața biroului, își lipi palmele pe suprafața mesei și se aplecă în față, într-un mod care putea fi descris doar ca amenințător. Ce fel de raționament sucit este asta?

- N-am spus că ar implica logica. În momentul când am intrat în casa aceea, am știut că otrava folosită la uciderea tatălui meu era acolo. Nu puteam pleca fără răspunsuri.

- Să ne fie clar un lucru, Lucinda! Nu voi tolera un astfel de comportament nesăbuit pe viitor. M-ai înțeles?

Temperamentul ei ținut în frâu se dezlănțui în cele din urmă. Se ridică în picioare.

- Nu sunt singura al cărei comportament ar putea fi considerat drept nesăbuit. Cum rămâne cu modul în care te-ai dus să-l interoghezi pe răpitor? Ai insistat să mergi singur și ca urmare era să fii ucis de Allister Norcross.

- Aia a fost altă treabă!

- Nu prea văd cum.

- Drăcie, Lucinda, dacă ai de gând să fii un asociat în firma asta, va trebui să înveți să ascuți ordinele!

- Voi fi partener, nu angajat. Prin definiție, partenerii nu primesc ordine.

- Atunci ai face al naibii de bine să înveți să te consulți cu celălalt partener din această agenție înainte de a lua astfel de măsuri pripite!

- Haide, Caleb! Reacționezi exagerat acum!

- Încă nici nu am început să reacționez! Nu vei mai încerca niciodată astfel de aventuri fără a te consulta cu mine! Înconjură biroul, o prinse de umeri și o trase tare la pieptul lui. Ne-am înțeles, Lucinda?

Lucinda se gândi la energia chinuitoare pe care o simțise venind dinspre el când dăduse buzna cu o zi înainte în sera lui Ellerbeck, spărgând ușa. În acel moment, știuse că era pe jumătate înnebunit de teamă pentru siguranța ei. Un Caleb Jones pe jumătate nebun era într-adevăr un om foarte periculos! Nu mai voia să-l mai pună vreodată să treacă prin acest gen de calvar.

- Da, spuse ea încet. Ne-am înțeles!

O tuse discretă din prag îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre intrare. În ușă stăteau Edmund și Patricia încercând să pară calmi.

- Ar fi bine să fie ceva important, li se adresă Caleb, fără să-i dea drumul Lucindei.

- Inspectorul Spellar tocmai ne-a trimis vorbă că Ellerbeck a murit în timpul nopții, anunță Edmund. Nu și-a recăpătat cunoștința.

- Drace, exclamă Caleb. Asta înseamnă că n-o să mai aflu nici un răspuns de la el.

- L-am ucis, șopti uimită Lucinda. A fost doar o doză mare de somnifer, dar în combinație cu răul pe care i-l făcuse deja drogul a fost mai mult decât suficient să-l omoare. Doamne iartă-mă, știam la momentul acela!

- Șșșt, murmură Caleb, trăgând-o ușor mai aproape. În orice caz ar fi murit într-o zi, două.

- Da, dar nu de mâna mea.

Caleb le aruncă o privire rapidă, plină de înțeles, lui Edmund și Patriciei. Amândoi dispărură fără nici un cuvânt, închizând ușa foarte încet.

Ușor, Caleb o trase pe Lucinda spre perechea de scaune din fața căminului. O împinse ușor într-unul din ele și se așeză lângă ea. Întinse mâna după a ei, i-o cuprinse în palmă și-și împleti degetele printre ale ei.

Rămaseră mult timp așa, uitându-se în foc, cu mâinile strâns împreunate. După un timp, Caleb vorbi:

- Ai avut dreptate în noaptea când mi-ai spus că vor fi momente ca acestea în anii următori, începu el. Momente când va fi dificil să trăim cu rezultatele acțiunilor noastre.

- Da, spuse ea.

- Singurul mod în care voi fi capabil să fac acest lucru este dacă știu că te voi avea mereu alături. Căsătorește-te cu mine, Lucinda!

- Oh, Caleb, zise ea cu blândețe. Ai merge până acolo încât să te căsătorești cu mine doar pentru a te asigura că agenția poartă numai numele de Jones?

- Aș merge până în focurile iadului pentru a mă căsători cu tine, Lucinda!

Un sentiment profund de siguranță o copleși. „Exact asta ar face”, se gândi ea. Fără nici o ezitare.

- Caleb, șopti ea.

Se ridică, o trase din scaun și o lipi iar de el.

- La început ți-am spus că nu eram convins că dragostea există pentru că nu o puteam defini, rosti el liniștit. Dar acum am înțeles. Este senzația copleșitoare care m-a lovit prima dată când te-am văzut. Chiar mai înainte de asta. În momentul în care ți-am văzut numele pe bilețul trimis în care-mi solicitai serviciile, am știut cumva că voi avea nevoie de tine în moduri pe care nu mi le puteam explica. Te iubesc, Lucinda. Acum și pentru tot ce ne așteaptă în continuare!

Ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui.

- M-am îndrăgostit de tine de prima dată când ai intrat în camera asta. Te voi iubi mereu. Desigur că mă căsătoresc cu tine!

Se ridică pe vârful degetelor și-și lipi buzele în treacăt de ale lui. El o cuprinse mai aproape și o sărută, pecetluind astfel jurămintele solemne rostite între ei. Rămaseră pe loc mult timp înlănțuiți foarte strâns.

capitolul 47

O lună mai târziu...

Zgomotul de construcție care se desfășura undeva mai jos, în grădină, era enervant, dar ziua era prea frumoasă pentru a închide ferestrele.

Caleb stătea cu Gabe la bancul de lucru lung din laborator. Studiau amândoi o serie de note, hârtii, jurnale și consemnări scoase din casa lui Ellerbeck.

- Marea majoritate a materialelor de aici se referă la experimentele botanice ale lui Ellerbeck, comentă Caleb. A făcut câteva experimente modificând formula, dar este clar că îl depășea prin profunzime. La fel i-a întâmplat și lui Thaxter. Acesta a fost motivul pentru care i-a angajat pe Hulsey și pe fiul acestuia.

- Cred că speram prea mult să ne așteptăm că vom găsi o diagramă elegantă, care descrie diferitele cercuri

de Ordinului și-i identifică pe lideri, declară Gabe, studiind grămada de hârtii.

- Cabala din spatele acestei afaceri este foarte bună când vine vorba de strategie. Atât de bună de fapt, încât bănuiesc că liderul și, probabil, cei mai apropiați colaboratori ai lui au un talent pentru o astfel de planificare elaborată și pentru secretomanie.

- Talente de strategie? privi Gabe intrigat. Are sens.

- La naiba, avem nevoie de o înregistrare mai completă a talentelor diverșilor membri ai societății.

- Nu va fi ușor. De fapt, sunt sigur că ar fi imposibil să se identifice talentele chiar și numai la o parte din membri. Această organizație a existat în umbră vreme de două sute de ani. Suntem cu toții, inclusiv noi doi, vere, foarte obsedați de păstrarea secretelor. Obiceiul este în sângele nostru!

Caleb își frecă ceafa și expiră profund.

- Trebuie să mă întorc să lucrez la schema aceea privind taxonomia paranormală.

- Lucinda are dreptate. Nu ai timp să faci tu totul. Trebuie să înveți să te concentrezi pe cele mai importante obiective.

Sunetul de pași răsună ușor pe holul din afara camerei. Un sentiment plăcut de anticipare îl străbătu pe Caleb. Ar recunoaște oriunde acele ghete delicate, cu toc înalt.

Ușa se deschise. Lucinda năvăli în cameră cu rochia roată în jurul ei, aducând cu ea energie proaspătă și căldura soarelui. Ținea o cutie mică într-o mână. Caleb observă că părea foarte mulțumită de ea.

- Bună ziua, domnilor, spuse ea vesel. O zi frumoasă, nu-i așa?

Gabe zâmbi.

- Este într-adevăr. Pari a fi într-o dispoziție excelentă în această după-amiază, doamnă Jones.

Nunta avusese loc cu o săptămână mai devreme. Lista de invitați cuprinsese întreaga familie Jones și locuitorii din Guppy Lane. Mulțimea umpluse sera. Caleb bănuia

că foștii vecini ai Lucindei din Landreth Square urma să vorbească despre asta luni de zile.

- Era timpul să vii, dragostea mea! Caleb se ridică și traversă camera. O sărută, savurând micul fior de satisfacție care însoțise gestul. Muncitorii m-au tot bătut la cap cerându-mi instrucțiuni. Le-am explicat în mai multe rânduri că lucrează la sera ta și că trebuie să cearți indicații de la tine.

- Sper că s-au făcut unele progrese. Lucinda își apucă ușor fustele și se grăbi spre fereastră ca să se uite în jos. Oh, aripa plantelor medicinale începe să arate destul de bine.

Gabe îi zâmbi lui Caleb.

- O seră este un cadou de nuntă dintre cele mai neobișnuite pentru o mireasă.

- Nu-i nimic în comparație cu darul uimitor pe care mi l-a oferit, spuse Caleb cu multă emoție.

- Pe ea? întrebă Gabe amuzat. Ce idee foarte romantică, vere! Nu credeam că îți stă în fire să te lași cuprins de astfel de zboruri poetice ale fanteziei.

Lucinda se întoarse de la fereastră și reveni lângă bărbati.

- Caleb nu se referea la persoana mea. Darul meu de nuntă pentru el au fost soții Shute. Au acceptat cu multă amabilitate să se ocupe de această reședință. Din fericire, aveau deja ceva experiență cu un angajator centric. Din acest moment Caleb nu va mai trebui să se facă griji cu găsirea de personal nou în prima și a fioc-
rei luni.

Gabe aprobă din cap.

- Așa se explică expresia de extaz de pe fața lui!

Caleb se uită la caseta din mâna Lucindei.

- Ce ai acolo?

- Cărți noi de vizită pentru firma noastră. Lucinda scoase capacul cutiei. Sunt imprimare cu numele noastre amândouă.

Gabe chicoti.

- Ai câștigat bătălia asta, nu-i așa?

- Desigur, confirmă ea. Lucinda extrase un cartonaș alb și tare și îl ținu la nivelul ochilor lui astfel încât să poată fi citit.

- Jones și Jones, râse Gabe. Sună ritmat!

Caleb îi zâmbi Lucindei, încântat de energia luminoasă, caldă și efervescentă care licărea în aerul din jurul ei.

- Da, zise el. Sună bine!